

Christopher Paolini

INHERITANCE

FRAGMENT

Inheritance

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

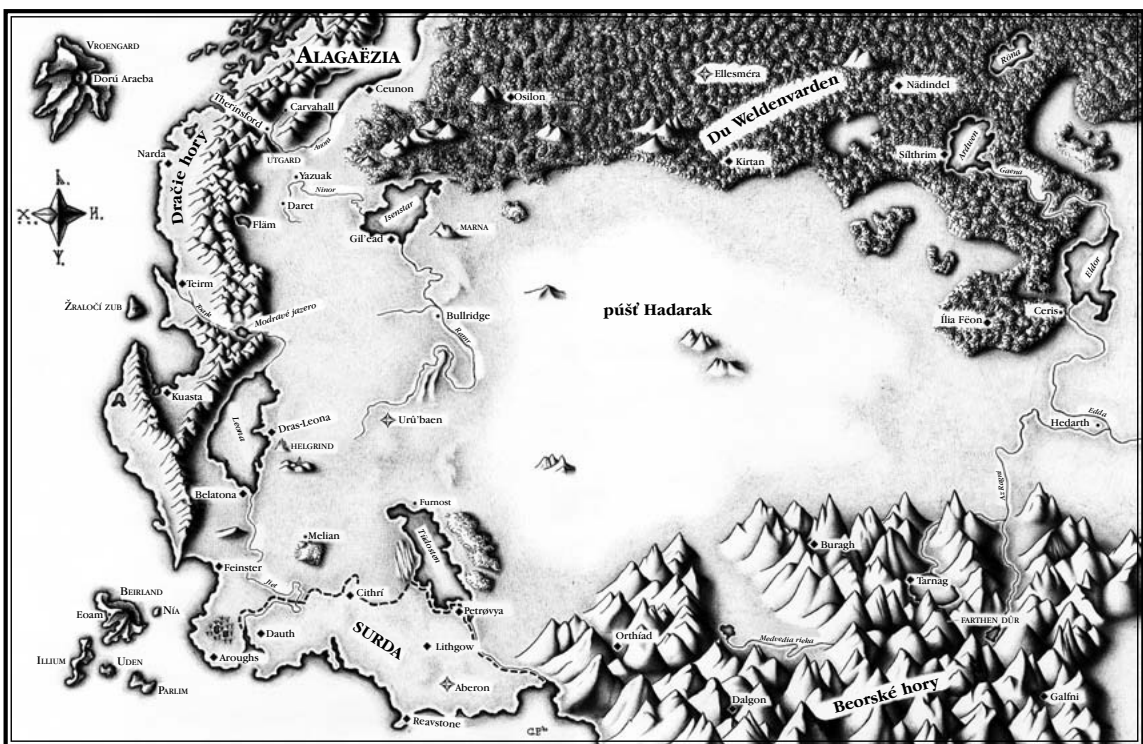

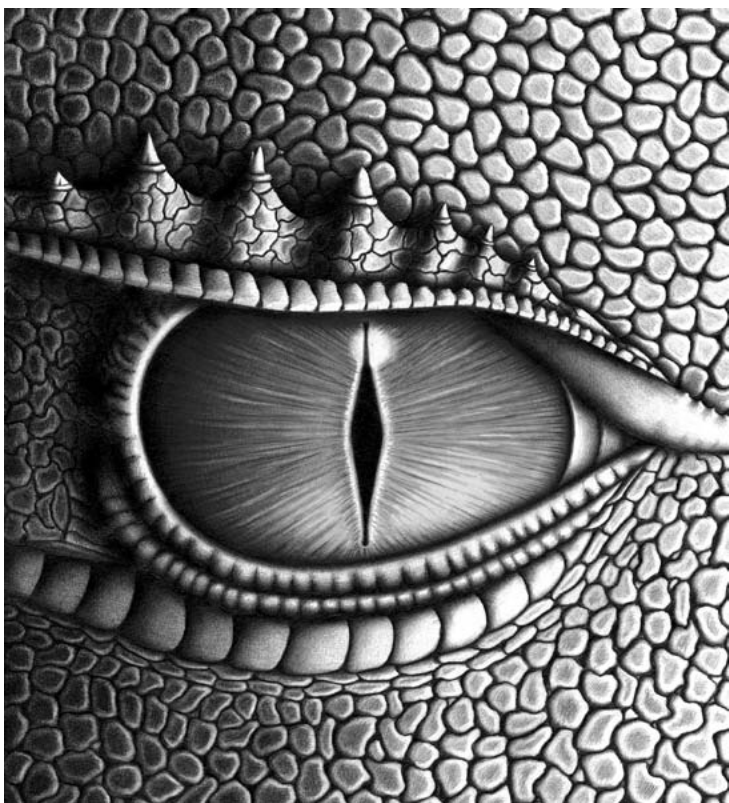
Ďalšie e-knihy v edícii:
Christopher Paolini – Eragon
Christopher Paolini – Eldest
Christopher Paolini – Brisingr

Christopher Paolini
Inheritance – e-kniha
Copyright © Fragment, 2012

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

INHERITANCE

INHERITANCE

PEVNOSTĚ DUŠÍ

ODKAZ DRAČÍCH JAZDCOV

ŠTVRTÝ DIEL

Christopher Paolini

 FRAGMENT

Inheritance

Copyright © 2011 by Christopher Paolini

Cover art and title lettering, copyright © 2011 by John Jude Palencar,
www.johnjudepalencar.com

Illustrations on pages 2 – 3, 4 – copyright © 2003 by Christopher Paolini

This translation published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Random House, Inc.

ISBN 978-0-375-85611-2 (Random House)

Anglický originál *Inheritance, Book 4*

Preklad Mária Havranová

Jazyková korektúra Zuzana Vičanová

Zodpovedná redaktorka Veronika Nováková

Vydalo Vydavateľstvo Fragment, s. r. o.,

ako svoju 727. publikáciu

1. vydanie, 2012

Sadzbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.

Slovenské vydanie © Fragment, 2012

Translation © Mária Havranová, 2012

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať a
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Kontaktná adresa:

Kominárska 2, 4, 831 04 Bratislava 3

e-mail: fragment@fragment.sk

<http://www.fragment.sk>

ISBN 978-80-8089-594-5

Ako vždy túto knihu venujem svojej rodine.

A tiež rojkom:

*všetkým výtvarníkom, hudobníkom a rozprávačom,
vďaka ktorým sa toto dobrodružstvo mohlo uskutočniť.*

OBSAH

Dej predchádzajúcich častí	13
Dobýjanie	21
Pád Kladiva	31
Tiene na obzore	35
Kráľ mačiek.....	40
Následky.....	45
Spomienky mŕtvych	48
Čo je to muž?	52
Cena moci	59
Zrazu na svete... ..	67
Uspávanka.....	74
Nijaký odpočinok pre vyčerpaných	81
Tanec s mečmi.....	86
Ani pocta, ani sláva, len pluzgiere na nepríjemných miestach	94
Pojedačka mesiaca	99
Klebety a listy	107
Aroughs.....	112
Dras-Leona.....	123
Hádzanie kostičkami	128
Priateľ, nepriateľ.....	137
Ohnivé muky.....	145
Prach a popol.....	156
Medziviládie	170
Thardsvergûndnzmäl	176

Cesta poznania	186
Reč od srdca	202
Objav	209
Rozhodovanie	215
Pod kopcom a kameňom	222
Nasýtiť boha	234
Neveriaci na úteku	242
Vyzváňanie	253
Tŕnistá-jaskyňa-čierneho-vtáka	255
Kladivo a helma.....	261
A hradby padli.....	263
Na brehu jazera Leona.....	271
Slovo jazdca	279
Rokovanie kráľov	288
Nekonečné bludisko	298
Slabé a neurčité náznaky	304
Nezodpovedané otázky.....	312
Odlet	320
Muky neistoty.....	325
Jasnovidkina sieň.....	335
Na krídlach draka.....	343
Zvuk jeho hlasu, dotyk jeho ruky.....	355
Malé vzbury	364
Koruna z ľadu a zo snehu	372
Vrtonôžky	384

Uprostred trosiek	394
Snaglí pre dvoch	401
Kuthianova skala	409
Celý svet ako sen	413
Otázka povahy.....	420
Pevnosť duší.....	432
Lakuna, prvá časť	436
Lakuna, druhá časť	439
Návrat	448
Mesto zármutku.....	449
Bojová porada.....	456
Vec povinnosti.....	467
Nočný oheň	472
Cez hradby do jamy levovej	479
Búrka prepuká	489
Ten, čo nezabíja... ..	495
Jadro boja.....	504
Najmocnejšie meno	512
Svaly proti železu	525
Dar poznania	545
Smrteľné muky	560
Pŕhľavové pole.....	564
Dedič kráľovstva	576
Príhodný epitaf	588
Figúrky na šachovnici.....	595
Fírnen	609

Muž so svedomím	622
Zaplatiť krvou	630
Nové a staré sľuby	641
Lúčenie	652
Koniec	658
Pôvod názvov.....	659
Starodávny jazyk.....	660
Jazyk trpaslíkov.....	662
Jazyk kočovných kmeňov	663
Jazyk urgalo.....	663
Stručný prehľad postáv, miest a niektorých zvláštností.....	664
Podakovanie	669

DEJ PREDCHÁDZAJÚCICH ČASTÍ

Eragon, Eldest a Brisingr

Na začiatku boli draky: pyšné, zúrivé a nezávislé. Ich šupiny sa trblietali ako drahokamy a každý, kto sa na ne pozrel, bol zúfalý, lebo ich krása bola nesmierna a desivá zároveň.

Dlhé veky žili samy v krajine nazvanej Alagaëzia.

Boh Helzvog z kameňa v púšti Hadarak stvoril nebojácnych zavalitých trpaslíkov.

A tieto dve rasy spolu bojovali.

Potom do Alagaëzie cez strieborné more priplávali elfovia. Aj tí bojovali s drakmi. Elfovia však boli silnejší než trpaslíci a boli by draky zničili, ale draky by sa zároveň podieľali na ich zániku.

Keď to pochopili, draky a elfovia uzavreli mierovú zmluvu. Táto zmluva zrodila Dračích jazdcov, ktorí tisícky rokov udržiavali v celej Alagaëzii mier.

Potom do Alagaëzie priplávali ľudia. A rohatí urgalovia. A ražakovia, lovci temnôt, pojedajúci ľudské mäso.

Ľudia sa pripojili k zmluve s drakmi.

Potom sa mladý Dračí jazdec Galbatorix postavil proti svojim druhom. Podrobil si čierneho draka Šruikana a presvedčil ďalších trinásť Jazdcov, aby šli s ním. Týchto trinástich zradcov nazvali Krivoprisažníkmi.

Galbatorix a Krivoprisažníci zvrhli Jazdcov, spálili ich mesto na ostrove Vroengard a zabili všetky ostatné draky okrem tých svojich a troch vajec: červeného, modrého a zeleného. A ak sa dalo, vzali všetkým drakom, proti ktorým bojovali, ich eldunarí: srdce srdce, kde je ukrytá sila a duša drakov, oddelená od ich tela.

Galbatorix vládol ľuďom osemdesiatdva rokov. Krivoprisažníci postupne pomreli, ale on stále žil, lebo vlastnil silu všetkých drakov, a preto ho nikto nedokázal poraziť.

V osemdesiatom treťom roku Galbatorixovej vlády mu ktosi ukradol

z hradu modré dračie vajce. To sa dostalo do rúk Galbatorixových odporcov, ktorí si hovorili Vardeni.

Elfka Arya prevážala vajce k Vardenom a elfom a spolu hľadali človeka alebo elfa, pre ktorého by sa drak vyľahol. A tak ubehlo ďalších dvadsaťpäť rokov.

Keď raz Arya cestovala do elfského mesta Osilon, zaútočila na ňu a jej strážcov skupina urgalo. S urgalmi bol Tieň Durza: čiernokňažník posadený duchmi, ktorých vyvolal, aby mu slúžili. Po smrti Krivoprísažníkov sa stal Galbatorixovým najobávanejším služobníkom. Urgalovia zabili Aryiných strážcov, ale kým ju Tieň zajal, Arya stihla pomocou kúzla poslať vajce preč. Nasmerovala ho k človeku, u ktorého dúfala, že by mohlo byť v bezpečí.

Kúzlo sa jej však nie celkom vydarilo.

A tak sa stalo, že sotva pätnásťročná sirota Eragon našiel vajce v Dračích horách. Odniesol si ho na farmu, kde žil so svojím strýkom Gerom a bratrancom Roranom. Z vajca sa Eragonovi vyľahol drak a on ho začal vychovávať. Bola to samica a dal jej meno Zafira.

Potom Galbatorix poslal dvoch ražakov, ktorí mu tiež slúžili, aby našli vajce a priniesli ho naspäť. Ražakovia zabili Gera a spálili ich dom.

Eragon a Zafira sa vydali prenasledovať ražakov, aby pomstili strýka. Šiel s nimi i rozprávač Brom, ktorý kedysi pred pádom Jazdcov býval Dračím jazdcom. To jemu chcela elfka Arya poslať modré vajce.

Brom naučil Eragona mnoho o šermovaní, čarovaní a cti. Dal Eragonovi Zar'rok, ktorý kedysi býval mečom Morzana, prvého a najmocnejšieho z Krivoprísažníkov. Pri ďalšom stretnutí s ražakmi však Broma zabili a Eragon so Zafirou unikli len pomocou mladého Morzanovho syna Murtagha.

Počas ich ciest Durza zajal Eragona v meste Gil'ead, ale Eragonovi sa podarilo uniknúť a zachrániť aj uväznenú Aryu. Durza elfku otrávil a vážne zranil, a tak ju Eragon, Zafira a Murtagh odviezli k Vardenom, ktorí žili medzi trpaslíkmi v Beorských horách a vyliečili ju.

Počas pobytu medzi Vardenmi Eragon požehnal dieťaťu Elve. Dievčatku želal, aby bola uchránená pred nešťastím, ale, žiaľ, svoje požehnanie zle sformuloval, čím na ňu nevedomky uvalil kliatbu, ktorá ju nútila stať sa pre druhých ochranou pred ranami osudu.

Onedlho Galbatorix poslal armádu urgalo, aby zaútočili na trpaslíkov a Vardenov. V bitke, ktorá nasledovala, Eragon zabil Tieňa Durzu, ale utrpel pri tom ťažké zranenie na chrbte a navzdory starostlivosti vardenských liečiteľov trpel strašnými bolesťami.

A v týchto bolestiach začul hlas, ktorý hovoril: Pod' ku mne, Eragon. Pod' ku mne, pretože ja mám odpoveď na všetky tvoje otázky.

O tri dni vardenského vodcu Ažihada prepadli a zabili urgalovia, ktorým velili dvaja čarodeji zvaní Dvojčatá, ktorí zradili Vardenov. Dvojčatá uniesli aj Murtagha a odviekli ho ku Galbatorixovi. Eragon si rovnako ako ostatní Vardeni myslel, že Murtagh zomrel, čo ich veľmi zarmútilo.

Novou vodkyňou Vardenov sa stala Ažihadova dcéra Nasuada.

Z Tronjheimu, sídla vládcov trpaslíkov, Eragon, Zafira a Arya odcestovali na sever do lesov Du Weldenvardenu, kde žili elfovia. Šiel s nimi i trpaslík Orik, synovec trpasličieho kráľa Hrothgara.

V Du Weldenvardene Eragon a Zafira spoznali Oromisa s Glaedrom: posledného slobodného Jazdca a draka, ktorí sa celé posledné storočie ukrývali a čakali, kým budú môcť vycvičiť novú generáciu Dračích jazdcov. Eragon a Zafira sa stretli aj s kráľovnou Islanzadí, vládkyňou elfov a matkou Arye.

Kým Oromis a Glaedr vyučovali Eragona a Zafiru, Galbatorix poslal ražakov a skupinu vojakov do Eragonovej rodnej dediny, aby zajali jeho bratranca Rorana. Roran sa však ukryl. Neboli by ho našli, nebyť nenávisti mäsiara Slouna. Sloun zavraždil hliadku a vpustil ražakov do dediny, aby Rorana zaskočili nepripraveného.

Roran sa nedal zajať, ale ražakovia uniesli jeho milú: Slounovu dcéru Katrinu. Roran presvedčil dedinčanov, aby s ním odišli a putovali cez Dračie hory na pobrežie Alagaëzie a odtiaľ na juh do Surdy, ktorá dovtedy nebola pod nadvládou Galbatorixa.

Rana na chrbte Eragona ďalej trýznila, ale počas elfskej slávnosti Agaetí Blödhren, keď oslavovali zmluvu medzi Jazdcami a drakmi, mu ranu vyliéčil príznak draka, ktorý elfovia vyvolali v závere slávností. Zjavenie navyše dalo Eragonovi silu a rýchlosť, akú majú len elfovia.

Eragon a Zafira odleteli do Surdy, kam Nasuada odviekla Vardenov, aby zaútočili na Galbatorixovo Kráľovstvo. Tam sa s Vardenmi spojili urgalovia, ktorí vysvetľovali, že ich Galbatorix podviedol a oni sa mu za to chcú pomstiť. U Vardenov sa Eragon opäť stretol s Elvou, ktorá pre jeho kúzlo neprirodzene rýchlo dospela. Z plačúceho dojččaťa bola teraz štvorročná dievčina a jej pohľad bol naozaj strašidelný, pretože poznala bolesti všetkých okolo seba.

Neďaleko hraníc Surdy, na čiernastých Horiacich pláňach, sa Vardeni s Eragonom a Zafirou stretli s Galbatorixovým vojskom vo veľkej a krvavej bitke.

Počas bitky sa k Vardenom pridal Roran s dedinčanmi aj trpaslíci, ktorí za nimi dorazili z Beorských hôr.

Potom sa však na východe objavila postava odetá v nablýskanom brnení, letiaca na trblietavom červenom drakovi, a pomocou mágie zabila kráľa Hrothgara.

Eragon a Zafira bojovali s Jazdcom a jeho červeným drakom. Počas súboja zistili, že Jazdcom bol Murtagh, ktorého zaväzovala ku Galbatorixovi nezrušiteľná prísaha vernosti. Jeho drakom bol Tříň, ktorý sa vyľahol z druhého z troch vajec.

Murtagh Eragona a Zafiru porazil vďaka sile eldunarí, čo mu dal Galbatorix, ale nechal ich utiecť vzhľadom na ich staré priateľstvo a tiež preto, lebo sú bratia. Eragon sa od neho dozvedel, že sa obaja narodili Morzanovej žene Seline.

Murtagh vzal Eragonovi Zar'rok, Morzanov meč, a opustil s Tříňom Horiace pláne. Stiahli sa aj ostatní Galbatorixovi vojaci.

Po bitke Eragon s Roranom leteli na Zafire do temnej kamennej veže v Helgrinde, ktorá slúžila ako úkryt ražakov. Zabili jedného z nich a rodičov lethrblaka a zachránili z Helgrindu Katrinu. Eragon v jednej cele objavil Katrininho otca, slepého a polomŕtveho.

Eragon chcel Slouna zabiť za jeho zradu, ale nakoniec ho uviedol len do hlbokého spánku a oznámil Roranovi a Katrine, že jej otec je mŕtvy. Potom požiadal Zafiru, aby odniesla Rorana a Katrinu naspäť k Vardenom, kým on sa pokoná ešte s jedným ražakom.

Eragon sám zabil posledného ražaka. Potom odniesol Slouna z Helgrindu. Po dlhšom rozmýšľaní odhalil Slounovo skutočné meno v starodávnom jazyku, jazyku moci a kúzel. Ovládol mäsiara pomocou jeho mena a prinútil ho prisahať, že už nikdy neuvidí svoju dcéru. Potom ho poslal žiť medzi elfov. Eragon však mäsiarovi nepovedal, že elfovia mu vrátia zrak, ak sa bude kajať zo svojej zrady a vraždy.

Arya sa stretla s Eragonom na polceste k Vardenom a spolu pešo prešli cez nepriateľské územie.

U Vardenov Eragon zistil, že kráľovná Islanzadí poslala dvanásť elfských čarodejov vedených Blödhgarmom, aby chránili jeho a Zafiru. Eragon potom zrušil čo najväčšiu časť svojho nepodareného požehnanie, ktorým zaťažil Elvu, ale jej schopnosť cítiť bolesť druhých jej zostala, hoci už nemala nutkanie ich chrániť pred utrpením.

Roran si vzal Katrinu, ktorá bola tehotná, a po prvý raz po dlhom čase bol Eragon šťastný.

Na Vardenov však zaútočili Murtagh, Tříň a skupina Galbatorixových mužov. Pomocou elfov sa Eragon a Zafira dokázali ubrániť. Eragon ani Murtagh nedokázali poraziť jeden druhého. Bola to ťažká bitka, pretože Galbatorix očaroval svojich vojakov tak, aby necítili nijakú bolesť, a Vardeni utrpeli veľké straty.

Potom Nasuada poslala Eragona, aby zastupoval Vardenov medzi trpaslíkmi počas voľby ich nového kráľa. Eragon šiel nerád, pretože Zafira musela zostať, aby chránila tábor Vardenov.

Roran medzitým slúžil u Vardenov a postupne si získaval postavenie v ich vojsku, pretože sa osvedčil ako chrabrý bojovník a dobrý veliteľ.

Keď bol Eragon medzi trpaslíkmi, sedem z nich sa ho pokúsilo zavraždiť. Vyšetrovanie odhalilo, že za útokom stojí klan Az Sweldn rak Anhûin. Zhromaždenie klanov však pokračovalo a Orika zvolili za nástupcu jeho strýka. Na korunováciu priletela za Eragonom Zafira. V prípravách na slávnosť splnila svoj sľub, že opraví trpaslíkmi veľmi váženy hviezdný zafír, ktorý rozbila počas Eragonovho súboja s Tieňom Durzom.

Potom sa Eragon so Zafirou vrátil do elfských lesov. Tam Oromis prezradil Eragonovi pravdu o jeho pôvode: že v skutočnosti nie je synom Morzana, ale Broma a že on i Murtagh majú spoločnú matku Selenu. Oromis a Glaedr im tiež vysvetlili, čo je to eldunarí a že drak sa môže rozhodnúť vyvrhnúť ho zo seba ešte počas života. Takisto ich nabádali na opatrnosť, lebo ten, kto eldunarí získa, ho môže použiť, aby ovládal draka, ktorému patrilo.

V Du Weldenvardene sa Eragon rozhodol, že potrebuje nový meč namiesto Zar'roku, o ktorý prišiel. Spomenul si na radu, ktorú pri svojich cestách s Bromom dostal od mačkolaka Solebumba: aby sa vydal k stromu Menoa, ktorý má dušu. Prehovoril so stromom a ten súhlasil, že mu dá žiarocel ukrytý pod jeho koreňmi výmenou za bližšie neurčenú cenu.

Elfská kováčka Rhunön, ktorá ukovala všetky meče Jazdcov, pomohla Eragonovi vyrobiť nový meč. Eragon svoj modrý meč nazval Brisingr, „oheň“. Čepel Brisingra vzplanie, kedykoľvek vysloví jeho meno.

Potom Glaedr zveril svoje srdce srdcu Eragonovi a Zafire a tí sa vrátili naspäť k Vardenom, kým Glaedr a Oromis sa pridali k ostatným elfom, ktorí útočili na severnú časť Kráľovstva.

Pri obliehaní Feinsteru Eragon a Arya narazili na troch nepriateľských čarodejov, z ktorých sa jeden premenil na Tieňa Varauga. S Eragonovou pomocou Arya Varauga zničila.

Medzitým Oromis a Glaedr bojovali s Murtaghom a Tříňom. Galbatorix sa zmocnil Murtaghovej mysle a jeho rukou zavraždil Oromisa. Tříň zabil Glaedrovo telo.

Vardeni síce vo Feinsteri zvíťazili, ale Eragon a Zafira oplakávali stratu svojho učiteľa Oromisa. Vardenské vojsko sa vydalo na pochod Kráľovstvom smerom k hlavnému mestu Urû'baenu, kde sídli Galbatorix, pyšný a sebaistý, pretože má k dispozícii silu drakov.

INHERITANCE

DOBÝJANIE

Dračica Zafira zarevala a vojaci stojaci pred ňou sa zdesili. „Za mnou!“ vykrikol Eragon. Zdvihol Brisingr nad hlavu tak, aby ho všetci videli. Na pozadí čiernych mračien, ktoré sa zbierali na západe, hral modrý meč dúhovými farbami. „Za Vardenov!“

Okolo neho preletel šíp, ale nevenoval mu pozornosť.

Bojovníci zhromaždení pri halde sutiny, na ktorej Eragon so Zafrou stáli, odpovedali hromovou ozvenou: „Za Vardenov!“ Zamávali zbraňami a vyrazili vpred cez popadané kamenné platne.

21

Eragon sa otočil chrbtom k vardenským bojovníkom. Na druhej strane haldy sa rozprestieralo široké nádvorie, kde sa tlačili asi dve stovky kráľovských vojakov. Za nimi sa vypínala vysoká tmná hradná veža s úzkymi oknami a niekoľkými menšími hranatými vežičkami. V horných miestnostiach najvyššej z nich svietila lampa. Eragon vedel, že niekde vo veži sa skrýva lord Bradburn, zástupca mesta Belatona, ktoré sa Vardeni už niekoľko nekonečných hodín snažili dobyť.

Eragon s výkrikom zoskočil z hromady trosiek smerom k vojakom. Muži cúvli, ale stále mierili kopijami k zubatej diere, ktorú Zafira vybúrala do vonkajšej hradby.

Pri dopade sa mu pravý členok zvrtol, takže padol na koleno a rukou, v ktorej držal meč, sa zachytil o zem.

Jeden z vojakov sa chopil príležitosti. Vyrútil sa z útvaru, aby kopijou bodol Eragona do nechráneného krku.

Eragon vrtkým pohybom zápästia bodnutie odrazil. Mávol Brisingrom tak rýchlo, že ani človek, ani elf to nemohli postrehnúť. Vojak vystrašene zvrátil tvár, keď si uvedomil svoju chybu. Pokúsil sa utiecť, ale pohol sa sotva pár palcov – Eragon ho po náhlom výpade vpred zasiahol rovno do brucha.

A vtedy z haldy zoskočila aj Zafira a vychrlila pri tom prúd modro-žltého

plameňa. Kým dopadla na vydláždenú zem, Eragon sa prikrčil a napol svaly na nohách. Náraz otriasol celým nádvorím. Z obrovskej pestrofarebnej mozaiky pred hradnou vežou sa uvoľnilo mnoho sklenených hranolčekov a rotovali hore ako roztočené mince, ktoré sa odrazili od bubna. Okenica nad nimi sa rozletela a zase zabuchla.

Zafiru sprevádzala elfka Arya. Keď sa vymrštila z hromady sutiny, dlhé čierne vlasy jej divoko viali okolo hranatých líc. Na rukách a na krku mala červené ffrkance a aj na čepeli jej meča bola zrazená krv. Keď pristávala, ticho si oškrela kožu o kameň.

Jej prítomnosť Eragona povzbudila. V boji spolu so Zafirou nemal nikoho po svojom boku radšej. *Je to dokonalá spolubojovníčka*, napadlo mu.

Letmo sa na ňu usmial. Arya mu úsmev opätovkala a v očiach sa jej radosťne zablysklo. V bitke nebola odmeraná, ale konala otvorene. Inde sa takto prejavovala len zriedka.

Eragon sa prikrčil za svoj štít, lebo medzi nimi vyrástla zvlnená stena z modrého ohňa. Spod okraja helmy sledoval, ako Zafira zaliala krčiacich sa vojakov prúdom plameňa, ktorý im však nijako neublížil.

Lukostrelci na cimburí hradnej veže vystrelili na dračicu záplavu šípov. Žiara v jej okolí bola taká silná, že niekoľko šípov vo vzduchu zhorelo a rozpadlo sa na popol, ostatné strely odklonili ochranné kúzla, ktorými Zafiru obklopil Eragon. Jeden zo zatúlaných šípov sa s dutým buchotom odrazil od Eragonovho štítu.

Stĺp plameňa náhle obklopil troch vojakov a zabil ich tak rýchlo, že nemali čas ani vykriknúť. Ostatní vojaci sa zhlukli uprostred žiary a ostrie ich kopijí odrážalo záblesky jasnomodrého svetla.

Nech sa Zafira akokoľvek snažila, skupinu vojakov len ošľahla. Nakoniec svoje úsilie vzdala a s rozhodným cvaknutím zaklapla čeľuste. Bez ohňa bolo nádvorie zrazu prekvapivo tiché.

Eragonovi už niekoľký raz napadlo, že nech vojakov ochránil ktokoľvek, muselo ísť o skúseného a mocného čarodeja. *Bol to Murtagh?* uvažoval. *Ak áno, prečo tu nie je aj s Trňom, aby bránili Belatonu? Vari si Galbatorix nechce udržať nadvládu nad svojimi mestami?*

Utekal vpred a jediným mávnutím Brisingra odsekol vrch tuctu kopijí rovnako ľahko, ako keď v detstve švihnutím stínal klasy jačmenných stebiel. Sekol najbližšieho vojaka cez prsia a prerezal mu krúžkové brnenie, akoby šlo o tenulinkú látku. Vystrekol gejzír krvi. Potom bodol ďalšieho vojaka a muža stojaceho vľavo udrel štítom tak silno, až sa poskladal na zem, pričom zvalil ďalších troch.

Eragon sa mihal medzi vojakmi a s ľahkosťou ich zrážal. Ich reakcie mu pripadali pomalé a neobratné. Zafira sa pustila do boja po jeho ľavici – obrovskými labami vyhadzovala vojakov do vzduchu, šľahala ich ostnatým chvostom, hrýzla a zabíjala ich trhnutím hlavy. Napravo videl len rozmazané Aryine pohyby – každé mávnutie jej meča znamenalo smrť ďalšieho z Galbatorixových služobníkov. Keď sa prudko otočil, aby sa vyhol dvom kopijam, zbadal za sebou elfa Blödhgarma porasteneho srstou a ďalších jedenásť elfov, ktorých úlohou bolo strážiť jeho a Zafiru.

Neďaleko neho prúdili cez trhlinu v hradbách na nádvorie Vardeni. Neútočili, lebo bolo priveľmi nebezpečné približovať sa k Zafire. Ani ona, ani Eragon, ani elfovia nepotrebovali pri zabíjaní vojakov pomoc.

Bitka rýchlo oddelila jazdcov od jeho draka a bojovali každý na inom konci nádvorja. Eragona to neznepokojovalo. Zafira sama aj bez ochranných kúzel ľahko premohla dvadsať, tridsať vojakov okolo seba.

O Eragonov štít zadunela ďalšia kopija a škrabla ho na pleci. Rýchlo sa otočil k vrhačovi, veľkému zjazvenému mužovi, ktorému chýbali spodné predné zuby, a bežal k nemu. Vojak sa zúfalo pokúšal vytiahnuť z opaska dýku. V poslednej chvíli sa Eragon stočil, napol ramená a hrud' a boľavým plecóm vrazil do mužovej hrudnej kosti.

Sila nárazu odhodila muža o niekoľko metrov, kde spadol a chytil sa za srdce.

Potom sa zniesla sprška šípov s čiernymi pierkami, čo zabili a zranili mnohých vojakov. Eragon uhýbal strelám a kryl sa štítom, aj keď si bol istý, že kúzla ho ochránia. Ľahkomyselnosť si však nesmel dovoliť; nemohol vedieť, či nepriateľský čarodej nevystrelil začarovaný šíp, ktorý by prešiel jeho obranami.

Pery sa mu skrútili do trpkého úsmevu. Lukostrelcom nad ním došlo, že nemajú šancu zvíťaziť, kým nezabijú jeho a elfov. Snažili sa to dosiahnuť bez ohľadu na straty vo vlastných radoch.

Veľmi neskoro, spokojne si pomyslel Eragon so zamračeným výrazom v tvári. *Mali ste opustiť Kráľovstvo, kým sa to ešte dalo.*

Prudký nápor rachotiacich šípov mu na chvíľku dovolil odpočinúť si, čo uvítal. Útok na mesto sa začal už na úsvite a on so Zafirou museli po celý čas stáť na jeho čele.

Keď prival šípov ustal, Eragon si prehodil Brisinger do ľavej ruky, zdvihol zo zeme kopiju a hodil ju do lukostrelcov, stojacich najmenej desať metrov nad ním. Ako už predtým zistil, bez dostatočného cviku je ťažké presne zasiahnuť kopijou cieľ. Preto sa ani nečudoval, keď netrafil muža, na ktorého

mieril, ale zaskočilo ho, že minul mnoho lukostrelcov na cimburí. Kopija preletela nad nimi a roztrieštila sa o stenu hradu. Lukostrelci sa smiali, uskŕňali a drzo gestikulovali.

Eragonovu pozornosť upútal rýchly pohyb, ktorý zachytil kútikom oka. Práve včas sa pozrel tým smerom, aby zachytil, že aj Arya hodila kopiju do lukostrelcov. Prepichla dvoch mužov, čo stáli blízko seba. Potom na nich namierila svoj meč a povedala: „Brisingr!“ Kopija vzplanula smaragdovozele- ným ohňom a ostatní lukostrelci uskočili od horiacich tiel. Všetci zrazu utekali z cimburia a pchali sa do dverí vedúcich na horné podlažia hradu.

„To nie je fér,“ pošťožoval sa Eragon. „Toto kúzlo nemôžem použiť, lebo môj meč by vzplanul ako táborák.“

Arya sa naňho pozrela s nepatrným náznakom pobavenia.

Boj pokračoval ešte pár minút. Ostatní vojaci sa buď vzdali, alebo sa pokúsili ujsť.

Eragon dovolil utiecť piatim mužom, čo stáli pred ním; vedel, že sa nedo- stanú ďaleko. Rýchlo prezrel telá povalujúce sa okolo, aby sa ubezpečil, že nikto z protivníkov neprežil, a pozrel sa naspäť cez nádvorie. Niekoľko Var- denov otvorilo brány na vonkajších hradbách a uličkou vedúcou k hradu niesli baranidlo. Ďalší sa zhromažďovali v nepravidelných útvaroch vedľa vchodu do veže, pripravení vtrhnúť dnu a stretnúť sa s obrancami. Stál me- dzi nimi aj Eragonov bratranec Roran. Rozháňal sa kladivom a vydával roz- kazy. Na druhom konci nádvorja sa nad kopou mŕtvol krčila Zafira. Priestor okolo nej sa premenil na bitúnok. Na trblietavých šupinách sa jej držali kvapky krvi, ktoré ostro kontrastovali s jej modrým telom. Pohodila dozadu ostnatou hlavou a víťazoslávne zrevala. Zúrivým rykotom prehlušila aj kriek v meste.

Potom Eragon začul zvnútra hradu rachot ozubených kolies a reťazí, na- sledovaný škripotom ťažkých drevených trámov, ktoré niekto odsúval. Tieto zvuky pritiahli pohľady všetkých k dverám pevnosti.

S dutým buchnutím sa dvere pootvorili a prudko rozleteli. Von sa vyvalil hustý mrak dymu z pochodní, takže najbližší Vardeni sa rozkašľali a zakrý- vali si tvár. Odniekiaľ z hlbín prítmja vychádzalo bubnovanie okovaných kopýt o dlažobné kocky; potom zo stredu dymu vyrazil kôň s jazdcom. V ľa- vej ruke jazdec držal niečo, čo Eragon najprv považoval za obyčajnú kopiju, ale potom si všimol, že zbraň je vyrobená zo zvláštneho zeleného materiálu a čepeľ s bodcom má ukovanú do neznámeho tvaru. Hlavu kopije obklopo- vala bledá žiara, neprirodzené svetlo, prezrádzajúce prítomnosť kúzla.

Jazdec trhol za uzdu a stočil koňa smerom k Zafire, ktorá sa začala stavať

na zadné nohy a pravou prednou labou sa mu chystala zasadiť strašnú, smrtiacu ranu.

Eragona sa zmocnili obavy. Jazdec pôsobil veľmi sebaisto a tá kopija bola iná, veľmi záhadná. Hoci Zafiru by jej obrany mali ochrániť, Eragon bol presvedčený, že sa ocitla v smrteľnom nebezpečenstve.

Nedostanem sa k nej včas, uvedomil si. Pátral myslou smerom k jazdcovi, ale ten sa tak sústredil na vlastnú úlohu, že ani nezaregistroval cudziu prítomnosť. Jazdcova neochvejná sústredenosť dovolila Eragonovi preniknúť do jeho vedomia len povrchno. Eragon sa teda stiahol do seba, zopakoval si niekoľko slov zo starodávneho jazyka a zostavil jednoduché zaklínadlo, ktorým chcel cválajúceho koňa zastaviť. Bol to zúfalý čin – nevedel totiž, či je jazdec čarodej a aké opatrenia podnikol proti útoku kúzlom. Nechcel sa však nečinne prizerať, keď bol ohrozený Zafirin život.

Eragon sa zhlboka nadýchol. Pripomenul si správnu výslovnosť niekoľkých ťažkých zvukov v starodávnom jazyku. Potom otvoril ústa, aby vyslovil kúzlo.

Hoci bol rýchly, elfovia boli ešte rýchlejší. Kým stačil vysloviť jediné slovo, rozoznel sa za ním horlivý tlmený spev, zmes hlasov vytvárajúcich disharmonickú a znepokojivú melódiu.

„Mäe...“ stihol len povedať, než zapôsobilo kúzlo elfov.

Mozaika pred koňom sa pohla a premieňala sa, úlomky skla sa zvlنili ako voda. V zemi sa otvorila dlhá trhlina neznámej hĺbky. Kôň s hlasným erdzaním zapadol do diery a zlomil si obe predné nohy.

Keď kôň klesal k zemi, jazdec natiahol ruku a hodil žiariacu kopiju do Zafiry.

Dračica nemohla utiecť. Nemohla ani uhnúť. Preto sa zahnila po strele labou, aby ju odrazila. Lenže o kúsok ju minula a Eragon s hrôzou sledoval, ako sa kopija zaborila vari meter do jej hrude, tesne pod kľúčnu kosť.

Pulzujúci závoj hnevu mu zastrel zrak. Pozbieral všetky dostupné zásoby energie – vo vlastnom tele, v záfire zasadenom do hlavice meča, v dvanástich diamantoch skrytých v páse Belota Múdreho ovinutom okolo jeho bedier aj nesmiernu energiu vnútri Arenu, elfského prsteňa zdobiaceho jeho pravú ruku – a bez ohľadu na nebezpečenstvo sa chystal jazdca zničiť.

Zarazil sa však, lebo sa objavil Blödhgarm. Elf preskočil cez Zafirinu ľavú prednú nohu, pristál na jazdcovi ako leopard, ktorý sa vrhol na jeleňa, a zrazil ho na bok. Potom prudko trhol hlavou a dlhými bielymi zubami mužovi roztrhol hrdlo.

Z okna vysoko nad otvoreným vchodom do hradu sa ozval výkrik nes-

mierneho zúfalstva a za ním nasledoval ohnivý výbuch, ktorý zvnútra budovy vymrštil kusy kameňov, čo pristáli medzi zhromaždenými Vardenmi a drvíli im končatiny a trupy ako suché vetvy.

Eragon si nevšimol kamene padajúce na nádvorie, utekal k Zafire a sotva vnímal, že sa k nemu pripojila aj Arya a jeho stráž. Elfovia, čo boli blízko, už sa zhrčili okolo dračice a skúmali kopiju, ktorá jej trčala z hrude.

„Ako vážne...? Má...?“ pýtal sa Eragon, ktorý nebol schopný dokončiť vetu. Túžil dotknúť sa Zafirinej mysle, ale kým mohli byť v okolí nepriateľskí čarodeji, neodvážil sa otvoriť jej svoje vedomie, aby nepriatelia nemohli sliediť v jeho myšlienkach alebo ovládnuť jeho telo.

Po zdanlivo nekonečnom čakaní elf Wyrden povedal: „Tieňobjica, môžeš ďakovať osudu. Kopija minula hlavné žily a tepny v jej krku. Zasiahla len sval a ten vieme vyliečiť.“

„Dokážete ju vytriahnuť? Nie sú v nej nejaké kúzla, čo by bránili...“

„Postaráme sa o to, Tieňobjica.“

S vážnou tvárou, ako zhromaždenie kňazov pred oltárom, všetci elfovia okrem Blödhgarma položili dlane na Zafirinu hrud' a dali sa do tichého spevu. Znel ako šepot vetra nesúci sa vrbovým hájom. Spievali o teple a raste, spievali o svaľe a šľachách a pulzujúcej krvi a o ďalších, tajomnejších veciach. Zrejme nesmiernou silou vôle Zafira počas liečenia vydržala nehýbať sa, hoci jej telom každých pár sekúnd lomcovali záchvaty triašky. Popri náside, zabodnutej v jej hrudi, vytekal pramienok krvi.

Eragon sa pozrel na Blödhgarma, ktorý kráčal smerom k nemu. Na srsti okolo brady a krku mal zrazenú krv, takže jej odtieň stmavol z polnočnej modrej na čisto čiernu.

„Čo to bolo?“ opýtal sa ho Eragon a ukázal na plamene, čo dosiaľ poskakovali v okne vysoko nad nádvorím.

Blödhgarm si oblizol pery a odkryl tak svoje mačacie tesáky. „Tesne predtým, ako jazdec zomrel, podarilo sa mi vstúpiť do jeho mysle a prostredníctvom nej do vedomia čarodeja, ktorý mu pomáhal.“

„Zabil si toho čarodeja?“

„Svojím spôsobom. Donútil som ho, aby sa zabil sám. Normálne by som sa neuchýlil k takému prehnane dramatickému prejavu, ale bol som... nahnevanej.“

Eragon vyrazil vpred, ale potom si to rozmyslel, lebo Zafira dlho tlmene zastonala. Hoci sa kopije nik nedotýkal, začala sa jej sama vysúvať z hrude. Očné viečka sa jej zachveli, a keď sa posledných šesť palcov kopije vynáralo z jej tela, niekoľkokrát za sebou sa rýchlo, plytko nadýchla. Čepeľ s bodcom

ovenčená tmenou žiarou smaragdového svetla spadla na zem a odrazila sa od dláždenia. Znelo to skôr ako zvuk kameniny, nie kovu.

Keď elfovia dospievali a odstúpili od Zafiry, Eragon k nej podišiel a dotkol sa jej krku. Chcel ju upokojiť, povedať jej, ako ho to vydesilo, spojiť sa s jej vedomím. Namiesto toho sa jej pozrel do jedného zo žiarivých modrých očí a opýtal sa: „Si v poriadku?“ Tie slová mu pripadali úbohé v porovnaní s hĺbkou jeho pocitov.

Zafira odpovedala jediným mrknutím, potom sklonila hlavu a pohladkala ho po tvári ľahkým závanom horúceho vzduchu z nozdier.

Eragon sa usmial. Potom sa obrátil k elfom a poďakoval im v starodávnom jazyku za ich pomoc: „Eka elrun ono, älfya, wiol firn thornessa.“ Elfovia, čo pomáhali pri liečení vrátane Arye sa uklonili a stočili pravú ruku na prsiach do gesta, ktorým ich rasa vyjadrovala úctu. Eragon si všimol, že viac než polovica elfov pridelených na jeho ochranu a ochranu Zafiry je bledá, zoslabnutá a sotva sa drží na nohách.

„Choďte do bezpečia a odpočinite si,“ povedal siedmim z nich. „Keď tu zostanete, zabijú vás. Choďte, je to rozkaz!“

Hoci si bol istý, že odchádzajú s nevôľou, sedem elfov odpovedalo: „Ako si želáš, Tieňobjica.“ Zamierili cez mŕtvolu a sutinu preč z nádvorja. Vyzerali vznešene a dôstojne, aj keď boli na pokraji vyčerpania.

Potom sa Eragon pripojil k Aryi a Blödhgarmovi, ktorí si so zvláštnym výrazom na tvári prezerali začarovanú kopiju, akoby presne nevedeli, ako zareagovať. Čupol si vedľa nich a dával pozor, aby sa nijakou časťou tela nedotkol zbrane. Prezeral si jemné linky vyryté na spodnej časti čepele. Tie tvary mu pripadali povedomé, aj keď si nebol istý prečo. Dupal nad zelenkavou rukoväťou, vyrobenou z materiálu, ktorý nebol ani drevo, ani kov, a nad tmenou žiarou, čo mu pripomínala lampáše bez plameňa, ktorými elfovia a trpasľáci osvetľujú siene.

„Myslíte si, že je to Galbatorixovo dielo?“ opýtal sa Eragon. „Možno sa rozhodol, že Zafiru a mňa radšej zabije, ako by nás zajal. Možno je presvedčený, že ho naozaj môžeme ohroziť.“

Blödhgarm s nepríjemným úsmevom vyhlásil: „Nerobil by som si také ilúzie, Tieňobjica. Nie sme pre Galbatorixa viac než drobná mrzutosť. Keby naozaj chcel, aby si ty alebo ktokoľvek z nás zomrel, stačí mu vyletieť z Urûbaenu a stretnúť sa s nami v bitke. My by sme pred ním popadali ako suché lístie v zimnej búrke. Sila drakov je s ním a nikto sa nedokáže protivíť jeho vôli. Okrem toho Galbatorixa len tak ľahko niečo neprinúti, aby sa vzdal svojich úmyslov. Možno je šialený, ale je aj prefíkaný a najmä odhodlaný. Ak

vás chce zotročiť, potom to dosiahne hoci aj cez mŕtvolu a nič okrem pudu sebazáchovy ho nezastraší.“

„V každom prípade toto nie je Galbatorixovo dielo,“ skonštatovala Arya. „Je to naša práca.“

Eragon sa zamračil. „Naša? To nevyrobili Vardeni.“

„Nie Vardeni, ale nejaký elf.“

„No...“ odmlčal sa a snažil sa nájsť logické vysvetlenie. „Nijaký elf by sa predsa neznížil k práci pre Galbatorixa. Radšej by zomreli, než...“

„S týmto nemá Galbatorix nič spoločné, a keby aj mal, sotva by dal takú vzácnu a mocnú zbraň človeku, ktorý by ju nevedel dobre strážiť. Zo všetkých zbraní v Alagaëzii by nám Galbatorix doprial najmenej práve tento nástroj.“

„Prečo?“

„Pretože, Eragon Tieňobijca, toto je dauthdaert,“ povedal Blödhgarm s náznakom zapredania v hlbokom, sýtom hlase.

„A volá sa Nírnen, orchidea,“ dodala Arya. Ukázala na tvary vyryté do čepele, v ktorých už aj Eragon začal rozoznávať štylizované glyfy jedinečného elfského písma – zakrivené, prepletené tvary končiace sa dlhými trňovitými špičkami.

28

„Dauthdaert?“ zopakoval Eragon. Keď sa naňho Arya aj Blödhgarm neveriacky pozreli, pokrčil plecami v rozpakoch nad svojím nedostatočným vzdelaním. Deprimovalo ho, že elfom sa v priebehu dospievania dostali desiatky rokov štúdia s tými najlepšími učencami ich rasy, kým jeho strýko Gero nenaučil ani abecedu, lebo to považoval za zbytočné. „Viem len to, čo som si stačil prečítať v Ellesmére. Čo je to? Ukovali ju počas pádu Jazdcov ako zbraň proti Galbatorixovi a Krivoprísažníkom?“

Blödhgarm pokrútil hlavou. „Nírnen je oveľa, oveľa starší.“

„Dauthdaerty,“ vysvetľovala Arya, „sa zrodili zo strachu a z nenávisťi, ktoré poznačili posledné roky našej vojny s drakmi. Naši najzručnejší kováči a čarodeji ich vyrobili z materiálov, ktoré už dnes nepoznáme. Naplnili ich čarami, ktoré sme zabudli, a pomenovali ich po najkrajších kvetinách – čo bolo to najohavnejšie spojenie všetkých čias, lebo všetkých dvanásť zbraní malo jediný účel: vyrobili sme ich na zabíjanie drakov.“

Eragon pocítil odpor pri pohľade na žiariacu kopiju. „A zabíjali?“

„Očítí svedkovia hovoria, že dračia krv pršala z neba ako letný lejak.“

Zafira hlasno a prenikavo zasyčala.

Eragon sa k nej na chvíľu otočil a kútikom oka zbadal, že Vardeni stále stoja pred hradnou vežou a čakajú, kedy on so Zafirou znovu prevezmú vedenie útoku.

„Všetky dauthdaerty údajne zničili alebo sa nenávratne stratili,“ pokračoval Blödhgarm. „Zjavne to tak nebolo. Nírnen sa musel nejako zmocniť rod Waldgráfovcov a ten ho skrýval tu v Belatone. Predpokladám, že keď sme prerazili mestské hradby, lord Bradburn dostal strach a nariadil priniesť Nírnen zo zbrojnice, aby zastavil teba so Zafirou. Galbatorixa by nepochybne potešilo, keby vedel, že sa ťa Bradburn pokúsil zabiť.“

Eragon si uvedomoval, že by sa mal poponáhľať, ale zvedavosť mu ešte nedovolila odísť. „Stále ste mi nevysvetlili, prečo by Galbatorix nechcel, aby sme Nírnen mali.“ Mávol smerom ku kopiji. „Čím je nebezpečnejší než tamtá kopija, alebo dokonca Bris...“ zarazil sa, aby nevyslovil celé meno, „alebo môj vlastný meč?“

Tentoraz mu odpovedala Arya: „Dauthdaert sa nedá zlomiť nijakými prirodzenými prostriedkami, nepoškodí ho oheň a je takmer úplne odolný proti čarom, ako si sám videl. Tieto zbrane navrhli tak, aby na ne nepôsobili nijaké dračie kúzla a aby pred nimi chránili aj svojich nositeľov – to je ohromujúce, keď zohľadníme silu, komplikovanosť a nevypočítateľnosť dračej mágie. Galbatorix zrejme obalil Šruikana a seba ochrannými kúzлами viac než ktokoľvek iný v Alagaëzii, ale Nírnen by možno dokázal prejsť ich obranami, akoby ani neexistovali.“

Eragona naplnilo radostné vzrušenie. „Musíme...“

Prerušilo ho zaškrípanie.

Ten zvuk bol prenikavý, piskľavý a škrípavý, ako keď kov zatne do kameňa. Eragonovi sa z neho rozdrkotali zuby. Rukami si zakryl uši a so spýtavým výrazom na tvári hľadal zdroj toho zvuku. Zafira pohodila hlavou; Eragon aj cez silný hluk počul, ako skučí od bolesti.

Dvakrát preletel očami nádvorie, kým si všimol nepatrný obláčik prachu kúdoliaci sa pri stene hradnej veže. Vychádzal z praskliny širokej približne jednu stopu, čo sa objavila pod čiernastým, sčasti rozbitým oknom, kde Blödhgarm zabil čarodeja. Hoci škrípot silnel, Eragon sňal ruku z ucha a ukázal na prasklinu.

„Pozri!“ zakričal na Aryu, ktorá chápavo prikývla. Znovu si pritlačil ruku na ucho.

Zrazu zvuk z ničoho nič stíchol.

Eragon chvíľu čakal, potom pomaly spustil ruky. Tentoraz zatúžil nemať taký citlivý sluch.

Vtom sa prasklina ešte viac roztvorila – rozšírila sa až na niekoľko stôp – a rýchlo postupovala dole po stene veže. Trhlina zasiahla kamenný svorník nad dverami veže ako blesk, otriasla ním a zem pri vchode zasypala spľškou

menších kameňov. Hrad zaškrípala a predná stena hradnej veže sa začala nakláňať od rozbitého okna smerom k zlomenému svorníku.

„Utekajte!“ zakričal Eragon na Vardenov, hoci muži sa už medzitým rozprchli na obe strany nádvorja a zúfalo sa snažili dostať spod dosahu vratkej veže. Eragon vykročil dopredu a v tlačnici bojovníkov celý napätý hľadal Rorana.

Nakoniec ho zbadal – zostal uväznený medzi skupinou mužov pri dverách. Eragon na nich volal, ale v tom zmatku jeho slová nebolo počuť. Potom sa stena znova pohla. Zosunula sa o niekoľko ďalších palcov a naklonila sa ešte viac. Rorana zasypali kamene, stratil rovnováhu a potkol sa dozadu pod previs dverí.

Keď sa trocha spamätal, jeho oči sa stretli s Eragonovými. Eragon v jeho pohľade zbadal záblesk strachu a bezmocnosti, ktorý rýchle vystriedala odovzdanosť. Akoby Roran vedel, že nech pobeží akokoľvek rýchlo, nedostane sa do bezpečia včas.

Roranovi sa na tvári zjavil krivý úsmev.

A stena sa zrútila.

PÁD KLADIVA

„Nie!“ vykričkol Eragon, keď sa stena veže s burácaním zosypala a pochovala Rorana spolu s piatimi ďalšími mužmi pod päťmetrovou hromadou kamenia a zaplavila nádvorie temným mračnom prachu.

Vykričkol tak hlasno, až ho zaškrabalo v krku a vzadu v hrdle zacítil klzkú krv s príchutou medi. Nadýchol sa, zlomil sa v páse a rozkašľal sa.

„Vaetna,“ zasipel a mávol rukou. Ozval sa zvuk pripomínajúci šušťanie hodvábu, hustý sivý prach sa rozdelil a vzduch uprostred nádvorja sa prečistil. Eragon sa tak bál o Rorana, že sotva postrehol, koľko síl mu kúzlo odobralo.

„Nie, nie, nie, nie,“ mrmlal si Eragon. *Nemôže byť mŕtvý. Nemôže, nemôže, nemôže...* Stále dokola si v duchu opakoval tú vetu, akoby tým mohol dosiahnuť jej pravdivosť. S každým zopakovaním sa však stávala čím ďalej, tým menej vyjadrením skutočnosti či nádeje a viac modlitbou adresovanou svetu.

Arya a ďalší vardenský bojovníci pred ním kašľali a utierali si oči dlaňami. Mnohí sa krčili, akoby očakávali ranu; iní s úžasom hľadeli na predok poškodeného hradu. Trosky časti veže sa vyvalili do stredu nádvorja a zakryli mozaiku. Dva a pol miestnosti na druhom poschodí a jedna na treťom – tá, kde takou strašnou smrťou zomrel čarodej – boli náhle vystavené prírodným živlom. Komnaty a ich vybavenie vyzerali v plnom slnečnom svetle špinavé a ošumelé. Vnútri prievalu, kde sa práve ocitli, splašene cúvala hŕstka vojakov vyzbrojená samostrelmi. Tlačili sa, strkali a vybiehali dverami zo siení a mizli v hĺbinách hradu.

Eragon sa pokúsil odhadnúť hmotnosť jedného kvádrového kameňa v hromade trosiek; musel vážiť niekoľko metrákov. Keby spolu so Zafirou a elfmi zabrali, určite by pomocou kúzel dokázali kamene posunúť, ale to by ich celkom vysílilo a stali by sa zraniteľnými. A ešte by to trvalo neprimera-

ne dlho. Na chvíľu Eragon pomyslel na Glaedra – zlatý drak bol dosť silný, aby zodvihol celú hromadu naraz –, ale uplynulo by priveľa času, kým by sa dostal ku Glaedrovmu eldunarí a teraz bolo nevyhnutné poponáhľať sa. Okrem toho vedel, že by možno ani nedokázal presvedčiť Glaedra, aby s ním hovoril a aby pomohol zachrániť Rorana aj ďalších mužov.

Potom si Eragon spomenul, ako Roran stál pod previsom dverí pri vchode do veže tesne predtým, ako ho pohltil príval kamenia a prachu, a v tom mu došlo, čo má robiť.

„Zafira, pomôž im!“ vykrikoval Eragon, kým odhadzoval štít, a vyrzil vpred.

Za sebou počul Aryu, ako čosi hovorí v starodávnom jazyku – možno to bolo „Schovaj to!“, ale nebol si istý. Rýchlo ho dostihla a bežala vedľa neho s vytaseným mečom.

Keď dorazil k hromade trosiek, vyskočil čo najvyššie. Pristál jednou nohou na šikmej stene kamenného bloku, potom sa znovu odrazil a skákal z miesta na miesto ako kamzík šplhajúci sa zo strže. Takto síce riskoval, že naruší stabilitu kameňov, ale šlo o najrýchlejší spôsob, ako sa dostať tam, kam potreboval.

32

Posledným skokom sa Eragon vymrštil na okraj druhého podlažia a uháňal k dverám na opačnej strane miestnosti. Rozrazil ich takou silou, že zlomil zámku a dvere vyleteli z pántov, narazili do steny na chodbe za nimi a ťažké dubové dosky sa rozleteli.

Hnal sa chodbou ako o preteky. Vlastné kroky a dych mu pripadali čudne stlmené, akoby mal uši plné vody.

Keď sa priblížil k otvoreným dverám, spomalil. Zbadal miestnosť, kde päť ozbrojencov diskutovala nad mapou. Ani jeden z nich si ho nevšimol.

Eragon utekal ďalej.

Prudko zahol za roh a zrazil sa s vojakom, ktorý šiel opačným smerom. Po náraze čelom do okraja mužovho štítu sa mu pred očami roztancovali hviezdičky. Chytil sa vojaka a chvíľu sa potácali po chodbe sem a tam ako párik opitých tanečníkov.

Vojak zakliab a snažil sa znovu nájsť rovnováhu. „Čo je to s tebou, ty prekliaty...“ rozkričal sa, ale potom sa pozrel Eragonovi do tváre a vyvalil oči. „Ty!“

Eragon zovrel pravú päšť a udrel muža do brucha, priamo pod hrudný kôš, a vyhodil ho do stropu. „Ja,“ potvrdil, keď vojak dopadol naspäť na zem bez známok života.

Pokračoval ďalej po chodbe. Jeho zrýchlený tep akoby sa zdvojnásobil od chvíle, čo vbehol do veže; mal pocit, že mu srdce každú chvíľu vyletí z hrude.

Kadial? uvažoval dychtivo, keď nazrel za ďalšie dvere a zase nevidel nič než prázdnu miestnosť.

Konečne na špinavej vedľajšej chodbe zazrel točité schodište. Bral schody po piatich, nehľadiac na vlastnú bezpečnosť, a cestou dole spomalil len raz, aby odstrčil z cesty vystrašeného lukostrelca.

Schody sa skončili a on sa ocitol v miestnosti s vysokou klenbou, ktorá mu pripomenula katedrálu v Dras-Leone. Otočil sa na päte a rýchlo sa rozhliadol: štíty, zbrane a červené zástavy rozvešané po stenách, úzke okná tesne pod stropom, pochodne zasadené do držiakov z tepaného železa, prázdne kozuby, dlhé tmavé stoly vyrovnané pozdĺž oboch strán siene a stupienok na čele miestnosti, kde pred stoličkou s vysokým operadlom stál fúzatý muž v háve. Eragon sa ocitol v hlavnej sieni hradu. Napravo, medzi ním a dverami vedúcimi ku vchodu do veže stála skupina najmenej päťdesiatich vojakov. Od prekvapenia sa mykli, až sa zaleskli zlaté nite na ich tunikách.

„Zabite ho!“ skríkol šľachtic v háve skôr vystrašene než rozkazovačne. „Kto ho zabije, dostane tretinu mojich pokladov, to sľubujem!“

Eragona rozzúrilo, že ho zase niečo zdrží. Vytrhol meč z pošvy, zodvihol ho nad hlavu a zareval: „Brisingr!“

Čepeľ obalili prízračné modré plamene, ktoré rýchlo postupovali hore k špičke. Páľava z ohňa zahriala Eragonovi ruku, rameno a jedno líce.

Sklopil zrak k vojakom. „Zmiznite,“ zavrčal.

Vojaci chvíľku váhali, potom sa otočili a utiekli.

Eragon vyrazil vpred a nevnímal si vydesených oneskorencov potácajúcich sa blízko jeho horiaceho meča. Jeden muž zakopol a spadol pred ním. Eragon ho preskočil bez toho, aby sa dotkol hoci len strapca na jeho helme.

Keď sa opäť dal do behu, plamene na čepeli sa natáhovali ako hriva cválajúceho koňa.

Zohol sa a prebehol cez dvojkřídlové dvere, čo chránili vstup do hlavnej siene. Uháňal dlhou širokou sálou lemovanou miestnosťami plnými vojakov – a aj ozubených kolies, kladiek a ďalších mechanizmov používaných na zdvíhanie a spúšťanie hradnej brány – a potom plnou rýchlosťou vrazil do padacej mreže prehradzujúcej cestu k miestu, kde stál Roran vo chvíli, keď sa veža zrútila.

Mreža sa pod jeho nárazom ohla, ale železo nepovolilo.

Zapotácal sa o krok naspäť.

Nasmeroval silu uloženú v diamantoch vo svojom opasku – v páse Belota Múdreho – do Brisingra, odčerpal z drahokamov cennú zásobu energie a rozdúchal oheň meča do neznesiteľnej sily. Vydal bezslovný výkrik, natia-

hol ruku za seba a udrel do padacej mreže. Pokropili ho oranžové a žlté iskry, narobili mu jamky do rukavíc aj do tuniky a popálili ho na holej koži. Kúsok roztaveného syčiaceho železa mu kvapol na špičku topánky. Eragon šklbol nohou a striasol ho.

Po tretej rane sa odlomil stred mreže. Odseknuté konce kovových tyčí boli dobiela rozpalené a osvetľovali okolie tlmenou žiarou.

Eragon nechal plamene stúpajúce z Brisingra zhasnúť a prešiel otvorom, ktorý si vysekal.

Utekal doľava, potom doprava a potom zase doľava po chodbe, ktorá sa kľukatila, aby spomalila postup prípadných útočníkov, ktorým by sa podarilo vystúpiť do veže.

Keď zabočil za posledný roh, uvidel svoj cieľ: vstupnú halu zavalenú troskami. Ani jeho bystrý elfí zrak nedokázal v prítmí rozoznať viac než hlavné obrysy, lebo padajúce kamene uhasili pochodne na stenách. Začul čudné vrčanie a šramot, akoby sa nejaké nemotorné zviera prehrabávalo sutinami.

„Naina,“ zašepkal.

34

Priestor ožiarilo vznášajúce sa modré svetlo. A v ňom pred sebou zbadal Rorana pokrytého prachom, krvou, popolom, ako hrozivo cerí zuby, stojí nad mŕtvolami dvoch vojakov a zápolí s tretím.

Vojak prižmúril oči, keď sa rozjasnilo. Roran využil mužovo rozptýlenie a stlačil ho na kolená, vzal dýku z jeho opaska a zabodol mu ju pod okraj čeluste.

Vojak dvakrát kopol a znehybnel.

Keď sa Roran dychčiac zodvihol, z prstov mu kvapkala krv. S čudne meravým výrazom sa pozrel na Eragona.

„Už bolo načas...“ dostal zo seba. Potom obrátil oči stĺpkom a omdlel.

TIENE NA OBZORE

Aby Eragon zachytil Rorana, skôr než sa zvalí na zem, musel pustiť Brisinger, čo sa mu veľmi nepáčilo. Roztvoril však dľaň a meč zacinkal o kameň, práve keď mu bezvládný Roran klesol do náručia.

„Je vážne zranený?“ opýtala sa Arya.

Eragon sa prekvapene mykol, keď zistil, že elfka s Blödhgarmom stoja vedľa neho. „Hádam nie.“ Párkrát poplieskal Rorana po zaprášených lícach. V nevýraznej ľadovomodrej žiare kúzla vyzeral jeho bratranec vyčerpane. Oči mu lemovali pomliaždeniny a jeho pery mali fialkastý odtieň, akoby si ich zafarbil štavou z ostružín. „No tak, preber sa.“

Po pár sekundách sa Roranovi zachveli viečka. Otvoril oči a zmätene sa rozhlíadal. Eragona zaplavila taká silná úľava, že ju cítil na jazyku. „Na chvíľu si stratil vedomie,“ vysvetlil bratrancovi.

„Aha.“

Žije! hlásil Eragon Zafire. Podstúpil riziko kratučkého okamihu spojenia.

Cítil jej radosť. *To je dobre. Zostanem tu a pomôžem elfom odsunúť kamene. Keď ma budeš potrebovať, zakrič a ja si k tebe nájdem cestu.*

Roranovo krúžkové brnenie zacinkalo, keď mu Eragon pomáhal na nohy. „Čo ostatní?“ opýtal sa a kývol bradou k hromade trosiek.

Roran pokrútil hlavou.

„Si si istý?“

„Tam dole nemohol nikto prežiť. Ja som unikol len preto... lebo ma sčasti chránil previs nad dverami.“

„Si v poriadku?“ opýtal sa Eragon.

„Čože?“ zamračil sa Roran a tváril sa roztržito, akoby mu tá myšlienka ani nenapadla. „Som... Možno mám zlomené zápästie. Nič vážne.“

Eragon vrhol ospravedlňujúci pohľad na Blödhgarma. Na elfovej tvári sa

mihol nepatrný náznak nespokojnosti, ale podišiel k Roranovi a jemne ho oslovil: „Keby si dovolil...“ Natiahol ruku k Roranovej zranenej ruke.

Kým Blödhgarm sa lopotil s Roranom, Eragon zobral Brisingr a potom s Aryou hliadkovali pri vchode pre prípad, že by na nich nebudaj zaútočili nejakí ľahkomyselní vojaci.

„Tak, hotovo,“ povedal Blödhgarm a prešiel k ostatným. Roran pokrútil zápästím, aby ho vyskúšal.

Spokojne poďakoval Blödhgarmovi, potom spustil ruku a pohľadal na zemi medzi sutinami svoje kladivo. Upravil si brnenie a pozrel sa smerom ku vchodu. „Už mám dosť toho lorda Bradburna,“ povedal zdanlivo pokojným tónom. „Už pridlho sedí na svojom tróne a podľa mňa by sme ho mali odbremeniť od jeho povinností. Súhlasíš, Arya?“

„Áno,“ prisvedčila.

„Dobre, poďme sa poobzerať po tom pupkatom starom hlupákovi. Dám mu pár nežných štuchancov kladivom na pamiatku všetkých, čo sme dnes stratili,“ navrhol Roran.

„Pred pár minútami bol v hlavnej sále,“ podotkol Eragon. „Pochybujem však, že tam čaká, kým sa vrátíme.“

36

Roran pokýval hlavou. „Tak si ho budeme musieť nájsť.“ A vyrazil dopredu.

Eragon ukončil svetelné zaklínadlo a ponáhlal sa za bratrancom s Brisinгром v pohotovosti. Arya s Blödhgarmom sa držali tak blízko neho, ako im to kľukatá chodba dovoľovala.

Miestnosť, do ktorej chodba ústila, bola prázdna, rovnako ako hlavná sála hradu, kde nedávnu prítomnosť desiatok vojakov a hodnostárov dokazovala jedine hojdajúca sa helmica na zemi.

Eragon s Roranom prebehli okolo mramorového stupňa a Eragon prispôbil rýchlosť Roranovmu tempu. Vykopli dvere naľavo od stupňa a hnali sa hore po schodišti.

Na každom poschodí sa zastavili, aby Blödhgarm zapátral v mysli po lordovi Bradburnovi a jeho sprievode, ale nenašiel po nich nijaké stopy.

Keď dorazili na tretie poschodie, Eragon začul splašené kroky a uvidel, ako klenutú chodbu pred Roranom zaplnila húština kopijí. Jedna bodla Rorana do líca a pravého stehna a koleno sa mu sfarbilo od krvi. Zareval ako zranený medveď a mlátil do kopijí štítom v snahe pretlačiť sa posledných pár krokov von zo schodiskovej šachty. Muži v panike kričali.

Eragon si prehodil Brisingr do ľavej ruky, potom sa natiahol okolo Rorana, vzal jednu kopiju za násadu a vytrhol ju z čejši ruky. Obrátil kopiju a ho-

dil ju do stredy medzi mužov natlačených v klenutom priechode. Niektorí vykričali a v hradbe tiel sa objavila medzera. Eragon to ešte niekoľkokrát zopakoval a onedlho sa počet vojakov tak znížil, že Roran ich dokázal vytlačiť zo schodiskovej šachty.

Dvanásť ostatných vojakov sa rozmiestnilo po širokej podeste so stĺpovitým zábradlím, aby získali manévrovací priestor. Roran znovu zareval a vrhol sa na najbližšieho muža. Odrazil jeho meč, skočil k nemu a udel ho do helmy, takže zacinkala ako železný hrniec.

Eragon rýchlo prebehol odpočívadlo a pustil sa do dvojice vojakov, čo stáli blízko seba. Zrazil ich na zem a jediným bodnutím Brisingra poslal oboch na onen svet. Vzduchom k nemu svištala roztočená sekera. Prikrčil sa, zhodil jedného muža cez zábradlie a vzápätí sa zbavil dvoch ďalších, čo ho chceli vypitvať zahnutými dýkami.

Potom medzi mužov nečujne vbehli Arya s Blödhgarmom. Vďaka ich elfskej ladnosti pôsobil ich zápas skôr ako šikovne zinscenované predstavenie než odporná bitka, akou bola väčšina bojov.

V prívale rinčiaceho kovu, zlámaných kostí a odseknutých končatín tí štyria pobili zvyšok vojakov. Ako vždy bitka Eragona vzpružila. Pripadal si, akoby naňho niekto vylial vedro studenej vody. Vnímал jasnejšie než pri akejkoľvek inej činnosti.

Roran sa predklonil, oprel si ruky o kolená a ťažko odľukoval, akoby práve dokončil preteky.

„Mám?“ opýtal sa Eragon a ukázal na rezné rany na Roranovom líci a stehne.

Roran párkrát vyskúšal, či ho zranená noha udrží. „To počká. Najprv poďme nájsť Bradburna.“

S Eragonom na čele zamierili naspäť do schodiskovej šachty a opäť stúpali hore. Po ďalších piatich minútach hľadania nakoniec našli lorda zabarikádovaného v najvyššej komnate v najzápadnejšej veži hradu. Eragon, Arya a Blödhgarm pomocou mnohých zaklínadiel rozobrali dvere a horu nábytku nahromadeného za nimi. Keď spolu s Roranom vošli dnu, vysoko postavení sluhovia a hradná stráž, ktorí sa zhromaždili pred lordom Bradburnom, zbledli a väčšina z nich sa roztriasla od strachu. Eragonovi sa uľavilo, že nemusel zabiť viac než troch strážnikov, aby prinútili skupinu odložiť zbrane a vzdať sa. Potom si Arya stala proti Bradburnovi, ktorý po celý čas mlčal, a vyzvala ho: „Prikážete svojmu vojsku, aby sa vzdalo? Zostalo len pár vojakov, ale stále môžete zachrániť ich životy.“

„To neurobím, aj keby som mohol,“ odsekol Bradburn hlasom takým pl-

ným nenávisťného a uštipačného výsmechu, až ho Eragon takmer udrel. „Nečakaj odo mňa nijaké ústupky, elfka. Nevydám svojich mužov prostým, neprirodzeným bytostiam, ako si ty. Smrť bude pre nich lepšia. A nemysli si, že ma nalákaš na sladké slová. Viem o vašom spolenectve s urgalmi a skôr by som veril hadovi než niekomu, kto sa delí o chlieb s tými netvormi.“

Arya prikývla a natiahla dlaň nad Bradburnovo líce. Zavrela oči a na nejaký čas ona aj lord znehybneli. Eragon zapátral v mysli a zacítil prudký súboj vôle, keď si Arya prerážala cestu cez Bradburnove obrany. Trvalo to celú minútu, ale nakoniec ovládla jeho myseľ a pustila sa do vyvolávania a skúmania jeho spomienok, kým neodhalila charakter jeho ochranných kúzel.

Potom prehovorila starodávnym jazykom a vyriekla zložité zaklínadlo, aby tie obrany obišla a Bradburna uspala. Keď skončila, lordove oči sa zavreli a s povzdychom sa jej zosunul do náručia.

„Zabila ho!“ zareval jeden strážnik a medzi mužmi sa začali ozývať výkriky strachu a pobúrenia.

Kým sa ich Eragon pokúšal presvedčiť, že to nie je pravda, začul, ako sa niekde v diaľke rozoznala vardenská trúbka. Onedlho sa ozvala ďalšia, tentoraz už bližšie, potom ešte ďalšia a neskôr zachytil útržky niečoho ako slabý jasot z nádvorja pod nimi.

S Aryou si vymenili zmätené pohľady. Vyzerali postupne zo všetkých okien komnaty.

Na západ a na juh sa rozprestierala Belatona. Bolo to veľké, prekvitajúce mesto, jedno z najväčších v Kráľovstve. Neďaleko hradu sa vypínali pôsobivé kamenné budovy so šikmými strechami a s arkierovými oknami, o kúsok ďalej stáli omietnuté drevené domy. V niekoľkých hrazdených budovách počas boja vypukol požiar. Dym naplňal vzduch hnedým oparom, ktorý štípal v očiach a v krku.

Asi míľu od mesta smerom na juhozápad rozprestieral sa vardenský vojenský tábor: dlhé rady vyblednutých vlnených stanov lemované kolmi a výkopmi a pár veľkých stanov v žiarivých farbách s vlajkami a zástavami. Na holej zemi ležali stovky zranených. V stanoch liečiteľov už totiž nebolo voľné miesto.

Severne od mesta, za dokmi a skladmi, sa nachádzalo jazero Leona, rozľahlá vodná plocha, na ktorej sa občas objavil hrebeň vlny.

Od západu sa po nebi blížila kopa čiernych mračien, ktorá sa týčila vysoko nad mestom a zrejme ho mala onedlho zahaliť do záhybov dažďa, padajúceho z oblohy ako suknicca. Tu a tam sa v hĺbinách búrky zablesklo modravé svetlo a hromy burácali ani rozzúrená beštia.

Eragon však nikde nevidel príčinu rozruchu, ktorý prilákal jeho pozornosť.

Príbehli s Aryou k oknu priamo nad nádvorím. Zafira spolu so skupinou mužov a elfov práve dokončila odpratávanie kameňov pred hradnou vežou. Eragon zapískal, a keď dračica zodvihla oči, zamával jej. Jej dlhé čeľuste sa roztvorili do zubatého úškľabku a vyfúkla k nemu stužku dymu.

„Hej! Čo sa deje?“ zakričal Eragon.

Jeden z Vardenov stojacich na hradbách zodvihol ruku a ukázal na východ. „Tieňobjca, pozri sa! Prichádzajú mačkolaky! Mačkolaky idú!“

Eragonovi prebehol mráz po chrbte. Pozrel sa smerom, ktorý mu muž naznačil, a tentoraz uvidel veľa malých záhadných postáv, vynárajúcich sa spoza kopčeka niekoľko míľ odtiaľ, na druhej strane rieky Jiet. Niektoré kráčali po štyroch, iné po dvoch, ale boli príďaleko, aby mohol s istotou vyhlásiť, že ide o mačkolaky.

„Je to možné?“ čudovala sa Arya.

„Neviem... Nech už je to ktokoľvek, onedlho to zistíme.“

KRÁL MAČIEK

40

Eragon stál na stupienku v hlavnej sále hradnej veže, hneď na pravo od trónu lorda Bradburna, s ľavou rukou na hlavici Brisingra, zasunutého v pošve. Z druhej strany trónu stál hlavný veliteľ Vardenov Jörmundur s helmicou pod ľavou pazuchou. Hnedé, na bokoch prešedivené vlasy mal zopnuté dozadu do dlhého vrkoča. Na štíhlej tvári mal prázdny výraz človeka, ktorý je zvyknutý čakať na druhých. Eragon si všimol, že spod chrániča pravého predlaktia vyteká Jörmundurovi pramienok krvi. Vojvoda musel byť zranený, ale bolesť nedal najavo.

Medzi nimi sedela ich vodkyňa Nasuada, oslnivá v zelenožltých šatách, do ktorých sa obliekla len pred chvíľkou, keď vymenila žiarivé vojnové rúcho za odev vhodnejší na panovanie. Biely plátenný obvaz na jej ľavej ruke svedčil o tom, že aj na nej nedávny boj zanechal stopu.

Tlmeným hlasom, aby ju počul len Eragon s Jörmunduroom, vodkyňa povedala: „Keby sa nám tak podarilo získať ich podporu...“

„Čo však budú chcieť na revanš?“ opýtal sa Jörmundur. „Truhlice máme takmer prázdne a budúcnosť je neistá.“

Nasuade sa pri odpovedi sotva pohli pery. „Možno čakajú len na príležitosť pomstiť sa Galbatorixovi,“ odmlčala sa. „Ak to tak nie je, budeme musieť nájsť niečo iné než zlato, čím by sme ich presvedčili, aby sa k nám pridali.“

„Mohla by si im ponúknuť zopár sudov smotany,“ nadhodil Eragon, čo Jörmundura úprimne rozosmialo. Aj Nasuada sa ticho zasmiala.

Ich rozhovor prerušilo trúbenie spreď hlavnej sály. Potom cez otvorené dvere na druhom konci siene vstúpilo plavovlasé páža oblečené do tuniky so znakom Vardenov – s bielym drakom držiacim ružu nad mečom, ktorý mieril dole na červenú plochu. Páža zabúchalo o podlahu obradnou palicou a tenu-linkým spevavým hlasom ohlásilo: „Jeho najvznešenejšia kráľovská výsosť,

Grimrr Pollabka, kráľ mačkolakov, pán osamelých miest, vládca nočných území a ten, čo kráča sám.“

Čudný titul: ten, čo kráča sám, poznamenal Eragon smerom k Zafire.

Zaslúžený, povedala by som, odvetila a on vycítil jej pobavenie, aj keď nedoviedel na miesto v hradnej veži, kde stočená ležala.

Páža ustúpilo a cez dvere vkráčal Grimrr Pollabka v ľudskej podobe, nasledovaný ďalšími štyrmi mačkolakmi, nečujne našľapujúcimi na veľké chlpaté labky. Tí štyria sa podobali na Solembuma, jediného mačkolaka, ktorého Eragon dovtedy videl vo zvieracej podobe: mali mohutné plecia a dlhé nohy, krátke tmavé pásy chlupov okolo krku a v kohútiku, strapaté uši a chvosty s čiernou špičkou, ktorými ladne mávali z boka na bok.

Grimrr Pollabka sa však nepodobal na nijakého človeka ani na zviera, ktoré Eragon videl. Meral približne štyri stopy ako trpasľáci, ale s trpaslíkom ani s človekom by si ho nikto nepomýlil. Mal drobnú špicatú bradu, široké lícne kosti a spod obočia zatočeného dohora mu vykúkali zošikmené zelené oči lemované vejárovitými riasami. Čierne strapaté vlasy mu vpredu padali do čela a na bokoch a vzadu mu splývali na plecia, kde boli hladké a lesklé ako srst' jeho spoločníkov. Eragon nedokázal odhadnúť jeho vek.

Jediným Grimrrovým odevom bola hrubá kožená vesta a bedrová zásterka z kráľickej kože. Vpredu na veste mal priviazané lebky asi tučta zvierat – vtákov, myš a ďalšej drobnej zveri –, ktoré pri chôdzi štrngali o seba. Spod pásika bedrového rúška mu z puzdra šikmo vytrčala dýka. Na červenohnedej koži mal početné jazvy, úzke a biele ako škrabance na starom stole. A ako naznačovalo jeho meno, chýbali mu dva prsty na ľavej ruke – zrejme mu ich niekto odhryzol.

Napriek svojim jemným črtám bol Grimrr bezpochyby samec: mal tvrdé šľachovité svaly na ramenách a hrudi, útle boky a pevný krok, ktorým sa pomaly blížil k Nasuade.

Nik z mačkolakov si podľa všetkého nevšimol ľudí zoradených po oboch stranách siene, až kým sa Grimrr nedostal do blízkosti bylinkárky Angely, ktorá stála vedľa Rorana a šiestimi ihlicami súčasne pletla pruhovanú ponožku.

Keď Grimrr zbadal bylinkárku, prižmúril oči a vlasy sa mu zavlnili a naježili rovnako ako srst' jeho štyroch strážcov. Ohrnul pery, odkryl pár zahnutých bielych hryzákov a na Eragonov úžas krátko a hlasno zasyčal.

Angela zodvihla oči od ponožky s vlašným sebaistým výrazom. „Píp píp,“ povedala.

Eragon si chvíľu myslel, že mačkolak na ňu skočí. Na Grimrrovom krku a lícach naskákali temné červené škvrny, nozdry sa mu rozšírili a ticho na ňu

zaprskal. Ostatné mačkolaky sa prikrčili s ušami tesne pritlačenými k hlave, pripravené vrhnúť sa na ňu.

Eragon začul, ako ľudia po celej sále povytiahli čepele z puzdier.

Grimrr ešte raz zasyčal, potom sa od bylinkárky odvrátil a pokračoval v chôdzi. Keď posledný mačkolak mŕňal Angelu, zodvihol labu a kradmo sa ohnal po šnúrke priadze, ktorá visela z Angeliných ihlíc, ako by to urobila rozmaznaná domáca mačka.

Zafiru to zmiatlo rovnako ako Eragona. *Píp píp?* opýtala sa.

Pokrčil plecami, lebo zabudol na to, že ho nevidí. *Ktovie, prečo Angela niečo robí alebo hovorí.*

Grimrr konečne došiel pred Nasuada. Zastavil sa a celkom nepatrne sklonil hlavu, aby dal najavo vrcholnú sebaistotu, dokonca namyslenosť, charakteristickú pre mačky, draky a niektoré urodzené ženy.

„Pani Nasuada,“ prehovoril. Mal prekvapujúco hlboký hlas, čo by sa hodil skôr na tlmené prerývané vrčanie samca divej mačky než chlapcovi, na ktorého sa podobal.

Nasuada sklonila hlavu tiež. „Kráľ Pollabka, srdečne vás vítam medzi Vardenmi, vás aj celú vašu rasu. Ospravedlňte nášho neprítomného spojenca kráľa Orrina zo Surdy. Nemohol vás privítať, ako si želan, lebo doteraz so svojimi Jazdcami bráni naše západné krídlo pred Galbatorixovými oddielmi.“

„Samozrejme, pani Nasuada,“ odpovedal Grimrr. Jeho ostré zuby sa zablýskali, keď prehovoril. „K nepriateľom sa nikdy nesmiete obracať chrbtom.“

„Napriek tomu... Čomu vďačíme za nečakané potešenie z tejto návštevy, vaša výsosť? Mačkolaky boli vždy povestné svojou uzavretosťou a samotou aj tým, že sa nezapájajú do sporov svojej doby, najmä od pádu Jazdcov. Človek by takmer povedal, že váš rod posledných sto rokov pôsobí skôr ako legenda než ako skutočnosť. Prečo ste sa teda teraz rozhodli ukázať?“

Grimrr zodvihol pravú ruku a namieril ohnutý prst zakončený pazúrovitým nechtom na Eragona.

„Kvôli nemu,“ zavrčal mačkolak. „Jeden lovec nezaútočí na iného, kým ten druhý neodhalí svoju slabinu. A Galbatorix nám tú svoju už ukázal: nezabije Eragona Tieňobjcu ani Zafiru Bjartskular. Na túto príležitosť sme čakali dlho a chceme sa jej chopiť. Galbatorix sa naučí mať z nás strach a nenávidieť nás, až si nakoniec uvedomí, akú veľkú spravil chybu a zistí, že sme ho zničili my. A aká lahodná bude táto pomsta, lahodná ako kus jemného mäsa z mladého kanca.“

„Nadišiel čas, ľudia,“ pokračoval mačkolak, „aby všetky rasy, dokonca aj mačkolaky, spolu povstali a ukázali Galbatorixovi, že nezlomil našu vôľu bojovať. Pridáme sa k vášmu vojsku, pani Nasuada, ako nezávislí spojenci a pomôžeme vám to dosiahnuť.“

Eragon nedokázal rozoznať, čo si myslí Nasuada, ale jeho aj Zafiru mačkolakova reč ohromila.

Po krátkej odmlke Nasuada povedala: „Výsosť, vaše slová veľmi lahodia môjmu uchu. No prv než prijmem vašu ponuku, musíte mi odpovedať na pár otázok, ak súhlasíte.“

S výrazom neochvejnej ľahostajnosti Grimrr mávol rukou. „Súhlasím.“

„Musím priznať, že vaša rasa bola taká tajuplná a taká nepostihnuteľná, že som o vašej výsosti až do dnešného dňa nepočula. Vlastne som ani nevedela, že máte nejakého vládcu.“

„Nie som taký kráľ ako tí vaši,“ odvetil Grimrr. „Mačkolaky spravidla uprednostňujú samotu, ale ak ideme do vojny, aj my si musíme zvoliť vodcu.“

„Chápem. Hovoríte teda v mene celej svojej rasy alebo len za tých, čo pricestovali s vami?“

Grimrrova hrud' sa zodvihla a zatváril sa ešte samoľúbejšie. „Pani Nasuada, hovorím v mene celého svojho druhu,“ zapriadol spokojne. „Prišiel sem bojovať každý zdatný mačkolak v Alagaëzii – okrem tých, čo sa starajú o mladé. Je nás málo, ale zúrivosťou v boji sa nám nevyrovná nikto. Velím aj jednotvarom, hoci nemôžem hovoriť v ich mene, lebo jednotvary sú nemé ako iné zvieratá. Napriek tomu urobia to, čo od nich budeme chcieť.“

„Jednotvary?“ čudovala sa Nasuada.

„Vy im hovoríte mačky. Nevedia meniť svoju podobu ako my.“

„A tiež podliehajú vášmu veleniu?“

„Áno. Obdivujú nás... čo je celkom prirodzené.“

Ak hovorí pravdu, povedal Eragon Zafire, mohli by nám mačkolaky veľmi pomôcť.

Potom sa Nasuada opýtala: „A čo od nás požadujete výmenou za vašu pomoc, kráľ Pollabka?“ Letmo sa pozrela na Eragona, usmiala sa a potom dodala: „Môžeme vám ponúknuť toľko smotany, koľko si budete želať, ale okrem toho sú naše zdroje obmedzené. Ak vaši bojovníci očakávajú, že za ich utrpenie im zaplatíme, obávam sa, že ich veľmi sklamem.“

„Smotana je pre mačiatka a zlato nás vôbec nezaujíma,“ vyhlásil Grimrr. Počas reči zodvihol pravú ruku a ospalo si prezrel nechty. „Máme takéto podmienky: každý z nás dostane dýku, s ktorou bude bojovať, ak už nejakú nemá. Každý z nás bude mať dve súbavy brnenia na mieru – jednu na boj,

keď stojíme na dvoch, a jednu, keď sme na štyroch. Nepotrebuje nijaký iný výstroj: nijaké stany, prikrývky, taniere ani lyžice. Každému z nás sľúbite jednu kačku, tetra, kurča alebo podobného vtáka na deň a na každý druhý deň misku čerstvo posekanej pečene. A keby sme sa rozhodli, že svoje jedlo nezjeme, odložíte ho pre nás. Ak túto vojnu vyhráte, každý, kto sa stane vaším ďalším kráľom – a všetci, čo získajú tento titul po ňom – bude mať na čestnom mieste vedľa trónu mäkký vankúš, kam sa bude môcť usadiť jeden z nás, ak budeme chcieť.“

„Vyjednávate ako trpasličí zákonodarca,“ odmerane povedala Nasuada. Naklonila sa k Jörmundurovi a Eragon ju počul zašepkať: „Máme dosť pečene, aby sme ich všetkých nakŕmili?“

„Myslím, že áno,“ odpovedal Jörmundur rovnako tlmeným hlasom. „Záleží však na veľkosti tej misky.“

Nasuada sa vystrela na tróne. „Dve súpravy brnení je priveľa, kráľ Pollabka. Vaši bojovníci sa budú musieť rozhodnúť, či chcú bojovať ako mačky, alebo ako ľudia, a potom sa riadiť týmto rozhodnutím. Nemôžem si dovoliť vybaviť ich na oba spôsoby boja.“

Eragon si bol istý, že keby Grimrr mal chvost, pohadzoval by ním sem a tam. Takto mačkolak len zmenil postoj, akoby nevydržal stáť tak dlho na jednom mieste. „Dobre, pani Nasuada.“

„Je tu ešte niečo: Galbatorix má všade svojich vyzvedačov a zabijakov. Preto sa môžete pridať k Vardenom len pod podmienkou, že dovoľíte, aby jeden z našich čarodejov preskúmal vaše spomienky. Musíme sa ubezpečiť, že Galbatorix nad vami nemá nijakú moc.“

Grimrr si odfrkol. „Boli by ste hlúpi, keby ste to neurobili. Ak má niekto odvahu čítať naše myšlienky, nech tak urobí. No nie ona,“ zdôraznil a otočil sa, aby ukázal na Angelu. „Ona nikdy.“

Nasuada zaváhala a Eragon videl, že by sa rada opýtala prečo, ale ovládla sa. „Dohodnuté. Okamžite pošlú po čarodejov, aby sme mohli túto vec čo najrýchlejšie vyriešiť. Ak nezistia nič nežiaduce – a tým som si istá –, bude mi čťou ustanoviť spojenectvo medzi vami a Vardenmi, kráľ Pollabka.“

Pri jej slovách všetci ľudia v sále vrátane Angely začali nadšene tleskať. Dokonca aj elfovia vyzerali potešení.

Mačkolaky na to však nijako nereagovali, len sklopili uši dozadu pre nepríjemný hluk.

NÁSLEDKY

Eragon zastonal a oprel sa o Zafiru. Položil si ruky na kolená, skĺzol po jej hrboľatých šupinách, kým nedosadol na zem, a potom si natiahol nohy.

„Som hladný!“ zvolal.

Boli so Zafirou na nádvorí hradu, kúsok od mužov, čo priestor upratovali – nakladali na vozy kamene rovnako ako telá mŕtvych –, aj od ľudí, čo prúdili dnu a von z poškodenej budovy. Mnohí sa zúčastnili na audiencii kráľa Pollabku a teraz odchádzali, aby sa venovali iným záležitostiam. Neďaleko stál na stráži Blödhgarm so štyrmi ďalšími elfmi.

„Oj!“ vykrikol niekto.

Eragon zodvihol zrak. Z hradnej veže k nemu kráčal Roran. Pár krokov za ním cupitala Angela, až jej priadza viala vo vzduchu, ako sa snažila udržať s ním tempo.

„Kam sa chystáš?“ opýtal sa Eragon, keď pred ním bratranec zastal.

„Pomôcť zabezpečiť mesto a postarať sa o väzňov.“

„Aha...“ Eragon preletel pohľadom po nádvorí plnom vzruchu a potom sa vrátil k Roranovej dobitej tvári. „Bojoval si dobre.“

„Ty tiež.“

Eragon presunul pozornosť na Angelu, ktorá už zase plietla a jej prsty sa pohybovali tak rýchlo, že ich nestíhal sledovať. „Píp píp?“ opýtal sa.

Po tvári jej prebehol prešibaný výraz a potriasla hlavou, až jej poskočili objemné kučery. „To je príbeh na inokedy.“

Bez námietok prijal jej vyhýbavú odpoveď. Nečakal, že by mu to vysvetlila. To robila len málokedy.

„A vy?“ opýtal sa Roran, „Kam pôjdete vy?“

My si pôjdeme zohnať nejaké jedlo, odpovedala Zafira a štechla do Eragona ňufákom, až zacítil jej horúci dych.

Roran prikývol. „To znie úplne najlepšie. Takže sa uvidíme večer v tábore.“ Keď sa otočil na odchod, dodal: „Pozdravte odo mňa Katrinu.“

Angela zastrčila pletenie do prešívanej tašky, čo mala uviazanú okolo pása. „Myslím, že aj ja už pôjdem. Musím dozrieť na odvar, čo sa mi varí v stane, a nájsť jedného mačkolaka.“

„Grimrra?“

„Nie, nie – jednu starú priateľku: Solembumovu matku. Teda ak ešte žije. Dúfam, že áno.“ Zodvihla ruku k čelu, palec a ukazovák spojila do krúžku a prehnane veselo vykričla: „Tak, majte sa!“ a odbehla.

Vysadni mi na chrbát, vyzvala Eragona Zafira, zodvihla labu a nechala ho tak bez opory.

Vyšplhal sa do sedla za jej krkom a dračica za zvuku kože šúchajúcej sa o kožu rozťahla obrovské krídla. Ten pohyb vytvoril závan takmer nečujného vetra, ktorý sa šíril ako vlny na rybníku. Po celom nádvorí sa ľudia zastavovali, aby sa na ňu pozreli.

Keď zodvihla krídla nad hlavu, Eragon zbadal sieť fialkastých žíl, ktoré v nich pulzovali a premieňali sa na prázdne červičie chodbičky, keď poľavoval tlak krvi medzi údermi jej mocného srdca.

46

Potom to s ním šklblo a svet okolo neho sa bláznivo naklonil, lebo Zafira vyskočila z nádvoría na vrchol hradieb, kde chvíľu balansovala na cimburí, až jej kamene praskali medzi špičkami pazúrov. Pevne sa chytil ostňa na krku pred sebou, aby sa udržal.

Svet sa znovu nahol a Zafira vystrelila hore. Eragon ucítil štipľavú chuť a zápach a začali ho páliť oči z hustého dymu, ktorý sa držal nad Belatonou ako prikrývka bolesti, zlosti a zármutku.

Zafira dvakrát silno mávla krídlami a vynorila sa z dymu do slnečného svitu nad rozhorúčenými ulicami mesta. Potom prestala pohybovať krídlami, plachtila v kruhoch a dovolila tak stúpajúcemu horúcemu vzduchu, aby ju vyniesol ešte vyššie.

Hoci Eragon bol unavený, vychutnával si veľkolepý výhľad. Hrmiaca búrka sa každú chvíľu chystala pohltiť celú Belatonu. Jej predný okraj žiaril na bielo a trblietal sa, kým o kus ďalej sa prevaľovali kopovité mračná atramentovej farby, ktorá skrývala ich obsah okrem okamihov, keď ich prežiarili blesky. Inde Eragonovu pozornosť upútalo trblietavé jazero či stovky malých zelenajúcich sa fariem roztrúsených po krajine, ale nič z toho nebolo také pôsobivé ako hora mrakov.

Ako vždy mal pocit výsady, že môže hľadiť na svet z takej výšky, lebo si uvedomoval, ako málo ľudí dostane v živote šancu zalietať si na drakovi.

Zafira nepatrne pohla krídlami a začala plachtiť dolu pomedzi sivé stany, ktoré tvorili vardenský tábor.

Od západu zavial silný vietor, zvestujúci blížiacu sa búrku. Eragon sa nahrbil a ovinul ruky ešte pevnejšie okolo ostňa na Zafirinom krku. Sledoval, ako cez pole pod nimi uháňajú lesklé vlnky stebiel, ohýbaných narastajúcim vetrom. Rozvlnená tráva mu pripomínala kožuch obrovského zeleného zvierata.

Zafira sa prehnala ponad stany a spustila sa k čistine vyhradenej pre ňu. Nejaký kôň vystrašene zaerdžal. Eragon sa zodvihol v sedle, zatiaľ čo dračica roztiahla krídla a spomalila, až sa takmer zastavila nad rozhrabanou zemou. Náraz vyhodil Eragona dopredu.

Prepáč, ospravedlňovala sa mu. Snažila som sa pristáť čo najplynulejšie.

Ja viem.

Už keď Eragon zosadal, uvidel, ako sa k nemu ponáhľala Katrina. Dlhé gaštanové vlasy jej cestou cez čistinu poletovali okolo hlavy. Vietor jej obopol šaty okolo tela a odhaľoval tak oblinu jej rastúceho bruška.

„Čo je nové?“ volala s obavou v hlase.

„Počula si o mačkolakoch...?“

Prikývla.

„Nijaké ďalšie dôležité správy nemám. Roran je v poriadku. Mám ťa od neho pozdravovať.“

Viditeľne sa jej uľavilo, ale jej znepokojenie sa napriek tomu úplne nevytratilo. „Takže sa mu nestalo nič?“ ukázala na prstienok na svojom ľavom prostredníčku. Bol to jeden z dvoch prsteňov, ktoré Eragon pre ňu a Rorana naplnil čarodejnou mocou, aby vedeli, keby sa ten druhý ocitol v nebezpečenstve. „Asi pred hodinou som čosi zacítila a bála som sa, že...“

Eragon pokrútil hlavou. „Roran ti o tom porozpráva. Má zopár škrabancov a modrín, inak nič. No vyľakal ma na smrť.“

Katrinine obavy ešte narástli. Potom sa s badateľným premáhaním usmiala. „Aspoňže ste obaja nažive.“

Rozlúčili sa a Eragon so Zafirou vyrazili do jedného z jedálenských stanov blízko vardenských ohňov, kde sa varilo. Tam sa naphávali mäsom a medovinou, kým okolo nich skučal vietor a návaly dažďa búchali do trepotajúceho sa stanu.

Keď Eragon zahryzol do plátku pečeného bravčového žalúdka, Zafira sa ho opýtala: *Je to dobré? Lahodné?*

„Mmm,“ pochvaľoval si Eragon a po brade mu stekali pramienky šťavy.

SPOMIENKY MŔTVYCH

48

„**G**albatorix je nepredvídateľný šialenec, ale vo svojich úvahách sa dopúšťa aj chýb, ktoré by obyčajný človek nespravil. Ak ich dokážeš nájsť, Eragon, potom ho možno so Zafirou porazíte.“ Brom si s vážnou tvárou vytiahol fajku z úst. „Dúfam, že to dokážete. Mojou najväčšou túžbou, Eragon, je, aby ste ty a Zafira žili dlhý a plodný život bez strachu z Galbatorixa a Kráľovstva. Kiežby som vás mohol ochrániť pred všetkými nebezpečenstvami, čo na vás číhajú, ale, žiaľ, to nie je v mojich silách. Jediné, čo môžem urobiť, je poradiť ti a naučiť ťa, čo stihnem, teraz, kým som ešte tu... syn môj. Nech sa s tebou stane čokoľvek, vedz, že ťa milujem rovnako, ako ťa milovala tvoja matka. Nech ti bdelé hviezdy svietia, Eragon, Bromov syn.“

Eragon otvoril oči, keď jeho spomienka pohasla. Strop stanu nad jeho hlavou sa po lejaku prehol dnu ako prázdny vak na vodu. Z preliačenej časti plachty stiekla kvapka vody, dopadla na Eragonovo pravé stehno, vsiakla cez gamaše a zamrazila ho na koži. Vedel, že by mal napnúť stanové laná, ale nechcelo sa mu vstať z lôžka.

Brom ti nikdy nepovedal nič o Murtaghovi? Nikdy ti nepovedal, že sme nevlastní bratia?

Aj keď sa ma budeš pýtať znovu a znovu, nezmeníš tým moju odpoveď, odvetila mu Zafira schúlená pred stanom.

Prečo ti to nepovedal? Prečo to neurobil? Musel predsa o Murtaghovi vedieť. Nemohol o ňom nevedieť.

Zafirina zareagovala až po chvíli: Brom mal iste svoje vlastné dôvody, ale predpokladám, že považoval za dôležitejšie povedať ti, ako mu na tebe záleží, a dať ti čo najviac rád, než tráviť čas rozprávaním o Murtaghovi.

Mohol ma aspoň varovať! Bolo by stačilo pár slov.

Nemôžem s istotou povedať, čo ho k tomu viedlo, Eragon. Musíš sa zmieriť

s tým, že na niektoré otázky o Bromovi nikdy nedostaneš odpoveď. Dôveruj jeho láske a nedovoľ, aby ta také veci rozrušovali.

Eragon sa pozrel ponad hrudník na svoje ruky. Položil dlane palcami k sebe. Jeho ľavý palec mal viac záhybov na druhom kĺbe než ten pravý a pravý palec mu pretínala kľukatá jazvička, o ktorej pôvode nemal ani poňatia, ale musela vzniknúť až po Agaetí Blödhren, Oslave Prísahy spečatenej krvou.

Vďaka, povedal Zafire. Od pádu Feinsteru jej prostredníctvom videl a počul Bromov odkaz už trikrát a vždy si všimol nejaký detail v Bromovej reči alebo pohyboch, čo mu predtým unikli. Ten zážitok mu poskytoval útechu a uspokojenie, lebo naplňal túžbu, ktorá ho sužovala po celý život: poznať meno svojho otca a vedieť, že jeho otcovi na ňom záležalo.

Zafira reagovala na jeho poďakovanie prílevom náklonnosti.

Hoci Eragon sa najedol a potom asi hodinu odpočíval, vyčerpanosti sa ešte celkom nezbavil. Ani nečakal, že by sa to stalo. Zo skúseností vedel, že môže trvať aj týždne, kým sa úplne spamätá z vysilujúcich následkov dlhej, vlečúcej sa bitky. Čím viac sa Vardeni blížili k Urú'baenu, tým menej času zostávalo jemu aj všetkým ostatným v Nasuadinom vojsku pred ďalším bojom. Vojska ich bude vyčerpávať, kým nebudú zničení, dobití a sotva schopní bojovať, pričom práve vtedy sa budú musieť postaviť proti Galbatorixovi, ktorý na nich bude čakať v pokoji a pohodlí.

Snažil sa na to veľmi nemyslieť.

Na nohu mu dopadla ďalšia kvapka vody, studená a tvrdá. Podráždene prehodil nohy cez okraj lôžka a posadil sa, potom podišiel k holému kúsku hliny v rohu stanu a kľakol si k nemu.

„Deloi šarjalví!“ povedal spolu s niekoľkými ďalšími vetami v starodávnom jazyku, aby zneškodnil pasce, čo predchádzajúci deň nastražil.

Hlina sa začala vzdúvať a zo stúpajúceho víru kamenia, hmyzu a červov sa vynorila asi polmetrová truhlica obitá železom. Eragon sa natiahol, vzal truhlicu a ukončil kúzo. Hlina opäť znehybnela.

Položil truhlicu na pevnú zem. „Ládrin,“ zašepkal a mávol rukou okolo zámky bez kľúčovej dierky. S tichým cvaknutím sa otvorila.

Keď zodvihol veko truhlice, stan zalialo tlmené zlaté svetlo.

Vnútri ležalo Glaedrovo eldunarí, drakovo srdce srdce, bezpečne obalené zamatom, ktorým bola truhlica vystlatá. Obrovský kameň sa temne ligotal ako zhasínajúci žeravý uhlík. Eragon vzal eldunarí do oboch rúk a nepravidelné ostré plôšky ho hriali na dlaniach. Zahľad sa do tepúcich hlbín kameňa. V jeho strede vírila galaxia drobučkých hviezd, ale od chvíle, čo ich

prvý raz videl v Ellesméré, ich pohyb sa spomalil a ich množstvo viditeľne pokleslo. Glaedr vtedy svoje eldunari vyvrhol a zveril im ho do starostlivosti.

Eragona ten pohľad fascinoval. Dokázal by sedieť a sledovať ten stále sa meniaci obraz celé dni.

Mali by sme to skúsiť znovu, poznamenala Zafira a on súhlasil.

Spolu sústredili myšlienky na vzdialené svetlá, more hviezd, ktoré predstavovali Glaedrovo vedomie. Plávali chladom a tmou, potom teplom, zúfalstvom a ľahostajnosťou takou obrovskou a rozsiahlou, že to podkopalo ich vôľu spraviť čokoľvek iné, než zastať a plakať.

Glaedr... elda, volali znovu a znovu, ale neprichádzala nijaká odpoveď, v tej ničote nenastal nijaký pohyb.

Nakoniec sa stiahli naspäť, lebo nedokázali ďalej znášať veľkú ťarchu Glaedrovho utrpenia.

Keď sa Eragon prebral z myšlienok, uvedomil si, že niekto klope na prednú tyč jeho stanu, a potom sa ozval Aryin hlas: „Eragon? Môžem vojsť?“

Pretiahol sa a zažmurkal, aby si prečistil oči. „Samozrejme.“

Keď Arya odhrnula vstupný dielec, dopadlo na ňu mdlé sivé svetlo zatiahnutého neba. Pri pohľade do jej zelených zošíkmených a nečitateľných očí Eragon pocítil nečakané bodnutie a naplnila ho bolestná túžba.

„Nastala nejaká zmena?“ opýtala sa a kľakla si vedľa neho. Vyzliekla sa z brnenia, obliekla si čiernu koženú košeľu, nohavice a čižmy s tenkými podrážkami, ktoré mala oblečené vtedy v Gil'eade, keď ju zachránil. Vlhké umyté vlasy jej padali na chrbát v dlhých ťažkých prameňoch. Tak ako už mnohokrát sprevádzala ju vôňa rozdrvených borievkových ihličiek a Eragon zvažoval, či je jej tá vôňa vlastná, alebo ju vyčarúva. Rád by sa jej na to opýtal, ale neodvážil sa.

Namiesto odpovede na jej otázku len pokrútil hlavou.

„Môžem?“ ukázala na Glaedrovo srdce srdce.

Urobil jej miesto. „Prosím.“

Arya z oboch strán položila ruky na eldunari a potom zavrela oči. Zatiaľ čo takto sedela, bez zábran si ju prezeral tak, ako by si to inokedy nedovolil. Stelesňovala preňho krásu v každom smere, aj keď vedel, že niekto iný by mohol povedať, že má dlhý nos, príliš ostré črty, veľmi špicaté uši alebo neprimerane svalnaté ruky.

Arya sa prudko nadýchla a odtrhla dlane od srdca srdca, akoby ju páliło. Potom sklonila hlavu a Eragon si všimol, že sa jej trochu trasie brada. „Glaedr je tá najnešťastnejšia bytosť, s akou som sa kedy stretla... Keby sme mu dokázali pomôcť. Nemyslím si, že dokáže sám nájsť cestu von z temnoty.“

„Myslíš...“ Eragon zaváhal, lebo nechcel vysloviť nahlas svoje podozrenie, ale nakoniec to urobil: „Myslíš, že sa z toho zblázni?“

„Možno sa už zbláznil. Ak nie, potom sa pohybuje na hranici šialenstva.“ Obaja sa pozreli na zlatý kameň a Eragona prepadol zármutok.

Keď sa konečne opäť zmohol na slovo, opýtal sa: „Kde je dauthdaert?“

„Schovala som ho vo svojom stane tak, ako si ty skryl Glaedrovo eldunarí. Môžem ho priniesť sem, ak chceš, alebo ho môžem ďalej strážiť, kým ho nebudeš potrebovať.“

„Nechaj ho u seba. Nemôžem ho nosiť so sebou, inak by sa Galbatorix mohol dozvedieť o jeho existencii. Navyše by bolo nerozumné schovávať toľko pokladov na jednom mieste.“

Prikývla.

Bolešť, ktorú Eragon cítil vo svojom vnútri, zosilnela. „Arya, ja...“ Zarazil sa, lebo Zafira uvidela k jeho stanu bežať jedného zo synov kováča Horsta – usúdil, že ide o Albriecha, aj keď pre Zafirino skreslené videnie ho ťažko rozoznával od jeho brata Baldora. Vyrúšenie Eragonovi prinieslo úľavu, lebo si nebol istý, čo by povedal.

„Niekto sem ide,“ oznámil a zavrel veko truhlice.

V bahne pred stanom bolo počuť hlasné kroky. Potom Albriech, lebo nazaj to bol on, zakričal: „Eragon! Eragon!“

„Čo je?!“

„Matke sa práve začali pôrodné bolesti! Odkazuje ti to otec a mám ťa poprosiť, aby si počkal s ním pre prípad, že by nastali nejaké problémy a potrebovala by tvoje čarodejné schopnosti. Prosím, ak môžeš...“

Eragon už nič ďalšie nevnímal. Rýchlo zamkol truhlicu, zahrabal ju a prehodil si cez plecia plášť. Keď zápasil so zámkou, Arya sa dotkla jeho ruky a opýtala sa: „Môžem ísť s tebou? S týmto mám isté skúsenosti. Ak mi to tvoji ľudia dovoľia, môžem jej uľahčiť pôrod.“

Eragon prijal jej ponuku bez zaváhania. Mávol rukou smerom ku vchodu do stanu. „Až po tebe.“

ČO JE TO MUŽ?

52

Blato sa lepilo Roranovi na topánky pri každom kroku, spomaľovalo ho a unavené nohy ho pálili od vysilenia. Akoby mu sama zem chcela stiahnuť obuv. To bahno bolo nielen husté, ale aj klzké. Šmýkalo sa mu pod topánkou v tých najnevhodnejších chvíľach, keď len ťažko udržal rovnováhu. A bolo také hlboké. Nepretržité prúdy ľudí, zvierat a vozov premenili polstopovú vrchnú vrstvu zeme na takmer nepriechodný močiar. Pozdĺž okrajov cesty, ktorá viedla priamo k vardenským táborom, sa váľala tráva, ale Roran sa obával, že aj tá onedlho zmizne, lebo ľudia nechodili stredom cesty.

Roran sa nijako nepokúšal blato obchádzať. Už mu nezáležalo na tom, či si zašpiní šaty. Navyše bol taký vyčerpaný, že bolo ľahšie trmáčať sa stále rovnakým smerom, než sa obťažovať kľučkovaním z jedného ostrovčeka trávy na druhý.

Kým sa plahočil, premýšľal o Belatone. Od Nasuadinho stretnutia s mačkolakmi zriadil veliteľské stanovište v severozápadnej štvrti mesta a snažil sa udržať nad ňou kontrolu. Nakázal mužom hasiť požiare, postaviť zatarasy v uliciach, pátrať v domoch po ukrytých vojakoch a zhabať zbrane. Bola to obrovská úloha a bol zúfalý, že nezvládne urobiť všetko potrebné, kým v meste znovu vypukne otvorený boj. *Dúfam, že to tí hlupáci za noc zvládnu a nedajú sa pozabíjať.*

V ľavom boku mu šklbalo od bolesti, čo ho prinútilo zatnúť zuby a zatajiť dych.

Mizerný zbabelec, uľavil si.

Niekoľko po ňom strelil z kuše zo strechy jednej budovy. Zachránilo ho len nesmierne šťastie: jeden z jeho mužov, Mortenson, vkročil pred neho presne v okamihu, keď útočník vystrelil. Strela prepichla Mortensona od chrbta po brucho a stále mala dosť sily, aby Roranovi spôsobila škaredú podliatinu. Mortenson na mieste zomrel a neznámemu strelcovi sa podarilo ujsť.

O päť minút neskôr nejaký výbuch, zrejme spôsobený kúzlom, zabil ďalších dvoch jeho mužov v stajni, ktorú prišli skontrolovať pre hluk.

Podľa toho, čo Roran vyrozumel, boli také útoky bežné po celom meste. Nepochybne za mnohými z nich stáli Galbatorixovi vyzvedáci, ale zodpovednosť za ne niesli aj obyvatelia Belatony – tí, čo nedokázali nečinne stáť a prizerať sa, ako sem vpadla armáda a ovládla ich domovy. Nech už boli skutky Vardenov akokoľvek ušľachtilé, Roran dokázal pochopiť aj pohnútky ľudí, čo pociťovali povinnosť brániť vlastné rodiny, ale súčasne ich preklínal za ich zadubenosť, lebo nevideli, že Vardeni sa im snažia pomôcť, nie ublížiť.

Škrabal sa po brade, kým čakal, až mu trpaslík odtiahne priveľmi naloženého poníka z cesty, a potom sa trmácal ďalej.

Keď sa blížil k svojmu stanu, zbadal Katrinu, ako v horúcej mydlovej vode drhne krvavé obvazy o rumplu. Rukávy mala vyhrnuté nad lakte, vlasy spletené do vrkoča, líca jej horeli od námahy, ale ešte nikdy mu nepripadala taká krásna. Bola jeho útechou a útočiskom a už len vidieť ju mu pomáhalo zmierniť pocit otupeného vyčerpania, ktoré sa ho zmocnilo.

Keď si ho všimla, hneď prestala prať, utekala mu oproti a cestou si osušila ružové ruky o sukňu. Roran sa zaprel, keď mu skočila do náručia a ovinula mu ruky okolo tela. Bok ho páľil od bolesti, takže krátko zastonal.

Katrina povolila svoje objatie a zamračene sa od neho odtiahla. „Ach! Ublížila som ti?“

„Nie... nie. Som len trocha dobitý.“

Nevypytovala sa ho, ale znovu ho objala, tentoraz nežnejšie, pozrela sa naňho a v očiach sa jej zaleskli slzy. Držal ju okolo pása, zohol sa a pobožkal ju, neopísateľne vďačný za jej prítomnosť.

Katrina si presunula jeho ľavú ruku na plece a Roran jej dovolil, aby ho po zvyšok cesty k ich stanu trochu podopierala. Tam si s povzdychom sadol na peň, ktorý používali ako stoličku pri malom ohníku, nad ktorým jeho žena najprv ohriala vodu a teraz v kotlíku dusila mäso.

Katrina naplnila misku jedlom a podala mu ju. Potom mu zo stanu doniesla džbánik s pivom a tanier s polkou bochníka chleba a kúskom syra. „Potrebuješ ešte niečo?“ opýtala sa nezvyčajne chrapľavým hlasom.

Roran neodpovedal, ale vzal jej tvár do dlaní a dvakrát ju pohladkal palcom. Rozochvene sa usmiala a chvíľu ho držala za ruku. Potom sa zase pustila do prania a s elánom drhla bielizeň.

Roran dlho hľadel do misky, kým sa dal do jedla. Cítil sa stále taký napätý, že pochyboval, či dokáže jesť. Po niekoľkých kúskoch chleba sa mu však vrátila chuť a začal nedečkavo hltáť mäso.

Keď dojedol, odložil riady na zem, zahrieval sa pri ohni a dopíjal posledných pár dúškov piva.

„Počuli sme ranu, keď spadli brány,“ povedala Katrina, kým žmýkala obväz. „Nevydržali veľmi dlho.“

„Nie... Trochu pomôže, keď máš na svojej strane draka.“

Zatiaľ čo vešala obväz cez provizórnu šnúru na bielizeň medzi ich a susedným stanom, Roran sa pozrel na jej brucho. Kedykoľvek pomyslel na ich dieťa, pocítil nesmiernu pýchu, ktorú však kalila úzkosť, lebo nevedel, ako pre ich potomka zaistiť bezpečný domov. Navyše, ak sa vojna neskončí pred termínom pôrodu, Katrina ho opustí a odíde do Surdy, aby mohla vychovávať ich dieťa v relatívnom bezpečí.

Nemôžem ju stratiť, znovu už nie.

Katrina ponorila ďalší obväz do vandľa. „A bitka v meste?“ opýtala sa a napenila vodu. „Ako to šlo?“

„Museli sme bojovať o každú piad'. Dokonca aj Eragon zažil rušné chvíle.“

„Ranení hovorili o katapultoch pripevnených na kolesách.“

„Áno.“ Roran si ovlažil jazyk pivom, potom rýchlo opísal, ako Vardeni postupovali Belatonou a na aké prekážky cestou narazili. „Dnes sme stratili priveľa mužov, ale mohlo to dopadnúť horšie. Oveľa horšie. Jörmundur a kapitán Martland naplánovali útok dobre.“

„Ich plán by však nevyšiel, nebyť teba a Eragona. Počínali ste si veľmi statočne.“

Roran sa krátko zasmial: „Ha! A vieš, prečo to tak je? Poviem ti to. Ani jeden muž z desiatich nie je naozaj ochotný zaútočiť na nepriateľa. Eragon si to nevšimol, lebo je vždy v prednej línii a vrhá sa na vojakov. Ja to však vidím. Väčšina mužov sa drží vzadu a nebojujú, kým nie sú zahnaní do kúta. Alebo mávajú zbraňami okolo seba a hrmocú nimi, ale v skutočnosti nič nerobia.“

Na Katrine bolo vidieť nepríjemné prekvapenie. „Ako je to možné? Sú to zbabelci?“

„Neviem. Myslím... myslím, že sa možno nedokážu prinútiť k tomu, aby sa pozreli človeku do tváre a potom ho zabili, aj keď im neprekáža prebodávať vojakov, ktorí k nim stoja chrbtom. A tak čakajú, kým druhí urobia to, čo oni nevedia. Čakajú na ľudí, ako som ja.“

„Myslíš, že Galbatorixovi muži sú rovnako zdráhaví?“

Roran pokrčil plecami. „Asi áno. Lenže nezostáva im nič iné, než poslúchnuť Galbatorixa. Keď im prikáže bojovať, tak bojujú.“

„Nasuada by mohla urobiť to isté. Jej čarodeji by mohli využiť kúzla, ktoré zabezpečia, že sa nikto nebude vyhýbať vojenským povinnostiam.“

„Aký by potom bol rozdiel medzi ňou a Galbatorixom? V každom prípade Vardeni by to nestrpeli.“

Katrina prestala prať, podišla k nemu a pobožkala ho na čelo. „Som rada, že robíš dobre to, čo robíš,“ zašepkala. Vrátila sa k vandľu a začala na rumpli drhnúť ďalší pás špinavého plátna. „Dnes som niečo cítila zo svojho prsteňa... preľakla som sa, že sa ti možno niečo stalo.“

„Bol som uprostred bitky. Neprekvapilo by ma, keby si bola cítila pichnutie každých pár minút.“

Zarazila sa s rukami ponorenými vo vode. „Nikdy predtým som to necítila.“

Vyprázdnil džbánik s pivom a snažil sa oddialiť všetko nevyhnutné. Dúfal, že jej nebude musieť rozprávať o tom, čo sa mu stalo v hrade, ale vedel, že Katrina sa neupokojí, kým sa nedozvie pravdu. Keby sa pokúšal presvedčiť ju o opaku, predstavovala by si omnoho horšie pohromy, než aké sa stali. Okrem toho bolo zbytočné tajiť to, lebo o tej udalosti sa medzi Vardenmi bude hovoriť aj tak.

Preto jej všetko povedal. Stručne opísal situáciu a snažil sa vykresliť zvalenie steny skôr ako druhoradú prekážku, než niečo, čo ho mohlo zabiť. Napriek tomu sa mu o tom hovorilo ťažko, zasekával sa, keď hľadal vhodné slová. Keď skončil, zmlkol, znepokojený tou spomienkou.

„Aspoňže nie si zranený,“ utešovala ho Katrina.

Ďubol do praskliny na obrube džbánika. „Nie som.“

Voda prestala čľapotať a on cítil, že naňho upiera oči.

„Už si čelil oveľa väčším nebezpečenstvám.“

„Áno... asi áno.“

Celá stuhla. „Tak čo sa deje?“ Keď nereagoval, povedala: „Roran, neexistuje nič také strašné, aby si mi to nemohol povedať. To predsa vieš.“

Keď znovu rypol do džbánika, okraj nechta na pravom palci sa mu zatrhol. Niekoľkokrát si pošúchal ostrý necht o ukazováčik. „Myslel som si, že zomriem, keď sa tá stena zrútila.“

„To by si asi myslel každý.“

„Áno, ale ide o to, že mi to bolo jedno.“ Skľúčene sa na ňu pozrel. „Chápeš? Vzdal som to. Keď mi došlo, že nemôžem uniknúť, prijal som to pokorne ako ovca, ktorú vedú na bitúnok, a ja...“ Nedokázal pokračovať, pustil džbánik a tvár si schoval do dlaní. V krku mal hrču, takže sa mu ťažko dýchalo. Potom pocítil, ako sa Katrinine prsty zľahka dotkli jeho pliec. „Jednoducho som prestal bojovať... Za teba... Za naše dieťa.“ Dusil sa tými slovami.

„Ššš, ššš,“ tíšila ho.

„Ešte nikdy som to nevzdal. Ani raz... Ani keď ťa uniesli ra'zakovia.“

„Viem, že nie.“

„Tento boj sa musí skončiť. Nemôžem takto pokračovať... Nemôžem... Ja...“ Zodvihol hlavu a vydesilo ho, keď videl, že aj ona má slzy na krajíčku. Vstal, objal ju a privinul k sebe. „Prepáč,“ zašepkal. „Prepáč. Prepáč. Je mi to ľúto... Už sa to nestane. Už nikdy. Sľubujem.“

„Na tomto mi nezáleží,“ povedala tlmenným hlasom.

Jej odpoveď ho popudila. „Viem, že som bol slabý, ale moje slovo by pre teba stále malo mať nejakú cenu.“

„Takto som to nemyslela!“ zvolala a odtiahla sa, aby naňho vrhla vyčítavý pohľad. „Niekedy sa správaš ako hlupák, Roran.“

Trochu sa usmial. „Viem.“

Zovrela ruky okolo jeho krku. „Nevážila by som si ťa o nič menej, nech by si cítil čokoľvek, keď tá stena spadla. Záleží mi jedine na tom, že stále žiješ... Nemohol si urobiť nič, keď tá stena padala, nie?“

Pokrútil hlavou.

„Takže sa nemáš za čo hanbiť. Keby si to bol mohol zastaviť, alebo keby si bol mohol utiecť, ale neurobil by si to, tak by si stratil moju úctu. Ty si však urobil maximum, a keď sa už nedalo urobiť viac, zmieril si sa s osudom a zbytočne si sa proti nemu neohradzoval. To je múdrosť, nie slabosť.“

Zohol sa a pobožkal ju na čelo. „Ďakujem ti.“

„A pokiaľ ide o mňa, považujem ťa za najstatočnejšieho, najsilnejšieho a najláskavejšieho muža v celej Alagaëzii.“

Tentoraz ju pobožkal na ústa. Potom sa zasmiala. Krátkym úsmevom sa snažila uvoľniť potlačované napätie. Stáli a hojdali sa, akoby tancovali na melódiu, ktorú počuli len oni dvaja.

Roran sledoval, ako sa ľudia, kone a príležitostne nejaký trpaslík alebo urgál trmácajú okolo ich stanu a všímal si ich zranenia aj stav ich zbraní a brnení. Snažil sa odhadnúť všeobecné rozpoloženie Vardenov. Dospel k jedinému záveru: že všetci okrem urgálov sa potrebujú dobre vyspať a poriadne najesť a že všetci vrátane urgálov – a zvlášť urgálov – sa potrebujú vydrhnúť od hlavy po päty kefou z bravčových štetín vo vedre s mydlovou vodou.

Pozoroval aj Katrinu a videl, ako sa jej pôvodne dobrá nálada počas práce postupne vytráca a narastá v nej podráždenosť. Stále drhla a drhla niekolkokrát, ale nie veľmi úspešne. Oči jej potemneli a začala vydávať tiché zlostné zvuky.

Keď nakoniec hodila zhúžvanú látku o rumpľu, až spenená voda vystrek-

la pár metrov do vzduchu a oprela sa o vandel' s pevne zomknutými perami, Roran vstal z pňa a podišiel k nej.

„Pusť ma k tomu,“ povedal.

„To sa nehodí,“ zavrčala.

„Nezmysel. Chod' si sadnúť a ja to dorobím... No tak.“

Pokrútila hlavou. „Nie. To ty by si mal odpočívať, nie ja. Navyše to nie je mužská práca.“

Posmešne si odfrkol. „A to kto povedal? Mužská aj ženská práca je čokoľvek, čo treba urobiť. Teraz si sadni. Budeš sa cítiť lepšie, keď uľavíš svojim nohám.“

„Roran, je mi dobre.“

„Nebuď tvrdohlavá.“ Jemne sa ju pokúsil odtlačiť od vandľa, ale ona sa odmietala pohnúť.

„Nie je to správne,“ zaprotetovala. „Čo si pomyslia ľudia?“ Mávla smerom k mužom, ktorí sa ponáhľali po blatistej ceste okolo ich stanu.

„Nech si myslia, čo chcú. Vzal som si teba, nie ich. Ak si myslia, že budem mužom o niečo menej len preto, lebo ti pomôžem, potom sú to hlupáci.“

„No...“

„No nič. Chod'. Kš! Zmizni odtiaľ.“

„No...“

„Nebudeme o tom diskutovať. Ak si nesadneš, odnesiem ťa tam sám a pri viažem ťa k tomu pňu.“

Vrásky na jej tvári vystriedal pobavený výraz. „Naozaj?“

„Áno. Tak šup!“ Keď mu neochotne prepustila svoje miesto pri vandli, nahnevane utrúsil: „Si poriadne tvrdohlavá, čo?“

„Hovor za seba. Baran by sa od teba iste niečomu priučil.“

„Odo mňa nie. Nie som tvrdohlavý.“ Rozopol si opasok, vyzliekol si drôtenú košeľu a zavesil ju na prednú tyč stanu, potom si stiahol rukavice a vyhrnul rukávy tuniky. Oviol ho chladný vzduch a mokré obvazy ho zamrazili ešte viac – ochladli, kým ležali vonku na rumpli –, ale to mu neprekážalo, lebo voda bola teplá a látka o chvíľu tiež. Keď prechádzal látkou sem a tam po celej dĺžke hrboľatej dosky, okolo zápästí sa mu vytvorili penivé kopčeky dúhových bublín.

Obzrel sa a potešilo ho, že Katrina odpočíva na pni, teda ak sa na takom nepohodlnom sedadle dalo vôbec odpočívať.

„Dal by si si harmančekový čaj?“ opýtala sa. „Gertruda mi dnes ráno priniesla za hrst' kvietkov. Môžem urobiť kanvičku pre nás oboch.“

„To by som bol rád.“

Zatiaľ čo Roran pokračoval v praní ostatnej bielizne, zavládlo medzi nimi priateľské ovzdušie. Práca ho uviedla do príjemnej nálady. Rád robil rukami niečo iné, než sa oháňal kladivom, a Katrinina blízkosť ho napĺňala hlbokým uspokojením.

Práve žmýkal posledný kus a Katrina už naňho čakala s čerstvo naliatym čajom, keď spoza rušnej cesty niekto zakričal ich mená. Chvíľu mu trvalo, kým si uvedomil, že pomedzi mužov a kone sa k nim brodí blatom Baldor. Mal na sebe starú koženú zásteru a ťažké rukavice siahajúce až po lakte, zamazané od sadzí a také obnosené, že mali prsty tvrdé, hladké a lesklé ako vyleštený pancier korytnačky. Pokrčil čelo pod tmavými rozstrapatenými vlasmi, schytenými pásikom odratej kože. Baldor bol menší než jeho otec Horst či jeho starší brat Albriech, ale v porovnaní s kýmkoľvek iným pôsobil statne a svalnato, čo bol následok detstva stráveného s otcom v kováčskej dielni. Ani jeden z nich v ten deň nebojoval – zruční kováči boli zvyčajne príliš cenní na to, aby ich poslali do bitky –, hoci Roran si želal, aby im to Nasuada dovolila, lebo šlo o veľmi schopných bojovníkov a on vedel, že sa na nich môže spoľahnúť aj za najnepriaznivejších okolností.

Teraz odložil bielizeň, osušil si ruky a zauvažoval, čo sa asi deje. Katrina vstala z pňa a podišla za ním k vandľu.

Keď k nim Baldor dobehol, museli niekoľko sekúnd počkať, kým naberie dych. Potom zo seba vychrlil: „Rýchlo poďte. Matka práve začala rodiť a...“

„Kde je?“ úsečne sa opýtala Katrina.

„V našom stane.“

Prikývla. „Prídeme tam najrýchlejšie, ako sa bude dať.“

Baldor sa s vďačným výrazom v tvári otočil a utekal preč.

Keď Katrina zmizla v stane, Roran vylial obsah vandľa na oheň a uhasil ho. Horiace drevo pod vodou zasyčalo a zapraskalo a namiesto dymu vystrelilo do výšky mračno pary, čo zaplnilo vzduch nepríjemným pachom.

Obavy a vzrušenie zrýchlili Roranove pochyby. *Dúfam, že nezomrie*, pomyslel si, keď si spomenul, čo začul medzi ženami o Elaininom veku a pridlhom tehotenstve. Elain bola k nemu aj k Eragonovi vždy láskavá a mal ju veľmi rád.

„Si pripravený?“ opýtala sa Katrina, ktorá sa vynorila zo stanu, zaväzujúc si modrý šál okolo hlavy a krku.

Siahal po opasku s kladivom. „Som. Ideme.“

CENA MOCI

Tak, pani. Už ich nebudete potrebovať. A to je dobre.“
S tichým zašušťaním z Nasuadinho predlaktia sklzol posledný pás obväzov, ktoré jej slúžka Farika práve zložila. Nasuada ich nosila odo dňa, keď sa stretla s náčelníkom Fadawarom pri skúške dlhých nožov.

Kým sa jej Farika venovala, Nasuada upierala zrak na dlhú potrhnanú tapi sériu posiatu dierkami. Potom sa pripravila na najhoršie a pomaly sklopila zrak. Svoje rany nevidela od chvíle, čo preukázala väčšiu odvahu než Fadawar a zvíťazila nad ním. Odmietala sa na ne pozrieť. Čerstvé vyzerali tak strašne, že by ten pohľad znovu nezniesla.

Jazvy boli nesúmerné: šesť ich zbrázdilo spodnú stranu ľavého predlaktia, tri mala Nasuada na pravom. Všetky jazvy boli dlhé tri alebo štyri palce a viac-menej rovné, až na spodný zárez na pravej ruke, keď Nasuadino sebaovládanie zakolísalo, nôž sa jej stočil a vytvoril kľukatú ryhu takmer dvakrát dlhšiu než ostatné. Koža okolo jaziev zružovela a zhrboľatela, zatiaľ čo samotné jazvy boli len o trošku svetlejšie než zvyšok tela, za čo bola Nasuada vďačná. Bála sa, že budú biele a striebřisté, a teda omnoho nápadnejšie. Jazvy vystupovali nad kožu asi štvrtý palca a tvorili tvrdé vrásky, čo vyzeralo, akoby Nasuada mala pod pokožkou zasunuté hladké oceľové tyčky.

Pri prezeraní rezných rán ju ovládli čudné pocity. Počas dospievania ju otec zoznámil so zvykmi ich ľudu, ale celý život strávila medzi Vardenmi a trpaslíkmi. Jediné rituály kočovných kmeňov, ktoré videla – a navyše len párkrát –, boli spojené s ich náboženstvom. Nikdy netúžila zvládnuť bubnový tanec ani zúčastniť sa na náročnom vyvolávaní mien, ani – a to predovšetkým – prekonať niekoho v skúške dlhých nožov. Napriek tomu tu teraz stála, stále mladá a krásna, a už mala na predlaktiach deväť výrazných jaziev. Mohla nariadiť niektorému z vardenských čarodejov, aby jej ich odstránil,

ale potom by prišla o víťazstvo v skúške dlhých nožov a kočovník kmene by ju prestali uznávať ako svoju panovníčku.

Hoci ľutovala, že jej ruky stratili hebkosť a oblosť a nebudú už priťahovať túžobné pohľady mužov, zároveň bola na jazvy pyšná. Svedčili o jej odvahe a oddanosti Vardenom. Ktokoľvek sa na ne pozrie, spozná silu jej charakteru, a ona sa rozhodla, že to pre ňu znamená viac než vzhľad.

„Čo poviete?“ opýtala sa a natiahla ruky ku kráľovi Orrinovi, ktorý stál v otvorenom okne pracovne a pozeral sa na mesto pod sebou.

Orrin sa otočil, zamračil sa a oči pod zvrasteným čelom mu potemneli. Namiesto brnenia mal teraz na sebe hrubú červenú tuniku a háv lemovaný bielym hermelínom. „Nie je to pekný pohľad,“ skonštatoval a obrátil pozornosť naspäť k mestu. „Zahaľte sa. Do slušnej spoločnosti sa to nehodí.“

Nasuada si ešte chvíľu prezerala ruky. „Nie. Myslím, že to neurobím.“ Zatiahla za čipkové manžety svojich trojštvrťových rukávov, aby ich narovнала, a poslala Fariku preč. Prešla stredom miestnosti cez prepychový koberček tkaný trpaslíkmi a pripojila sa k Orrinovej prehliadke mesta zničeného bitkou. Potešilo ju, že všetky požiare pozdĺž západných hradieb okrem dvoch už zahasili. Potom stočila zrak ku kráľovi.

60

Počas krátkeho obdobia, čo Vardeni a Surdania viedli útok proti Kráľovstvu, Nasuada postrehla, že Orrin je čoraz vážnejší a jeho pôvodné nadšenie a výstrednosti sa strácajú pod zachmúreným zovňajškom. Najprv tú premenu vítala, lebo sa domnievala, že sa stáva zrelším, ale keď sa vojna ťahala ďalej, začali jej chýbať jeho dychtivé debaty o prírodnej filozofii rovnako ako jeho ďalšie rozmary. Späťne si uvedomila, že práve tieto veci často rozjasnili jej deň, hoci jej niekedy pripadali otravné. Navyše z neho tá premena urobila nebezpečnejšieho súpera. Celkom ľahko si dokázala predstaviť, že vo svojom súčasnom rozporení by sa Orrin mohol pokúsiť zaujať jej miesto na čele Vardenov.

Bola by som šťastná, keby som si ho vzala? premýšľala. Orrin bol celkom pekný. Nos mal vysoký a úzky, ale čeľusť silnú a ústa jemne vyrezané a výrazné. Za roky vojnového výcviku si vypracoval peknú postavu. Bezpochyby bol inteligentný a mal príjemnú povahu. Napriek tomu vedela, že keby nebol kráľom Surdy a nepredstavoval takú veľkú hrozbu pre jej postavenie a nezávislosť Vardenov, nikdy by nad zväzkom s ním neuvažovala. *Bol by z neho dobrý otec?*

Orrin položil ruky na úzky kamenný parapet a oprel sa oň. Bez toho, aby sa na ňu pozrel, povedal: „Musíte zrušiť spojenectvo s urgalmi.“

Jeho vyhlásenie ju zaskočilo. „Prečo?“

„Pretože nás poškodzujú. Ľudia, ktorí by sa k nám inak pridali, nás preklínajú, že sme sa spojili s netvormi, a odmietajú zložiť zbrane, keď vkročíme do ich domovov. Galbatorixov odpor im pre našu spoluprácu s urgalmi pripadá spravodlivý a logický. Obyčajný človek nechápe, prečo sme sa s nimi spojili. Nevie, že sám Galbatorix urgalmov využíval tiež, ani že ich vmanipuloval do napadnutia Tronjheimu pod Tieňovým velením. Tieto veci sa vydesenému farmárovi nedajú vysvetliť. Chápe jedine to, že bytosti, ktorých sa obával a ktoré po celý život nenávidel, teraz pochodujú k jeho domovu na čele s obrovským vrčiacim drakom a Jazdcom, čo vyzerá viac ako elf než ako človek.“

„Podporu urgalmov potrebujeme,“ namietla Nasuada. „Inak budeme mať málo bojovníkov.“

„Až tak veľmi ich nepotrebujeme. Veď to sama viete. Prečo by ste inak bránili urgalom, aby sa zapojili do útoku na Belatonu? Prečo by ste im inak prikázali, aby nevstupovali do mesta? Nasuada, držať ich mimo bojového poľa nestačí. Zvesti o nich sa napriek tomu šíria po celej krajine. Jediné, čo môžete urobiť na zlepšenie situácie, je ukončiť tento nešťastný stav, kým nám nespôsobí ešte väčšie škody.“

„Nemôžem.“

Orrin sa k nej prudko otočil so zlostne pokrivenou tvárou. „Za to, že ste sa rozhodli prijať Garzhvogovu pomoc, platia životom moji muži, vaši muži, tí v Kráľovstve... Toto spojenectvo nestojí za ich obetovanie a absolútne nedokážem pochopiť, prečo urgalmov ďalej bránite.“

Nedokázala zniesť jeho pohľad. Priveľmi jej pripomínal pocity viny, ktoré ju tak často trápi, keď sa v noci snažila zaspáť. Namiesto toho uprela oči na dym stúpajúci z veže na okraji mesta. Pomaly prehovorila: „Bránim ich, lebo dúfam, že spojenectvo s urgalmi zachráni viac životov, než si samo vyžiada... Ak porazíme Galbatorixa...“

Orrin pochybovačne vykrikol.

„Čo rozhodne nie je isté, viem,“ uznala, „ale musíme premyslieť aj túto možnosť. Ak ho porazíme, bude našou úlohou pomôcť našej rase, aby sa po vojnovom konflikte vzchopila a vybudovala z popola Kráľovstva novú silnú krajinu. A súčasťou budeme musieť zabezpečiť, aby po sto rokoch nezahod konečne zavládol mier. Nezvrhnem Galbatorixa len preto, aby na nás vzápätí zaútočili urgalmovia vo chvíli, keď budeme najviac oslabení.“

„To môžu urobiť aj tak. Vždy to tak bolo.“

„Čo iné nám zostáva?“ opýtala sa otrávene. „Musíme sa pokúsiť skrotiť ich. Čím viac ich získame pre našu vec, tým menej bude pravdepodobné, že sa obrátia proti nám.“

„Poviem vám, čo máte urobiť,“ zavrčal. „Zbaviť sa ich. Zrušiť dohodu s Nar Garzhvogom a poslať ho preč aj s jeho baranmi. Ak vyhráme túto vojnu, potom s nimi budeme vyjednávať o novej zmluve, a to z pozície, keď si budeme môcť určovať podmienky. Alebo ešte lepšie, pošlite Eragona a Zafiru do Dračích hôr s oddielom mužov, aby ich vyhubili raz a navždy, čo mali Jazdci urobiť už pred stáročiami.“

Nasuada naňho neveriacky hľadela. „Ak ukončím zmluvu s urgalmi, zrejme ich to tak rozzúri, že na nás okamžite zaútočia, a my nemôžeme bojovať súčasne proti nim aj proti Kráľovstvu. Spôsobiť niečo také by bol vrchol bláznovstva. Ak sa elfovia, draky aj Jazdci vo svojej múdrosti rozhodli tolerovať existenciu urgalov, hoci ich mohli ľahko zneškodniť, mali by sme nasledovať ich príklad. Vedeli, že by bolo zlé zabiť všetkých urgalov, a vy by ste to mali vedieť tiež.“

„Ich múdrosť – pche! Ako by im ich múdrosť priniesla niečo dobré! Dobre, nechajte pár urgalov nažive, ale zabite ich toľko, aby sa nasledujúcich sto rokov alebo aj dlhšie neodvážili opustiť svoje brlohy!“

Zjavná bolesť v Orrinovom hlase a v jeho podráždenej tvári Nasuada zmiatla. Dôkladne si ho premerala a snažila sa odhaliť dôvod jeho prudkosti. Po chvíli jej napadlo pravdepodobné vysvetlenie.

„O koho ste prišli?“ opýtala sa.

Orrin zovrel päsť a pomaly, váhavo ju spustil na okenný parapet, akoby doň chcel udrieť z celej sily, ale neodvážil sa to urobiť. Ešte dvakrát buchol do parapetu a potom povedal: „Priateľa, s ktorým som vyrastal na hrade Borromeo. Asi ste sa nikdy nestretli. Bol jedným z poručíkov v mojej jazde.“

„Ako zomrel?“

„Za okolností, ktoré ste si asi domysleli. Práve sme prišli do stajní pri západnej bráne a zabezpečovali sme ich pre našu vlastnú potrebu, keď jeden koniar vybehol zo stajne po kone a prebodol ho vidlami. Keď sme toho paholka zahnali do kúta, stále vykrikoval nezmysly o urgaloch a ako sa nikdy nevzdá... No tomu bláznovi by nič nepomohlo, aj keby bol svoje slová dodržal. Zoťal som ho vlastnými rukami.“

„To je mi ľúto,“ povedala Nasuada.

Orrin na znak vďaky prikývol, až sa mu zatrblietali drahokamy v kráľovskej korune.

„Napriek tomu, že je to také bolestné, nemôžete dovoliť, aby smútok ovplyvnil vaše rozhodovanie... Nie je to ľahké, viem – veľmi dobre to viem! –, ale pre dobro svojho ľudu musíte prekonať sám seba.“

„Prekonať sám seba,“ opakoval kráľ trpkým, posmešným tónom.

„Áno. Od nás sa vyžaduje viac než od väčšiny ľudí. Musíme sa snažiť byť lepší než ostatní, ak máme preukázať, že si zaslúžime takú zodpovednosť... Ako viete, urgalovia zabili môjho otca, ale to mi nezabránilo nadviazať spojenectvo, ktoré by mohlo Vardenom pomôcť. Nedovolím, aby mi niečo znemožnilo konať v ich záujme a v záujme našej armády ako celku, nech už ma to bude stáť čokoľvek.“ Zodvihla ruky a znovu mu ukázala jazvy.

„To je teda vaša odpoveď? Zmluvu s urgalmi neukončíte?“

„Nie.“

Orrin prijal túto odpoveď s pokojom, ktorý Nasuadu znervóznil. Potom surdský kráľ zovrel parapet oboma rukami a vrátil sa k pozorovaniu mesta. Jeho prsty zdobili štyri veľké prstene. Jeden z nich zdobila kráľovská pečať Surdy vyrytá do povrchu ametystu: jeleň, ktorému sa medzi nohami vinú vetvičky imela, stojaci nad harfou vedľa vysokej opevnenej veže.

„Aspoň sme nenarazili na nijakých vojakov, čo by boli očarovaní a necítili bolesť,“ povedala Nasuada.

„Máte na mysli smejúce sa mŕtvolky,“ zamrmlal Orrin a použil výraz, ktorý sa rozšíril medzi Vardenmi. „A ani Murtagha a Trňa, čo ma znepokojuje.“

Nejaký čas obaja mlčali. Prvá prehovorila Nasuada: „Ako sa vám včera v noci vydaril váš pokus? Bol úspešný?“

„Bol som priveľmi unavený na to, aby som ho vyhodnotil. Radšej som šiel spať.“

„Ach tak.“

Po chvíli obaja bez slov prešli k stolu pri stene. Pokrývali ho hory listín, tabuliek a zvitkov. Nasuada sa na ne letmo pozrela a vzdychla si. Ešte pred polhodinou jej pomocníci stôl upratali a zíval prázdnotou.

Zamerala sa na priveľmi povedomú správu navrchu – odhad počtu väzňov, čo Vardeni zajali počas obliehania Belatony, s menami význačných osôb zvýraznenými červeným atramentom. Práve s Orrinom preberali počty väzňov, keď prišla Farika, aby jej sňala obvazy.

„Nenapadá mi, ako sa z tejto šlamastiky dostať,“ priznala.

„Mohli by sme naverbovať strážnikov medzi tunajšími mužmi. Potom tu nebudeme musieť nechať zas až toľko našich vlastných bojovníkov.“

Zodvihla správu. „Možno, ale mužov, akých potrebujeme, nájdeme ťažko a naši čarodeji sú už aj tak dosť prepracovaní...“

„Objavili Du Vrangr Gata spôsob, ako zlomiť prísahu danú v starodávnom jazyku?“ Keď odpovedala záporne, opýtal sa: „Urobili vôbec nejaký pokrok?“

„Nijaký, ktorý by bol na úžitok. Opýtala som sa aj elfov, ale ani im sa za dlhé roky nepodarilo to, o čo sa my usilujeme posledných pár dní.“

„Ak tento problém nevyriešime, a to čím skôr, mohlo by nás to stáť víťazstvo,“ vyhlásil Orrin. „Veď práve.“

Prešla si po spánkoch. „Viem.“ Kým trpaslíci neopustili strážený Farthen Dûr a Tronjheim, snažila sa predvídať rozličné problémy, s ktorými by sa Vardeni mohli stretnúť, keď sa pustia do útoku. No problém, pred ktorým stáli teraz, ju dosť zaskočil.

Prvýkrát riešila ťažkosti tohto druhu po bitke na Horiacich pláňach, keď vyšlo najavo, že všetci dôstojníci Galbatorixovej armády a aj väčšina obyčajných vojakov z donútenia prisahali v starodávnom jazyku vernosť Galbatorixovi a Kráľovstvu. Rýchlo si s Orrinom uvedomili, že počas Galbatorixovej vlády týmto mužom nebudú môcť dôverovať – a možno ani potom, keď sa im podarí Kráľovstvo poraziť. Preto nemohli prijať do svojich radov mužov, ktorí chceli prejsť k Vardenom, z obavy, čo by ich prísahy nútili robiť.

Nasuadu vtedy táto situácia veľmi netrápila. Hovorila si, že väzni jedno-ducho patria k vojne, a zariadila s kráľom Orrinom, aby zajatcov odviekli naspäť do Surdy, kde ich využijú na stavbu ciest, drvenie kameňov, kopanie kanálov a pri ďalších ťažkých prácach.

Až keď Vardeni obsadili Feinster, pochopila plný dosah problému. Galbatorixovi vyzvedači donútili prisahať vernosť nielen vojakov vo Feinsteri, ale aj šľachticov, hodnostárov, ktorí im slúžili, a zdanlivo náhodnú zmes obyčajných ľudí – mnohých z nich Vardeni podľa Nasuady ani neodhalili. Tých, o ktorých vedeli, museli držať pod zámok, aby sa nesnažili Vardenov rozvracať. Nájsť ľudí, ktorým by mohli veriť a ktorí by chceli pracovať pre Vardenov, sa teda ukázalo oveľa ťažšie, než Nasuada očakávala.

Kvôli všetkým, ktorých Vardeni strážili, nemala na výber a musela nechať vo Feinsteri dvakrát toľko bojovníkov, než pôvodne plánovala. A s toľkými väzňami bolo mesto výrazne ochromené, čo ju nútilo presmerovať potrebné zásoby z hlavného útvaru Vardenov do Feinsteru, aby miestni nehladovali. Situácia už bola ťažko udržateľná a dalo sa očakávať, že teraz, po ovládnutí Belatony, sa ešte zhorší.

„Škoda, že ešte nedorazili trpaslíci,“ vzdychol si Orrin. „Ich pomoc by sa nám hodila.“

Nasuada s ním súhlasila. V tejto chvíli bojovalo s Vardenmi len zopár stoviek trpaslíkov. Zvyšok sa vrátil do Farthen Dûru usporiadať pohreb svojho padlého kráľa Hrothgara a vyčkať, až vodcovia ich klanov zvolia Hrothgarovho nástupcu, pre čo sa odvtedy už mnohokrát hnevala. Pokúsila sa trpaslíkov presvedčiť, aby počas vojny ustanovili panovníkovho zástupcu, ale boli tvrdohlaví ako barany a trvali na vykonaní svojich odvekých obradov,

hoci to znamenalo opustiť Vardenov uprostred boja. V každom prípade si trpaslíci nakoniec zvolili nového kráľa – Hrothgarovho synovca Orika – a vydali sa zo vzdialených Beorských hôr na pomoc Vardenom. Teraz už pochodovali cez rozľahlé pláne na sever od Surdy, niekde medzi jazerom Tüdosten a riekou Jiet.

Nasuada premýšľala, či budú schopní bojovať, keď konečne dorazia. Trpaslíci boli zvyčajne húževnatejší než ľudia, ale väčšinu posledných dvoch mesiacov strávili na nohách a to by mohlo zdolať aj tie najzocelenejšie bytosti. *Pohľad na jednotvárnú krajinu ich musí unavovať*, pomyslela si.

„Už teraz máme mnoho väzňov. A keď dobyjeme Dras-Leonu...“ pokrútila hlavou.

Orrin náhle ožil a navrhol: „Čo keby sme Dras-Leonu úplne obišli?“ Prehrabával sa v množstve papierov na stole, kým nenašiel veľkú mapu Ala-gaëzie vyrobenú trpaslíkmi, ktorú rozložil cez hromadu administratívnych záznamov. Vratké kôpky pod mapou dodávali krajine nezvyčajnú topografiu: kopce na západe Du Weldenvardenu, miskovitú priehľbinu na mieste Beorských hôr, kaňony a strže po celej púšti Hadarak a zvlnené more pozdĺž najsevernejšej časti Dračích hôr, vytvorené množstvom zvitkov pod nimi. „Pozrite.“ Prostredníkom naznačil spojnicu medzi Belatonou a hlavným mestom Kráľovstva, Urû’baenom. „Keby sme pochodovali priamo tam, nedostaneme sa bližšie k Dras-Leone. Bolo by ťažké prekonať celý úsek naraz, ale mohli by sme to zvládnuť.“

Nasuada nemusela o jeho návrhu dlho premýšľať, lebo túto možnosť už zvažovala sama. „Bolo by to obrovské riziko. Galbatorix by nás aj tak mohol napadnúť s vojakmi, ktorých nasadil do Dras-Leony – a ak sa dá veriť našim vyzvedačom, tých nie je práve málo. Potom by sme museli odrážať útoky z dvoch strán naraz. A nepoznám rýchlejší spôsob, ako prehrať bitku alebo vojnu. Nie, musíme sa zmocniť Dras-Leony.“

Orrin uznal jej argument nepatrným pokývnutím hlavy. „Potom teda potrebujeme našich mužov, čo sú v Aroughse. Ak máme pokračovať ďalej, potrebujeme každého bojovníka.“

„Viem. Chcem zabezpečiť, aby sa obliehanie Aroughsu skončilo do týždňa.“

„Dúfam, že tam nechcete poslať Eragona.“

„Nie, mám iný plán.“

„Dobre. A čo dovedty? Čo urobíme s väzňami?“

„To, čo vždy: stráže, zábrany, zámky. Možno by sme mohli väzňov spútať aj čarami, ktoré im zabránia pohybovať sa, aby sme ich nemuseli strážiť tak

starostlivo. Nevidím iné riešenie, iba ak by sme ich všetkých povraždili, ale radšej...“ Pokúsila sa predstaviť si, čo by neurobila, len aby porazila Galbatorixa. „... radšej by som k takým... drastickým opatreniam nepristúpila.“

„Ani ja nie.“ Orrin sa nad mapou hrbil ako sup a študoval háky-báky vyblednutého atramentu, ktoré vyznačovali trojuholník Belatona – Dras-Leona – Urû’baen.

Nereagoval, kým sa Nasuada nespýtala: „Máme ešte niečo, čo musíme prebrať? Jörmundur čaká na rozkazy a Rada starších ma požiadala o audienciu.“

„Robí mi to starosti.“

„Čo?“

Orrin prešiel rukou po mape. „Že táto výprava bola od začiatku zle naplánovaná... Že naše vojská a sila našich spojencov sú nebezpečne rozptýlené. Keby si Galbatorix zmyslel vložiť sa do boja sám, zničil by nás rovnako ľahko ako Zafira stádo kôz. Celá naša stratégia stojí na tom, že zinscenujeme stretnutie Galbatorixa s Eragonom, so Zafírou a s čo najväčším počtom našich čarodejov. Len malá časť z nich je teraz v našom vojsku a my nebudeme schopní zhromaždiť ostatných na jednom mieste, skôr než dorazíme k Urû’baenu a stretneme sa s kráľovnou Islanzadí a jej armádou. Dovtedy zostávame žalostne zraniteľní proti prípadnému útoku. V domnienke, že Galbatorixa udrží pod kontrolou jeho vlastná namyslenosť až do chvíle, keď sa okolo neho stiahne naša pasca, riskujeme priveľa.“

Nasuada s jeho obavami súhlasila. Napriek tomu bolo dôležitejšie podporiť Orrinovu sebadôveru, než bedákať spolu s ním, lebo ak jeho odhodlanie zoslabne, zníži to jeho výkonnosť a podkope morálku jeho mužov. „Nie sme úplne bezbranní,“ namietla. „Už nie. Máme dauthdaert a s ním nádej, že ak by sa z Urû’baenu vynorili Galbatorix so Šruikanom, naozaj ich môžeme zabiť.“

„Možno.“

„Navyše nám nepomôže, ak sa budeme sužovať obavami. Nemôžeme zabezpečiť, aby sa sem trpaslíci dostali skôr, ani urýchliť náš vlastný postup k Urû’baenu, ani otočiť sa a vziať nohy na plecia. Preto nemá význam až tak sa znepokojovať nad našou situáciou. Môžeme sa len snažiť prijať náš osud dôstojne, nech už bude akýkoľvek. Inak by sme pripustili, aby nás myšlienky na Galbatorixove možné kroky zbytočne rozrušovali, a to neurobím. Odmietam mu dať takú moc nado mnou.“

ZRAZU NA SVETE...

O zval sa drsný, prenikavý výkrik. Bol taký vysoký a hlasný, že znel takmer neľudsky.

Eragon stuhol, akoby ho niekto bodol ihlou. Väčšinu dňa sledoval, ako muži bojujú a umierajú – veľa ich sám zabil –, a napriek tomu si nedokázal nerobiť starosti, keď počul Elainine bolestné výkriky. Vydávala také desivé zvuky, až začal uvažovať o tom, či pôrod prežije.

Vedľa suda, na ktorom sedel, kvočali na zemi Albriech s Baldorom a šklbali poničené stebľá trávy rastúcej medzi ich topánkami. Ich hrubé prsty systematicky, starostlivo roztrhli každý kúsok byle, kým zašmátrali po ďalšom. Na čele sa im leskol pot a oči mali plné zlosti a zúfalstva. Príležitostne sa na seba pozreli alebo sa zahľadeli cez cestu k stanu, kde ležala ich matka, ale inak hľadeli do zeme a nevšimli si okolie.

O pár stôp ďalej sedel Roran na inom, zvalenom súdku, ktorý sa zakýval pri každom Roranovom pohybe. Pozdĺž blatistej cesty sa zhluklo niekoľko desiatok ľudí z Carvahallu. Väčšinou šlo o mužov, čo sa kamarátili s Horstom a jeho synmi alebo ktorých ženy pomáhali liečiteľke Gertrude starať sa o Elain. A za nimi sa týčila Zafira. Jej ohnutý krk pripomínal napätý luk, plieskala špičkou chvosta ako na love a podchvíľou vystrkovala rubínový jazyk, aby zachytila vo vzduchu vône, čo by jej mohli poskytnúť nejakú informáciu o Elain či o jej nenarodenom dieťati.

Eragon si pretrel rozboľavený sval na ľavom predlaktí. Čakali už niekoľko hodín a pomaly sa zmrákal. Od každého predmetu sa smerom na východ ňaťahovali dlhé čierne tieň, akoby sa snažili dotknúť obzoru. Vzduch sa ochladil a komáre a šidlá s čipkovanými krídlami z neďalekej rieky Jiet sa mihali okolo nich sem a tam.

Ticho pretrhol ďalší výkrik.

Muži sa nepokojne pohmýrili, osvedčenými gestami sa pokúšali zahnať

smolu a niečo si medzi sebou ticho mrmlali, aby to počuli len tí najbližší. Eragon však ich slová zachytil celkom zreteľne. Šepkali si o Elaininom ťažkom tehotenstve. Niektorí vážne tvrdili, že ak čím skôr neporodí, bude príveľmi neskoro pre ňu aj pre dieťa. Iní hovorili veci ako: „Pre muža je ťažké prísť o ženu aj za dobrých časov, ale o to ťažšie je to teraz a tu,“ alebo: „Bola by to tragédia...“ Niektorí zvaľovali Elainine problémy na ražakov alebo na udalosti počas putovania dedinčanov k Vardenom. A viac než jeden utrášil nedôverčivú poznámku o tom, že Aryi dovolili pomáhať pri pôrode. „Je to elfka, nie človek,“ pohoršoval sa tesár Fisk. „Mala by sa držať svojich, a nie sa pliesť tam, kde o to nikto nestojí. Ktovie, o čo jej vlastne ide.“

Toto všetko a ešte viac Eragon počul, ale nedával nič najavo a zostával pokojný, lebo dedinčanov by dosť znepokojilo, keby zistili, aký má ostrý sluch.

Roran sa naklonil dopredu, až sud pod ním zaškrípал. „Nemyslíte, že by sme mali...“

„Nie,“ nenechal ho dohovoriť Albriech.

Eragon si pritiahol plášť tesnejšie k telu. Zima mu začínala liezť pod kožu, ale bol rozhodnutý neodísť, kým sa Elainine muky neskončia.

68

„Pozrite,“ povedal Roran s nečakaným vzrušením.

Albriech s Baldorom zrazu rýchlo otočili hlavu.

Zo stanu za cestou vyšla Katrina a niesla kopy zakrvavených handier. Kým sa vstupný dielec opäť zavrel, Eragon zbadal Horsta a jednu z carvahallských žien – nebol si istý ktorú. Obaja stáli pri nohách lôžka, na ktorom ležala Elain.

Katrina venovala prizierajúcim sa jediný letmý pohľad a ponáhľala sa k ohňu, kde Nolla a Fiskova žena Isolda vyvárali handry na ďalšie použitie.

Sud zaškrípал ešte dvakrát, keď sa Roran pohol. Eragon napoly očakával, že vyrazí za Katrinou, ale jeho bratranec zostal sedieť na mieste rovnako ako Albriech s Baldorom. Všetci dedinčania upreto sledovali Katrinine pohyby.

Eragon sa zamračil, keď sa rozoznel ďalší Elainin výkrik, ktorý nebol o nič menej trýznivý než tie predchádzajúce.

Potom sa druhý raz otvoril vstup do stanu a vyrútila sa z neho rozstrapatená Arya s holými rukami. S vlasmi trepotajúcimi okolo tváre uháňala k trom Eragonovým elfským strážcom, čo stáli v tieni za neďalekým veľkým stanom. Chvíľu naliehavo hovorila s Invidiou, elfkou s útlou tvárou, a zas sa ponáhľala naspäť.

Eragon ju po pár metroch dostihol. „Ako to ide?“ opýtal sa.

„Zle.“

„Prečo to trvá tak dlho? Nemôžeš jej pomôcť, aby porodila rýchlejšie?“

Aryna už aj tak napätá tvár ešte väčšmi stvrdla. „Mohla by som. Mohla som vyspievať dieťa z maternice počas prvej polhodiny, ale Gertruda a ďalšie ženy mi dovoľia použiť len tie najjednoduchšie kúzla.“

„To je nezmysel! Prečo?“

„Pretože kúzla ich desia – a ja ich desím tiež.“

„Tak im povedz, že nechceš nikomu ublížiť. Povedz im to v starodávnom jazyku a nebudú mať inú voľbu, než ti veriť.“

Pokrútila hlavou. „Tým by sa to len zhoršilo. Mysleli by si, že sa ich snažím očarovať proti ich vôli, a poslali by ma preč.“

„Katrina by iste...“

„Len vďaka nej som mohla nejaké kúzla vôbec použiť.“

Elain opäť vykričala.

„Nedovolia ti aspoň uľaviť jej od bolesti?“

„Nie viac, než som jej už uľavila.“

Eragon sa prudko otočil k Horstovmu stanu. „Tak to teda nie,“ precedil cez zaťaté zuby.

Arya mu zovrela ľavú ruku a zadržala ho na mieste. Nechápavo sa na ňu pozrel. Pokrútila hlavou. „Nerob to,“ povedala. „Tieto zvyky sú staršie než sám čas. Ak zasiahneš, rozhneváš a zosmiešniš Gertrudu a obrátiš si mnoho žien z dediny proti sebe.“

„To je mi jedno!“

„Ja viem, ale ver mi: v tejto chvíli je najmúdrejšie čakať s ostatnými.“ Ako by chcela svoje slová zdôrazniť, pustila jeho ruku.

„Nemôžem tu len tak stáť a nechať ju trpieť!“

„Poslúchni ma. Bude lepšie, ak zostaneš tu. Sľubujem, že Elain pomôžem, ako sa len bude dať, ale ty dovnútra nechod'. Vyvolať by si len svár a zlosť tam, kde nijaké netreba... Prosím.“

Eragon zaváhal, potom nahnevane zavrčal a rozhodil rukami, keď Elain znovu zakričala. „Dobre,“ povedal a naklonil sa k Aryi, „ale nech sa stane čokoľvek, nenechaj ju ani dieťa zomrieť. Je mi jedno, čo budeš musieť urobiť, ale nenechaj ich zomrieť.“

Arya si ho premerala s vážnym výrazom. „Nikdy by som nedovolila, aby sa dieťaťu niečo stalo,“ odpovedala a odkráčala k Horstovmu stanu.

Keď zmizla vnútri, Eragon sa vrátil k Roranovi, Albriechovi a Baldorovi a zase si sadol na sud.

„Takže?“ opýtal sa Roran.

Eragon pokrčil plecami. „Robia, čo môžu. Musíme byť trpezliví... To je všetko.“

„Zdalo sa, že ti toho povedala o dosť viac,“ vyzvedal Baldor.

„Zmysel bol rovnaký.“

Keď sa slnko blížilo k obzoru, zafarbilo sa do oranžova a dočervena. Tých pár roztrhaných mrakov visiacich na západe po búrke, ktorá sa tadiaľ prednedávnom prehnela, získalo podobný farebný nádych. Po oblohe sa preháňal krdeľ lastovičiek, ktoré si na večeru zháňali mory, muchy a ďalší poletujúci hmyz.

Elainine prenikavé výkriky sa postupne menili na slabý, tlmený nárek, z ktorého sa Eragonovi ježili chĺpky na krku. Nesmierne si želal oslobodiť ju od jej utrpenia, ale držal sa Aryinej rady. Čakal, nervózne si obhrýzal polámané nechty a občas prehodil pár slov so Zafirou.

Keď sa slnko dotklo zeme, rozprestrela sa po obzore ako obrovský žltok pomaly vytekajúci zo svojho obalu. Medzi lastovičky sa zamiešali netopiere, čo zúrivo trepotali kožovitými krídlami a vysokým, ostrým piskotom trhali Eragonovi uši.

Potom prehlušil všetky zvuky v blízkom okolí Elainin výkrik a Eragon dúfal, že ďalší taký už nikdy nezačuje.

Nasledovalo krátke, ale hlboké ticho.

70

To sa skončilo, keď sa zo stanu ozval hlasný plač novonarodeného dieťaťa – odveká fanfára oznamujúca príchod nového človeka na svet. Albriech s Baldorom pri tom zvuku rozťahli ústa do úsmevu rovnako ako Eragon a Roran a niekoľko čakajúcich mužov sa zasmialo.

Ich radosť však netrvala dlho. Keď jasot utíchol, ženy v stane sa pustili do srdcervúceho náreku, z ktorého Eragonovi behal mráz po chrbte. Vedel, čo ich bedákanie znamená, čo vždy znamenalo: stala sa tá najhoršia tragédia.

„Nie,“ neveriacky vydýchol a zoskočil zo suda. *Nemôže byť mŕtva. To nie je možné... Arya mi to sľúbila.*

Akoby Arya reagovala na jeho pocity, prudko odhrnula vstupný dielec stanu a neskutočne dlhými skokmi zamierila na druhú stranu cesty.

„Čo sa stalo?“ opýtal sa Baldor, keď zastala pri nich.

Nevšímajúc si ho, Arya povedala: „Eragon, podľ.“

„Čo sa stalo?“ zlostne zvolal Baldor a chytil Aryu za plece. Bleskovo ho schmatla za zápästie, vykrútila mu ruku za chrbát a prinútila ho, aby sa zhrbil ako mrzák. Tvár sa mu skrivila od bolesti.

„Ak chceš, aby tvoja sestrička prežila, nezavadzaj a nezasahuj do toho!“ Pustila ho, mierne odstrčila a poslala priamo do Albriechovho náručia. Potom sa rázne otočila a vykročila naspäť ku kováčovmu stanu.

„Čo sa teda stalo?“ opýtal sa Eragon, keď sa k nej pridala.

Arya k nemu otočila tvár s horiacimi očami. „Je to pekné dievčatko, ale má rázštep.“

Teraz už Eragon rozumel zarmútenému náreku žien. Deti s rázštepom pery prežívali málokedy. Také dojča bolo ťažké kŕmiť, a aj keď to rodičia dokázali, čakal ich neradosný údel: ústrky, posmešky a napokon nemožnosť nájsť vhodného partnera na manželstvo. Väčšinou by bývalo pre všetkých lepšie, keby sa dieťa narodilo mŕtve.

„Musíš ju vyliečiť, Eragon,“ povedala Arya.

„Ja? No ja som nikdy... Prečo nie ty? Vieš toho o liečení viac než ja.“

„Ak zmením zhľad dievčatka ja, ľudia budú hovoriť, že som ju ukradla a nahradila podvrhnutým dieťaťom. Eragon, dobre poznám príbehy, ktoré tvoji ľudia rozprávajú o mojej rase – veľmi dobre. Ak budem musieť, urobím to, ale to dieťa pre to bude celý život trpieť. Jedine ty ju môžeš uchrániť pred takým osudom.“

Zmocnila sa ho panika. Nechcel niesť zodpovednosť za život ďalšieho človeka; už tak zodpovedal za priveľa životov.

„Musíš ju vyliečiť,“ rozhodne zopakovala Arya. Eragon si spomenul, ako veľmi si elfovia cenia svoje deti aj deti ostatných rás.

„Pomôžeš mi, keď to budem potrebovať?“

„Iste.“

Aj ja, pridala sa Zafira. *Že sa vôbec pýtaš.*

„Dobre,“ povedal Eragon a zovrel hlavicu Brisingra, uzrozumený s tou predstavou. „Urobím to.“

S Aryou v päťách prešiel k stanu, odhrnul ťažké vlnené dielce a vošiel dnu. V očiach ho pálil dym sviece. Pri stene stálo v hlúčiku päť žien z Carvahallu. Ich bedákanie Eragona zasiahlo ako fyzický úder. Hojdali sa ako v tranze, nariekali a ťahali sa za šaty a vlasy. Horst stál pri nohách posteľe a hovoril s Gertrudou; tvár mal červenú, opuchnutú a strhanú od vyčerpania. Zavalitá liečiteľka držala na prsiach batôžtek, kde, ako Eragon usúdil, bolo dieťa, ktoré sa vrtelo a vrieskalo do všetkého toho rámusu. Gertrudine guľaté líca sa leskli od potu a vlasy sa jej lepili na kožu. Nahé predlaktia mala poffkané rozličnými tekutinami. Pri hlave lôžka kľačala na okrúhлом vančúši Katrina a vlhkou handričkou utierala Elain čelo.

Eragon Elain takmer nespoznal. Mala prepadnuté líca a pod opuchnutými očami, ktorými akoby nedokázala zaostriť, tmavé kruhy. Z vonkajších kútikov očí jej cez spánky stekali potôčiky slz a strácali sa pod spleťmi kučera-mi. Otvárala a zatvárala ústa a čosi nezrozumiteľne stonala. Zvyšok jej tela zakrývala skrvavená prikrývka.

Horst ani Gertruda si Eragona nevšimli, kým k nim nepodišiel. Eragon od svojho odchodu z Carvahallu dosť vyrástol, ale Horst bol stále o hlavu vyšší. Keď sa naňho kováč pozrel, v jeho pochmúrnej tvári sa rozžiarila iskrička nádeje.

„Eragon!“ ťažkou rukou ho poklepkal po pleci a oprel sa oňho, akoby sa po tom všetkom sotva udržal na nohách. „Už to vieš?“ Nebola to skutočná otázka, ale Eragon aj tak prikývol. Horst vrhol rýchly, roztržitý pohľad na Gertrudu a jeho široká brada pripomínajúca lopatu sa zakývala z boka na bok, keď pohlol čelustou a oblizol si pery. „Môžeš... môžeš pre ňu niečo urobiť? Čo myslíš?“

„Hádam,“ povedal Eragon. „Vyskúšam to.“

Natiahol ruky. Po chvíli váhania mu Gertruda položila teplý batôžtek do náručia a potom s ustaraným výrazom ustúpila.

Do záhybov látky bola zachumlaná drobná pokrčená tvár. Dievčatko malo tmavočervenú kožu a napuchnuté zatvorené oči. Uškrnulo sa, akoby sa pre nedávne útrapy hnevalo – taká reakcia by pripadala Eragonovi celkom pochopiteľná. Jej najnápadnejšou črtou však bola široká medzera ťahajúca sa od ľavej nosnej dierky k stredu hornej pery. Bolo cez ňu vidieť drobný ružový jazyk, ktorý vyzeral ako mäkký vlhký slimák a príležitostne sa zakrútil.

„Prosím ťa,“ žiadal ho Horst. „Môžeš nejako...“

Bedákanie žien sa tak zintenzívnilo, až sa Eragon mykol. „Tu nemôžem pracovať,“ vyhlásil.

Keď sa otočil na odchod, ozvala sa spoza jeho chrbta Gertruda: „Pôjdem s tebou. Musíš s tebou zostať niekto, kto sa vie postarať o dieťa.“

Eragon netúžil po tom, aby Gertruda postávala okolo, zatiaľ čo sa bude snažiť vyliečiť dievčatku tvár. Chcel jej to povedať, ale potom si spomenul, čo mu hovorila Arya o podstrčených deťoch. Niekto z Carvahallu, komu dedičania dôverujú, by mal byť svedkom premeny dieťaťa, aby mohol neskôr ostatných ubezpečiť, že je to stále to isté dievčatko.

„Ako si želáš,“ povedal a prehltol svoje námietky.

Keď vyšiel zo stanu, dieťa sa mu zavrtilo v náručí a žalostne zanariekalo. Za cestou stáli dedičania a ukazovali naňho. Albriech s Baldorom k nemu ihneď vykročili. Eragon pokrútil hlavou, oni zastali na mieste a s bezmocným výrazom sa pozerali za ním.

Arya a Gertruda sa postavili k Eragonovi každá z jednej strany. Spolu kráčali cez tábor k jeho stanu a zem sa im triasla pod nohami, lebo za nimi šla Zafira. Bojovníci, ktorí im stáli v ceste, uskakovali.

Eragon sa snažil našľapovať čo najmenejšie, aby dieťa zbytočne nenatria-

sal. Dievčatko obklopoval silný potuchnutý zápach, pripomínajúci pach lesnej pôdy za horúceho letného dňa.

Už boli takmer na mieste, keď Eragon zbadal medzi dvoma radmi stanov vedľa cesty čarodějné dieťa Elvu. Vážne naňho hľadela obrovskými fialovými očami. Bola oblečená do čierno-červených šiat s dlhým čipkovým závojom, ktorý mala ohrnutý cez hlavu dozadu, takže jej odkrýval čelo so strieborným znamienkom v tvare hviezdy, podobné gedwë ignasia.

Nepovedala ani slovo, ani sa ho nepokúsila spomaliť alebo zastaviť. Eragon viac-menej pochopil jej varovanie, lebo samotná jej prítomnosť preňho bola výstrahou. Už raz sa zahrával s osudom dojčťa a malo to katastrofálne následky. Nemohol si dovoliť urobiť takú chybu znovu nielen pre škodu, ktorú by tým mohol napáchať, ale aj preto, lebo Elva by sa potom stala jeho zaprisahanou nepriateľkou. Aj keď Eragon disponoval nesmiernou silou, Elvy sa bál. Jej schopnosť nazrieť druhým do duše a rozoznať, čo ich bolí a trápi – a aj predvídať všetko, čo im ublíži – z nej robila jednu z najnebezpečnejších bytostí v celej Alagaëzii.

Nech sa stane čokoľvek, pomyslel si Eragon, keď vstupoval do svojho temného stanu, tomuto dieťaťu nechcem ublížiť. A pocítil nové odhodlanie dať Elaininej dcérke šancu prežiť život, ktorý by jej okolnosti inak odopreli.

USPÁVANKA

74 **D**o Eragonovho stanu prenikalo tlmené svetlo zapadajúceho slnka. Všetko vnútri bolo sivé, akoby vytesané zo žuly. Vďaka svojmu elfskému zraku Eragon videl obrisy vecí celkom jasne, ale Gertruda by s tým iste mala problémy. Povedal teda: „Naina hvitr un böllr,“ a vytvoril tak malé svetlo vznášajúce sa pri špičke stanu. Mäkká biela guľa nevydávala nijaké badateľné teplo, poskytovala však toľko svetla ako žiarivý lampáš. Pri vyslovení kúzla sa Eragon vyhol slovu *brisingr*, aby mu nevbĺkla čepeľ meča.

Gertruda za jeho chrbtom zastala. Keď sa otočil, hľadela na prízračné svetlo a zvierala brašnu, ktorú si so sebou priniesla. Jej známa tvár Eragonovi pripomenula domov a Carvahall a pocítil nečakané bodnutie túžby.

Pomaly k nemu sklopila pohľad. „Tak si sa zmenil,“ podotkla. „Chlapec, pri ktorom som kedysi sedela, keď bojoval s horúčkou, je zrejme dávno preč.“

„Napriek tomu ma poznáš,“ odvetil.

„Nie, myslím, že nie.“

Gertrudino vyhlásenie ho znepokojilo, ale v tej chvíli sa ním nemohol zaoberať, a tak sa nad to povzniesol a podišiel k lôžku. Veľmi opatrne položil novorodenca na prikrývku – tak opatrne, akoby dievčatko bolo z krehkého skla. Pohrozila mu zaťatou pästičkou. Usmial sa, dotkol sa jej rúčky špičkou pravého ukazováka a dieťa ticho zapriadlo.

„Čo chceš robiť?“ opýtala sa Gertruda, len čo si sadla na opustenú stoličku pri stene stanu. „Ako ju budeš liečiť?“

„Ešte celkom dobre neviem.“

V tej chvíli si Eragon uvedomil, že Arya s nimi do stanu nevošla. Zavolať jej meno a ona mu o chvíľu odpovedala hlasom stlmeným hrubou látkou, ktorá ich oddeľovala. „Som tu,“ hlásila, „a tu aj zostanem. Ak ma budeš potrebovať, vyšli ku mne myšlienku a ja prídem.“

Eragon sa trochu zamračil. Počítal s tým, že ju bude mať poruke, aby mu pomohla, keby nemal dostatočné znalosti alebo sa dopustil nejakej chyby. *No, nič to. Aj tak sa jej môžem opýtať, keď budem chcieť. A Gertruda nebude mať dôvod Aryu podozrievať, že dieťaťu niečo spravila.* Prekvapilo ho, aké obozretné opatrenia Arya urobila, aby nevyvolala podozrenie, že dieťa podstrčila, a uvažoval, či ju už niekto niekedy obvinil z krádeže dieťaťa.

Rám posteľe zavrzgal, keď na ňu pomaly dosadol. Pozrel sa na nemluvňa a ešte viac sa zamračil. Cítil, ako sa jeho prostredníctvom pozerá na dievčatko Zafira. Ležalo na prikrývkach, podriemkavalo a zjavne sa nestaralo o okolitý svet. Vnútri trhliny, ktorá rozdeľovala hornú peru, sa mu leskol jazyk.

Čo myslíš? opýtal sa Zafiry.

Postuňuj pomaly, nech si omylom nezahryzneš do chvosta.

Súhlasil s ňou a potom sa jej šibalsky opýtal: *A tebe sa to už niekedy stalo? Už si si niekedy zahryzla do chvosta?*

Odmerane mlčala, ale zachytil letný záblesk jej pocitov. Zmes obrazov – stromy, tráva, slnečné svetlo, Dračie hory – sprevádzala sladkastá vôňa červených orchideí a nepredvídaná bolesť, akoby si dračica pribuchla chvost do dverí.

Eragon sa v duchu zachechtal a potom sa sústredil na zostavenie kúzel, čo chcel využiť na vyliečenie dievčatka. Zabralo mu to nejaký čas, takmer pol hodiny. Väčšinu času si so Zafirou opakovane prechádzali čarovné formuly, preskúmavali každé slovo a spojenie aj ich výslovnosť, aby sa ubezpečili, že kúzla spôsobia to, čo má v úmysle, ale nič ďalšie.

Počas ich tichého rozhovoru sa Gertruda pohmýrila na stoličke a poznamenala: „Vyzerá úplne rovnako ako predtým. Nedarí sa to, čo? Predo mnou nemusíš skrývať pravdu, Eragon. Už som sa v živote vyrovnala s omnoho horšími vecami.“

Eragon nadvihol obočie a vlúdne povedal: „Ešte som ani nezačal.“

Gertruda zarazene klesla späť na stoličku. Vytiahla si z brašny kľbko žltej priadze, rozpletený sveter a pár naleštených brezových ihlíc. Dala sa do pletenia a prsty sa jej svižne a rezko rozhybali. Pravidelný klepot ihlíc Eragona upokojoval. V detstve ten zvuk počúval často a spájal sa mu s posedením pri kuchynskom kozube za chladných zimných večerov, keď dospelí rozprávali príbehy a fajčili pri tom fajku, alebo si vychutnávali dúšok tmavohnedého piva po výdatnej večeri.

Konečne boli so Zafirou presvedčení o bezpečnosti chystaných kúzel a Eragon si bol istý, že jeho jazyk sa nepotkne o nijakú z čudných hlások sta-

rodávneho jazyka. Využil ich spojené sily a pripravil sa na vyslovenie prvého zaklínadla.

Potom zaváhal.

Keď elfovia používali mágiu, aby vytvarovali strom či kvetinu do požadovanej podoby alebo pozmenili svoje telo alebo telo inej bytosti, vždy vyjadrovali kúzlo formou piesne. Pripadalo mu, že by mal urobiť to isté. Poznal však len zopár z mnohých elfských piesní a ani jednu z nich tak dobre, aby presne – alebo aspoň uspokojivo – napodobnil ich krásnu a zložitú melódiu.

A tak namiesto toho zvolil pieseň, ktorá sa mu vynorila z najhlbších zákútí spomienok – pieseň, ktorú mu ako malému chlapcovi spievala teta Mariana, než ju skolila zlá choroba a ktorú carvahallské matky odnepamäti pospevovali deťom, keď ich pozakrývali prikrývkami na dlhý nočný spánok. Melódia uspávanky bola jednoduchá, ľahko zapamätateľná a Eragon dúfal, že jej sladké tóny pomôžu udržať dieťa v pokoji.

Začal ticho, pomaly vypúšťal slová z úst a zvuk jeho hlasu sa šíril stanom ako teplo ohňa. Skôr ako použil kúzlo, povedal dievčatku v starodávnom jazyku, že je jej priateľ, že pre ňu chce len to najlepšie a že by mu malo dôverovať.

76

Dieťa sa v spánku pohlo, akoby mu tým odpovedalo, a jej kľčovitý výraz povolil.

Potom Eragon zanôtil prvé zaklínadlo: jednoduché kúzlo zložené z dvoch krátkych viet, ktoré odriekaval stále dokola ako modlitbu. A tá malá ružová priehlbeň, kde sa zbíhali dve strany rozdelenej pery dievčaťa, sa zachvela a pokrčila, akoby sa pod jej kožou pohlo spiace zviera.

To, o čo sa Eragon pokúšal, nebolo vôbec ľahké. Kosti novorodenca boli na rozdiel od kostí dospelých, ktoré počas svojho pobytu u Vardenov naprával, mäkké, chrupavkovité a celkovo iné. Musel byť opatrný, aby nevyplnil medzeru v ústach dojčťaťa kosťou, mäsom a kožou dospelého, inak by tieto časti nerástli v súlade so zvyškom jeho tela. Keď spraví medzeru na hornej čeľusti a ďasnách, musí aj presunúť, narovnať a súmerne umiestniť korene budúcich predných zubov, čo ešte nikdy nerobil. Ďalšie komplikácie vyplynuli z toho, že Eragon to dievčatko nikdy nevidel bez rázštepú, takže si nebol istý, ako by mali jeho pery a ústa vyzeráť. Bola ako každý iný novorodenec, ktorého kedy videl: vystrašená, bučatá a bez výrazných črt. Báľ sa teda, aby jej nedal tvár, čo by teraz pôsobila pekne, ale o pár rokov by sa zmenila na čudnú a nepríťažlivú.

Postupoval preto opatrne, zmeny vykonával po drobných krokoch a po každom sa zastavil, aby posúdil výsledok. Začal najhlbšími vrstvami dievčen-

skej tváričky, kosťami a chrupavkou, pomaly si prepracúval cestu von a po celý čas spieval.

V istom okamihu sa zvonku pripojila k uspávanke Zafira a jej hlboký hlas rozvibroval vzduch. Čarovné svetlo sa rozjasňovalo a slablo podľa sily jej hmkania, čo Eragonovi pripadalo neobyčajne zaujímavé. Rozhodol sa, že neskôr sa na to Zafiry opýta.

Slovo za slovom, kúzlo za kúzlom, hodinu za hodinou plynula noc, hoci Eragon čas nevnímal. Keď sa dievčatko rozplakalo od hladu, nakfínil ju pramienkom energie. On aj Zafira sa snažili vyhnúť tomu, aby sa dotkli novorodencovej mysle. Nevedeli totiž, ako by také prepojenie mohlo ovplyvniť jeho nezrelé vedomie. Napriek tomu sa oň občas obtreli. Eragonovi jej myseľ pripadala zastretá a neurčitá – bolo to rozbúrené more rýdzich pocitov, ktoré všetko ostatné na svete degradovali na ničotnosť.

Vedľa nej ďalej klepali Gertrudine ihlice, ktorých rytmus sa prerušil iba vtedy, keď liečiteľka zabudla počet očiek alebo ich musela zopár vypátrať, aby opravila chybu vo vzore.

Puklina v dšasne a podnebí dievčata sa pomaly, veľmi pomaly spájala do jednoliateho celku, dve časti jej rozštepenej pery splynuli – koža sa zavlnila ako tekutina – a jej horná pera postupne vytvorila ružový oblúk bez jedinej trhlíny.

Zo všetkého najdlhšie Eragon upravoval pery a trápil sa s ich tvarom, kým Zafira nepovedala: *Hotovo. Už to nechaj tak*, a on musel priznať, že vzhľad dievčatka nedokáže nijako zlepšiť, len zhoršiť.

Potom nechal uspávanuku doznieť. Jazyk mal ochromený a vyschnutý a škrabalo ho v krku. Vstal z lôžka a zostal nad ním stáť dopoly zohnutý, lebo svaly mu priveľmi stuhli na to, aby sa dokázal celkom vystrieť.

Okrem žiary čarovného svetla stanom prestupoval rovnako bledý svit, ako keď sa Eragon na liečenie pripravoval. Najprv ho to zmiatlo – veď slnko už určite zapadlo –, ale potom si uvedomil, že svetlo prichádza od východu, nie od západu. *Nečudo, že som taký zničený. Sedel som tu celú noc!*

A čo ja? poznamenala Zafira. *Moje kosti bolia rovnako ako tvoje.* Jej komentár ho prekvapil. Zriedkakedy totiž priznala vlastné nepohodlie, hoci bolo veľké. Boj ich musel vyčerpať viac, než sa sprvu zdalo. Keď Zafira zistila, o čom Eragon uvažuje, trochu sa od neho odtiahla a povedala: *Možno som unavená, ale stále môžem rozdrviť akýkoľvek počet vojakov, čo proti nám Galbatorix pošle.*

Viem.

Gertruda strčila pletenie naspäť do brašny, vstala a dotackala sa k lôžku.

„Nikdy mi nenapadlo, že uvidím niečo také,“ vyhlásila. „A už vôbec nie od teba, Eragon, Bromov syn.“ Spýtavo sa naňho pozrela. „Bol Brom tvoj otec, však?“

Eragon prikývol a zahundral: „Bol.“

„To mi sedí.“

Eragonovi sa o tom nechcelo ďalej baviť, a tak len niečo zamrmľal a pohľadom a myšlienkou zhasol čarovné svetlo. Všetko okrem začínajúceho úsvitu okamžite potemnelo. Eragon privykol tej zmene rýchlejšie než Gertruda, ktorá zažmurkala, zamračila sa a obzerala sa naokolo, akoby si nebola istá, kde Eragon stojí.

Keď Eragon zodvihol dievčatko do náručia, zacítil jeho teplo a ťarchu. Nebol si istý, či ho vyčerpali kúzla, alebo len dlhý čas, ktorý mu úloha zabraha.

Pozrel sa dievčatku do tváre a s nečakaným pocitom starostlivosti zamrmľal: „Sé ono wašce ilia.“ Aby si bola šťastná. Nebolo to naozajstné kúzlo, ale dúfal, že jej to pomôže vyhnúť sa niektorým trápeniam, ktoré postihujú toľkých ľudí. Keď tie slová vyslovil, dúfal, že ju to prinúti usmiať sa.

A naozaj, na drobulinkej tvári sa rozprestrel široký úsmev a dievčatko s obrovským nadšením vydalo zvuk „Gaaa!“

Eragon sa usmial tiež, potom sa otočil a vyšiel von.

Keď odhrnul vstupný dielec, uvidel ľudí zhromaždených okolo stanu do polkruhu. Niektorí stáli, iní posedávali. Väčšinou šlo o dedinčanov z Carvahallu, ale bola tam aj Arya a ďalší elfovia – trocha ďalej od ostatných – a niekoľko vardenských bojovníkov, z niektorých časť Eragon ani nepoznal. Spozna neďalekého stanu zazrel vykukovať Elvu s tvárou zakrytou čiernym čipkovým závojom.

Uvedomil si, že tí ľudia museli pred stanom čakať celé hodiny, a on vôbec necítil ich prítomnosť. Vďaka Zafire a elfom, ktorí ho strážili, bol v bezpečí, ale to ho neospravedľovalo, že prepadol takej sebaistote.

Budem sa musieť viac snažiť, povedal si.

V prednom rade stál Horst a jeho synovia s ustarostenými tvármi. Keď Horst zazrel batôžtek v Eragonovom náručí, zvrátil čelo a otvoril ústa, akoby chcel niečo povedať, ale nevydal ani hláska.

Eragon bez akejkolvek obradnosti podišiel ku kováčovi a ukázal mu dievčatko. Horst sa chvíľu ani nepohol. Potom sa mu zaleskli oči a jeho tvár zaliála nesmierna radosť a úľava.

Keď mu Eragon dievčatko odovzdával, povedal: „Moje ruky sú na takúto prácu veľmi poškvrnené krvou, ale som rád, že som mohol pomôcť.“

Horst sa dotkol hornej pery dievčatka špičkou prostredníka a potriasol hlavou. „Nemôžem tomu uveriť... Nemôžem tomu uveriť.“ Pozrel sa na Eragona. „Elain a ja sme navždy tvojimi dlžníkmi. Kým...“

„Nijakí dlžníci,“ oponoval mu Eragon. „Urobil som len to, čo by urobil každý, keby mal také schopnosti.“

„No ty si ju vyliečil, takže ďakujem tebe.“

Eragon zaváhal, potom sklonil hlavu a prijal Horstovu vďaku. „Aké jej dáte meno?“

Kováč sa žiarivo usmial na svoju dcéru. „Ak bude Elain súhlasiť, myslím som, že by sme jej mohli hovoriť Nádej.“

„Nádej... To je dobré meno.“ *Nepotrebuje vari každý vo svojom živote nádej?* „A ako sa má Elain?“

„Je vyčerpaná, ale je v poriadku.“

Albriech s Baldorom sa naklonili nad batôžtek v kováčových rukách ako prví a obzerali si novú sestričku. Pripojila sa k nim Gertruda, ktorá sa vynorila zo stanu hneď po Eragonovi, a potom sa osmelili aj ostatní dedinčania. Dokonca aj skupina zvedavých bojovníkov sa tísila k Horstovi a ťažkovali krky v snahe uvidieť dievčatko.

Po chvíli sa pohli aj elfovia a pridali sa k nim. Keď si to ľudia všimli, rýchlo im ustupovali z cesty a urobili uličku k Horstovi. Kováč stuhol a predsunul čeľusť ako buldog. Elfovia sa jeden po druhom nakláňali, prezerali si dieťaťko a niektorí mu zašepkali pár slov v starodávnom jazyku. Bud' si nevšimli, že na nich dedinčania vrhajú podozrievavé pohľady, alebo im to neprekážalo.

Keď stáli v rade už len traja elfovia, vyrazila z úkrytu za stanom Elva a postavila sa na koniec radu. Nečakala dlho a ocitla sa pred Horstom. Hoci sa kováčovi očividne nechcelo, spustil ruky a ohol kolená, ale bol o toľko vyšší než Elva, že dievča si aj tak muselo stať na špičky, aby novorodenca videlo. Eragon zatajil dych, keď sa zahľadela na ešte nedávno znetvorené dieťa, lebo cez závoj nedokázal odhadnúť jej reakciu.

Po niekoľkých sekundách Elva klesla naspäť na päty a rozvážne vykročila okolo Eragonovho stanu. Dvadsať metrov od neho sa zastavila a otočila.

Eragon naklonil hlavu a nadvihol obočie.

Elva krátko, úsečne prikývla a pokračovala v chôdzi.

Zatiaľ čo Eragon sledoval odchádzajúce dievča, prikradla sa k nemu Arya. „Mal by si byť hrdý na to, čo si dokázal,“ zašepkala. „To dieťa je zdravé a pekné. Ani naši najzdatnejší čarodeji by nevedeli prekonať tvoju gramaryu. Dal si tej dievčine obrovský dar – tvár a budúcnosť – a ona na to nezabudne, tým som si istá... Nikto z nás nezabudne.“

Eragon si všimol, že všetci elfovia naňho pozerajú s novým rešpektom. Najdôležitejší preňho však bol Aryin obdiv a uznanie. „Mal som tých najlepších učiteľov,“ odpovedal jej rovnako ticho. Arya nespochybňovala jeho tvrdenie. Spolu sledovali, ako sa dedinčania hemžia okolo Horsta a jeho dcéry a vzrušene debatujú. Eragon sa bez toho, aby od nich odtrhol oči, naklonil k Aryi a povedal: „Vďaka, že si pomohla Elain.“

„To bolo samozrejmé. Bolo by odo mňa nedbanlivé, keby som jej nepomohla.“

Horst sa v tej chvíli otočil a odniesol dieťa do stanu, aby Elain videla svoju novorodenú dcéru, ale zhromaždení ľudia akoby sa neplánovali rozísť. Keď už bol Eragon otrávený nekončiacim sa potriasaním rúk a odpovedaním na otázky, rozlúčil sa s Aryou, prekĺzol do svojho stanu a pevne za sebou zaviazal vstupné dierce.

Ak na nás nezaútočia, nechcem nasledujúcich desať hodín nikoho vidieť, ani Nasuadu, povedal Zafire, keď sa hodil na lôžko. *Povedala by si to, prosím, Blödhgarmovi?*

Iste, odpovedala. *Odpočívaj, maličký. Ja budem odpočívať tiež.*

Eragon si vzdychol a prikryl si tvár rukou, aby naňho nedopadalo ranné svetlo. Dych sa mu spomalil, jeho duch začal blúdiť a onedlho ho obklopili čudné obrazy a zvuky bdelych snov – skutočné, a napriek tomu fiktívne výjavy, živé a priehľadné, akoby boli stvorené z farebného skla. Na chvíľu dokázal zabudnúť na svoje povinnosti a trýznivé udalosti uplynulého dňa. A všetkými jeho snami prestupovala ako šepot vetra uspávanka, sotva počuteľná a poloza-
budnutá, a utišovala ho spomienkami na domov a detstvo.

NIJAKÝ ODPOČINOK PRE VYČERPANÝCH

Dvaja trpaslíci, dvaja muži a dvaja urgalovia – príslušníci Nasuadi-nej osobnej stráže Temní jastrabi – boli rozostavení pred komnatou hradu, v ktorej si Nasuada zriadila ústredie. Hľadeli na Rorana nevýraznými, prázdnyimi očami. On im pohľad opäťoval rovnako neurčitým výrazom v tvári.

Bola to hra, ktorú s nimi kedysi už hral.

Hoci na sebe Temní jastrabi nedali nič znať, vedel, že horúčkovito vymýšľajú najrýchlejší a najúčinnjší spôsob, ako ho zabiť. Vedel to, lebo on v ich blízkosti robil to isté, tak ako to napokon robil vždy.

Musel by som čo najrýchlejšie ustupovať... trochu si ich rozdeliť, usúdil. Muži by sa ku mne dostali ako prví, sú rýchlejší než trpaslíci a spomalili by urgalov za sebou... Musel by som ich pripraviť o tie halapartne. Bolo by to ťažké, ale asi by som to dokázal – aspoň jednu. Možno by som musel do niekoho hodiť kladivo. S halapartňou, by som si už dokázal udržať tých ostatných od tela. Trpaslíci by potom nemali veľa šance, ale s urgalmi by bol problém. Sú to hrozni surovci... Keby som sa schoval za tamten stĺp, mohol by som...

Dvere obité železom, pred ktorými stáli dva rady stráží, zaškrípali a prudko sa otvorili. Zhruba jedenástročné páža oblečené v jasných farbách vyšlo von a oznámilo hlasnejšie, než bolo treba: „Pani Nasuada ťa teraz prijme!“

Niekoľko strážcov sa pri tých slovách myklo a ich pohľady na sekundu zakolísali. Roran sa s úsmevom pretiahol okolo nich k dverám, lebo ich výpadok, hoci nepatrný, by mu dovolil zabiť aspoň dvoch z nich, než by stihli prejsť do protiútok. *Tak nabudúce*, pomyslel si.

Za dverami sa nachádzala veľká obdĺžniková a skromne zariadená miestnosť: na podlahe ležal maličký koberček, na stene po ľavej strane visela úzka tapiséria prežratá molami a vpravo bolo jediné okno s lomeným oblúkom. Okrem toho v miestnosti nebola nijaká výzdoba. Jeden roh zapíňal dlhý dre-

vený stôl, na ktorom sa vŕšili hromady kníh, zvitkov a voľných listov papierov. Niekoľko masívnych stoličiek – čalúnených kožou pripevnenou množstvom matných mosadzných nitov – stálo okolo stola, ale ani Nasuada, ani desiatka ľudí, čo sa hemžili okolo nich, ich nepoužili. Jörmundur tu nebol, ale Roran časť prítomných bojovníkov poznal: pod velením niektorých bojoval, iných videl v akcii počas bitky alebo o nich počul rozprávať mužov vo svojom oddiele.

„... a je mi jedno, či mu to spôsobuje bruchabôľ!“ zvolala Nasuada a udrela pravou rukou do stola, až to zadunelo. „Ak nebudeme mať podkovy, veľa podkov, môžeme pokojne naše kone zjesť, lebo jedine tak z nich budeme mať úžitok. Povedala som to jasne?“

Všetci muži, ktorým to hovorila, jednohlasne vyjadrili súhlas. Nasuadine slová ich trochu vystrašili, dokonca zarazili. Roranovi pripadalo zvláštne a pôsobivé zároveň, že žena dokáže vyvolať taký rešpekt u svojich bojovníkov – rešpekt, ktorý pociťoval aj on. Nasuada bola jedným z najodhodlanejších a najinteligentnejších ľudí, akých kedy poznal, a bol presvedčený, že by dosiahla úspech bez ohľadu na to, kde by sa bola narodila.

„Teraz choďte,“ rozkázala Nasuada, a zatiaľ čo osem mužov pochodovalo okolo nej, mávla na Rorana, aby prišiel ku stolu. Trpezlivo počkal, kým namočila brko do kalamára, naškrabala niekoľko riadkov na malý zvitok, podala ho jednému zo svojich pážat a povedala: „Pre trpaslíka Narheima. A tentoraz sa vráť s odpoveďou, lebo inak ťa pošlem slúžiť k urgalom.“

„Áno, moja pani!“ povedal chlapec a vydesený na smrť vystrelil z miestnosti.

Nasuada začala listovať v štóse papierov, ktoré ležali pred ňou. „Si odpocínutý, Roran?“ opýtala sa, ani nezdvihnúc oči od listín.

Zauvažoval, prečo ju to zaujíma. „Nie tak celkom.“

„To je smola. Bol si hore celú noc?“

„Časť noci. Elain, žena nášho kováča, včera rodila, ale...“

„Áno, počula som. Chápeš to tak, že si bol hore, kým Eragon nevylicil to dieťa?“

„Nie, bol som priveľmi unavený.“

„Aspoňže si mal trochu rozumu.“ Načiahla sa ponad stôl po ďalší list papiera, prezrela si ho a potom ho priložila na hromadu. Stále rovnako vecným tónom Roranovi oznámila: „Kladivo, mám pre teba jednu úlohu. Naše vojsko v Aroughse narazilo na tvrdý odpor – väčší, než sme predpokladali. Kapitánovi Brigmanovi sa nepodarilo situáciu zvládnuť a my teraz potrebujeme jeho mužov tu. Preto ťa posielam do Aroughsu, aby si Brigmana nahradil. Pri južnej

bráne na teba čaká kôň. Čo najrýchlejšie pôjdeš do Feinsteru a odtiaľ do Aroughsu. Cestou do Feinsteru na teba bude každých desať míľ čakať nový kôň. Ďalej si už striedanie koní budeš musieť zabezpečiť sám. Očakávam, že do Aroughsu dorazíš za štyri dni. Keď sa pridáš k ostatným, zostanú ti približne... tri dni, aby si ukončil obliehanie.“ Zodvihla k nemu oči. „Chcem, aby o týždeň nad Aroughsom viala naša zástava. Je mi jedno, ako to urobíš, jednoducho chcem, aby to tak bolo. Keď to nedokážeš, nebudem mať na výber, len do Aroughsu poslať Eragona so Zafirou, čo by znamenalo, že keby zaútočil Murtagh alebo Galbatorix, zostaneme takmer bezbranní.“

A potom by sa aj Katrína ocitla v nebezpečenstve, pomyslel si Roran. Nepríjemne sa mu zovrel žalúdok. Dôjsť do Aroughsu len za štyri dni bude pekne tvrdá skúška, zvlášť ak vezme do úvahy, aký je rozboľavený a dobitý. Obsadiť mesto za taký krátky čas predstavovalo šialenú úlohu. Lákalo ho to asi tak, ako zápašiť s medveďom s rukami zviazanými za chrbtom.

Poškrabal sa na líci. „Nemám nijaké skúsenosti s obliehaním,“ namietol. „A už vôbec nie s takýmto. Medzi Vardenmi sa určite nájde niekto vhodnejší na túto úlohu. Napríklad Martland Červenofúz?“

Nasuada urobila odmietavý posunok. „Ten nemôže cváľať na koni, lebo má len jednu ruku. Kladiivo, mal by si si viac veriť. Je pravda, že niektorí Vardeni vedia o vojnovom umení viac než ty – muži, ktorí bojujú už dlhšie a ktorí dostávali rozkazy od najlepších bojovníkov z generácie svojich otcov. Lenže keď sa tasia meče a zúri bitka, nezáleží najviac na znalostiach ani na skúsenostiach, ale na tom, či dokážeš zvíťaziť, a to je trik, ktorý si si podľa všetkého osvojil. Navyše mávaš šťastie.“

Odložila vrchné papiere a oprela sa o ruky. „Ukázal si, že vieš bojovať. Ukázal si, že dokážeš poslúchať rozkazy... teda, ak sa ti chce.“ Roran odolával nutkaniu zvesiť plecia, keď si spomenul na ostré, páľivé štípance po úderoch bičom do chrbta, keď ho Nasuada potrestala za neposlúchnutie rozkazov kapitána Edrika. „Ukázal si, že dokážeš viesť nájazdnícku výpravu. Takže, Roran Kladiivo, poďme zistiť, či dokážeš ešte niečo ďalšie, dobre?“

Prehltol. „Áno, pani moja.“

„Dobre. Zatiaľ ťa povyšujem na kapitána. Ak v Aroughse uspeješ, môžeš túto hodnosť považovať za trvalú, aspoň kým dokážeš, že si zaslúžiš buď vyššie, alebo nižšie vyznamenanie.“ Stočila pohľad naspäť na stôl a začala sa prehrabávať medzi zvitkami. Zjavne pod nimi niečo hľadala.

„Ďakujem ti.“

Nasuada odpovedala slabým neurčitým zvukom.

„Koľko mužov budem mať v Aroughse pod mojím velením?“ opýtal sa.

„Brigmanovi som dala tisícku mužov, aby dobyli mesto. Ostalo z nich zhruba osemsto bojaschopných vojakov.“

Roran takmer nahlas zakliat. *Tak málo.*

Nasuada odmerane vyhlásila, akoby čítala jeho myšlienky,: „Verili sme, že prekonáme obrany Aroughsu ľahšie, než to bolo v skutočnosti.“

„Chápem. Môžem si so sebou vziať dvoch alebo troch mužov z Carvahalu? Raz si hovorila, že nám dovolíš slúžiť spolu, ak...“

„Áno, áno,“ mávla rukou. „Viem, čo som hovorila.“ Našpúlila pery, kým to zvažovala. „Dobre, vezmi si, koho budeš chcieť, ale len ak odídete do hodiny. Daj mi vedieť, koľkí pôjdete, a ja dozriem na to, aby na vás cestou čakal potrebný počet koní.“

„Môžem si vziať Karna?“ opýtal sa na čarodeja, s ktorým pri niekoľkých príležitostiach bojoval bok po boku.

Nasuada sa zarazila a na chvíľu pozrela kamsi mimo, do steny. Potom, na Roranovu úľavu, prikývla a ďalej sa prehrabovala medzi zvitkami. „Ach, tu je to.“ Vytiahla pergamen obviazaný koženou páskou. „Mapa Aroughsu a jeho okolia a ešte väčšia mapa provincie Fenmark. Odporúčam ti, aby si si ich obe starostlivo preštudoval.“

84

Podala mu zvitok, ktorý si zasunul pod tuniku. „A tu,“ pokračovala a zdvihla poskladaný pergamen zapečatený kvapkou červeného vosku, „je tvoje poverenie, a,“ vytiahla druhý obdĺžnik, hrubší než ten prvý, „tu sú tvoje rozkazy. Ukáž ich Brigmanovi, ale nedovoľ, aby si ich nechal. Ak sa dobre pamätám, nikdy si sa nenaučil čítať, však?“

Pokrčil pleciami. „Načo? Viem počítať a poznám číslice ako každý iný. Môj otec hovoril, že učiť nás čítať nemá väčší zmysel, než učiť psa chodiť po zadných: je to zábavné, ale sotva to stojí za tú námahu.“

„S tým by som mohla súhlasiť, ak by si bol zostal farmárom. Ty si ním však nezostal a nie si ním.“ Mávla smerom ku kúsok pergamenu, ktoré držal v ruke. „Jeden z nich by pokojne mohol obsahovať príkaz nakazujúci tvoju popravu. Kladivo, takto máš pre mňa obmedzené využitie. Nemôžem ti poslať správy bez toho, aby ti ich museli prečítať druhí, a keď mi budeš chcieť podať správu ty, nebudeš mať na výber, než veriť jednému zo svojich podriadených, že správne zaznamená tvoje slová. Preto by sa tebou dalo ľahko manipulovať. A preto si nespoľahlivý. Ak budeš chcieť medzi Vardenmi ďalej postupovať, navrhujem ti, aby si si našiel niekoho, kto ťa naučí čítať. Teraz choď. Musím sa venovať ďalším veciam.“

Luskla prstami a pribehlo k nej jedno z pázat. Položila chlapcovi ruku na plece, zohľadila sa k nemu a povedala: „Chcem, aby si sem priviedol Jörmundu-

ra. Nájdeš ho niekde okolo trhoviska, tam, kde zhoreli...“ Uprostred vety sa zarazila a nadvihla obočie, keď si všimla, že Roran sa ani nepohol. „Ešte niečo, Kladivo?“ opýtala sa.

„Áno. Pred odchodom by som sa chcel stretnúť s Eragonom.“

„Prečo?“

„Väčšina ochranných kúzel, ktorými ma vybavil pred bitkou, už vyprchala.“

Nasuada sa zamračila a povedala pážaťu: „... na trhovisku, kde zhoreli tie tri domy. Vieš, ktoré miesto mám na mysli? Dobre, tak bež.“ Tľapla chlapča po chrbte, a keď vybehlo z miestnosti, vstala. „Bolo by lepšie, keby si sa s ním nestretol.“

Jej vyhlásenie Rorana zmiatlo, ale mlčal a čakal, že Nasuada vysvetlí. Urobila to, ale trocha okľukou: „Všimol si si, aký unavený bol Eragon počas audiencie mačkolakov?“

„Sotva sa udržal na nohách.“

„Presne tak. Roran, zbytočne triešti svoje sily. Nemôže chrániť teba, mňa, Zafiru, Aryu a ktoviekoho ešte a navyše stále robiť to, čo treba. Musí si šetriť sily na časy, keď bude bojovať s Murtaghom a Galbatorixom. A čím viac sa blížime k Urú'baenu, tým dôležitejšie je, aby bol pripravený postaviť sa im v ktorýkoľvek okamih dňa či noci. Nemôžem dovoliť, aby ho všetky ďalšie starosti a rozptýlenia oslabovali. Bolo od neho šľachetné, že tomu dieťaťu vyliečil rázštep, ale mohlo nás to stáť aj víťazstvo!“

„Keď ra'zakovia zaútočili na vašu dedinu v Dračích horách, bojoval si bez ochranných kúzel,“ pripomenula mu. „Ak ti na tvojom bratrancovi záleží a ak ti záleží na tom, aby sme porazili Galbatorixa, musíš sa zase naučiť bojovať bez nich.“

Keď skončila, Roran zvesil hlavu. Mala pravdu. „Okamžite vyrazím.“

„To si cením.“

„S tvojím dovolením...“

Roran sa otočil a vyrazil k dverám. Práve keď prekračoval prah, Nasuada zavolala: „Ach! Kladivo?“

Zvedavo sa obzrel.

„Pokús sa nenechať Aroughs ľahnúť popolom, áno? Mestá sa nahrádzajú dosť ťažko.“

TANEC S MEČMI

Eragon poklepal päťami o bok balvanu, na ktorom sedel. Nudil sa a už sa nemohol dočkať, až vyrazí.

On, Zafira, Arya, Blödhgarm aj ďalší elfovia posedávali na násyppe vedľa cesty vedúcej na východ od mesta Belatona: cez pole dozrievajúceho zelenkavého obilia, cez široký kamenný most, ktorý sa klenul ponad rieku Jiet, a potom okolo najjužnejšieho výbežku jazera Leona. Tam sa cesta vetvila. Jedna sa stáčala doprava, smerom k Horiacim pláňam a Surde, a tá druhá na sever k Dras-Leone a nakoniec do Urú'baenu.

86

Pred východnou bránou Belatony aj vnútri samotného mesta sa motali tisíce mužov, trpaslíkov a urgalov. Dohadovali sa, kričali a snažili sa usporiadať do súdržného celku. Okrem chatrných útvarov peších bojovníkov tu boli jazdci kráľa Orrina – mnoho vzpínajúcich sa, odfrkávajúcich koní. A za bojovou časťou vojska sa trúsil zásobovací konvoj: poldruhamíľový rad vozov, vozíkov a pojazdných koterco, obklopených obrovskými stádami dobytká, čo si Vardeni prihnali zo Surdy a čo cestou dopĺňali o zvieratá zhabané farmárom. Zo stád a zásobovacej kolóny sa ozývalo bučanie volov, hĺkanie mulov a oslov, gáganie husí a erdzanie koní.

Eragon mal chuť zapchať si uši.

Myslel som si, že ten rámus budeme znášať lepšie, keď sme to absolvovali už toľkokrát, poznamenal smerom k Zafire, keď zoskočil z balvanu.

Odfrkla si. Mali by mi odovzdať velenie; dokázala by som ich vydesiť tak, že by tu do hodiny stáli zoradení v útvaroch a nemuseli by sme tráviť toľko času čakáním.

Tá myšlienka ho pobavila. Áno, určite by si to dokázala... No dávaj si pozor na to, čo hovoríš, lebo Nasuada by ťa k tomu mohla prinútiť.

Potom Eragon myslel na Rorana, ktorého nevidel od noci, keď liečil Horstovo a Elainino dieťa. Uvažoval, ako sa jeho bratrancovi asi darí. Trápilo ho, že Roran šiel tak ďaleko.

„To od neho bolo poriadne hlúpe,“ zabručal, keď si spomenul, že jeho bratranec odišiel bez toho, aby mu dovolil obnoviť jeho ochranné kúzla.

Je to skúsený lovec, podotkla Zafira. Nebude taký hlúpy, aby sa dal poškríabať svojou koristou.

Viem, ale niekedy sa tomu nedá zabrániť... mal by byť hlavne opatrný, to je všetko. Nechcem, aby sa vrátil ako mrzák alebo ešte horšie, zabalený v rubáši.

Eragona sa zmocnila pochmúrna nálada. Potom sa zachvel a párkrát poskočil na mieste. Bol nepokojný a prahol po nejakej fyzickej aktivite predtým, než strávi ďalších pár hodín v Zafirinom sedle. Uvítal príležitosť preletieť sa s ňou, ale netešila ho vyhliadka, že budú po celý deň viazaní na približne dvanásťmíľový úsek a budú krúžiť ako sup nad pomaly postupujúcimi oddielmi. Sami by so Zafirou dorazili do Dras-Leony už v ten deň poobede.

Odbehol z cesty na pomerne rovný kúsok trávy. Nevšiml si Aryine pohľady ani pohľady ostatných elfov, vytiahol Brisingr a zaujal bojové postavenie, ktoré ho už tak dávno naučil Brom. Pomaly sa nadýchol, zaujal nízky postoj a cez podrážky topánok vnímal povrch zeme.

S krátkym ostrým výkrikom mávol mečom hore okolo hlavy a spustil ho dole v šikmom údere, ktorý by rozpolil muža, elfa či urgala v najlepšom brnení. Zastavil meč sotva palec nad zemou, podržal ho tam a čepeľ zbrane sa nepatrne chvela. Na pozadí trávy modrý kov neskutočne žiaril.

Eragon sa znovu nadýchol, urobil výpad vpred a bodol do vzduchu, akoby to bol smrtiaci nepriateľ. Jeden po druhom si precvičil základné pohyby boja s mečom a nezameriaval sa ani tak na rýchlosť alebo silu, ale skôr na presnosť.

Keď sa cvičením príjemne zabavil, rozhliadol sa po svojich strážcoch, čo stáli v polkruhu kúsok od neho. „Skrížil by si so mnou niektorý z vás na pár minút meč?“ opýtal sa zvýšeným hlasom.

Elfovia sa na seba pozreli, ale z ich tvárí sa nedalo vyčítať nič. Potom elf Wyrden vykročil vpred. „Ja, Tieňobjica, ak ťa to poteší. Požiadal by som ťa však, aby si počas nášho súboja mal helmu.“

„Dohodnuté.“

Eragon vrátil Brisingr do puzdra, rozbehol sa k Zafire, vyliezol jej po boku a porezal sa pritom o jednu z jej šupín do bruška ľavého palca. Mal na sebe drôtenú tuniku a aj holenné brnenie a chrániče predlaktia, ale helmu si uložil do jednej zo sedlových brašien, aby sa zo Zafiry neskotúľala a nestratila sa v tráve.

Keď helmu vyťahoval, padol mu zrak na skrinku s Glaedrovým srdcom

srdc, zabalenú v prikrývke na dne brašny. Siahol dolu, dotkol sa zviazaného batoha a mlčky vzdal hold tomu, čo zostalo z majestátneho zlatého draka, potom brašnu zavrel a zoskočil zo Zafirinho chrbta.

Cestou späť na trávnaté priestranstvo si nasadil koženú čiapku a helmu. Oblizol si krv z palca, natiahol si rukavice a dúfal, že rana mu nebude veľmi krváčať. Pomocou jedného a toho istého kúzla s drobnou obmenou Eragon a Wyrden umiestnili pred ostrie svojich mečov tenké zábrany, aby nemohli nič rozseknúť. Zábrany boli neviditeľné a prezrádzalo ich len nepatrné skreslenie okolitého vzduchu. Obaja zoslabili obranné kúzla, ktoré ich chránili pred fyzickým nebezpečenstvom.

Potom sa postavili proti sebe, uklonili sa a zdvihli meče. Eragon upreto hľadel do elfových čiernych očí práve tak ako Wyrden do tých jeho. S pohľadom zabodnutým do protivníka Eragon intuitívne vyrzil dopredu a pokúsil sa dostať k jeho pravému boku, kde by sa pravoruký elf bránil ťažšie.

Wyrden sa pomaly otáčal, aby stále stál k Eragonovi čelom, takže ničil trávu pod svojimi nohami. Po pár ďalších krokoch Eragon zastal. Wyrden bol priveľmi ostražitý a skúsený na to, aby sa Eragon mohol dostať k nemu z boku a zaskočiť ho. *Iba ak by som ho dokázal rozptyliť, pochopiteľne.*

88

Kým sa Eragon rozhodoval, ako postupovať ďalej, Wyrden predstieral úder k jeho pravej nohe, akoby ho chcel pichnúť do kolena, potom uprostred úderu zmenil smer – stočil zápästie aj ruku, aby ho sekol cez hrud' a krk.

Elf bol rýchly, ale Eragon bol ešte rýchlejší. Keď zaregistroval posun vo Wyrdenovom postoji, ktorý mu prezradil elfove úmysly, o pol kroka odstúpil, ohol lakeť a švihol mečom hore okolo svojej tváre.

„Ha!“ vykrikoval Eragon, keď Brisingrom zachytil Wyrdenov meč. Čepele sa stretli a prenikavo zazvonili.

Eragon s námahou odstrčil Wyrdena, potom k nemu priskočil a zasypal ho sériou zúrivých úderov.

Niekoľko minút bojovali na trávniku. Eragon zasadil prvú ranu – ľahký úder do Wyrdenovho boku – a pričínil sa aj o druhý zásah, ale odvtedy bol ich súboj vyrovnanejší, lebo elf už vedel, ako naňho, a začal predvídať postup jeho útoku a obrany. Eragon mal zriedka príležitosť zmerať si sily s niekým takým rýchlym alebo silným ako Wyrden, a tak si boj s elfom užíval.

Jeho potešenie sa však vytratilo, keď ho Wyrden zasiahol štyrikrát v krátkom slede: raz do pravého ramena, dvakrát do rebier a naposledy hrozným priečnym sekcom cez brucho. Rany boleli, ale ešte viac utrpela Eragonova hrdosť. Znepokojovalo ho, že elf tak ľahko dokázal prekĺznuť okolo jeho ochrany. Vedel, že keby bojovali naozaj, dokázal by Wyrdena

poraziť počas prvých pár úderov, ale to vedomie mu poskytovalo pramalú útechu.

Nemal by si mu dovoliť, aby ťa tak často zasahoval, poznamenala Zafira.

To viem aj sám, zavrčal.

Chceš, aby som ho za teba zrazila k zemi?

Nie... nie dnes.

Eragon nahnevane spustil meč a poďakoval Wyrdenovi za cvičný súboj. Elf sa uklonil a povedal: „Potešenie je na mojej strane, Tieňobijca.“ Potom sa vrátil na svoje miesto medzi strážcov.

Eragon zapichol Brisingr do zeme medzi svoje čižmy – čo by nikdy neurobil s mečom vyrobeným z obyčajnej ocele – položil ruky na hlavicu a sledoval mužov a zvieratá, ako sa tlačia na cestu vychádzajúcu z veľkého kamenného mesta. Nepokoj vnútri vojska sa podstatne zmenšil. Eragon odhadoval, že onedlho už trúbenie rohov oznámi Vardenom čas odchodu.

Stále ním však zmietal nepokoj.

Pozrel sa na Aryu, ktorá stála vedľa Zafiry, a na tvári sa mu zvolna rozhostil úsmev. S Brisingrom opretým o plece sa plantal k nej a ukázal na jej meč. „Arya, a čo ty? Bojovali sme spolu len raz vo Farthen Dûre.“ Roztiahol pery do ešte širšieho úsmevu a zamával Brisingrom. „Odvtedy som sa trochu zlepšil.“

„Áno, zlepšil.“

„Tak, čo hovoríš?“

Vrhla kritický pohľad na Vardenov a potom pokrčila pleciami. „Prečo nie?“

Keď kráčali k rovnému trávnatému miestu, povedal: „Nedokážeš ma prekonať tak ľahko ako kedysi.“

„Určite máš pravdu.“

Arya si pripravila meč. Potom sa postavili čelom k sebe na vzdialenosť asi tridsať stôp. Eragon cítil sebaistotu, rýchlo sa k nej približoval a už vedel, kam zamieri svoj úder: na Aryino ľavé plece.

Ona stála na mieste a nijako sa mu nesnažila vyhnúť. Keď ho od nej delili už len necelé štyri metre, venovala mu vrelý žiarivý úsmev, ktorý zvýraznil jej krásu tak, že Eragon zaváhal a v jeho myšlienkach zavládol zmätok.

Smerom k nemu sa mihol pás ocele.

Na poslednú chvíľu zodvihol Brisingr, aby odklonil úder. Zacítil šklbnutie v pleci, keď sa špička meča odrazila od niečoho tvrdého – nebol si istý, či od rukoväte, od čepele alebo od mäsa. Nech to však bolo čokoľvek, vedel, že nesprávne vyhodnotil vzdialenosť a zostal nechránený.

Kým mu ďalší úder odhodil ruku s mečom, stihol len spomaliť svoju po-

čiatocnú rýchlosť. Potom pocítil bolesť v bránici, kam ho Arya bodla. Vzápätí ho zrazila na zem.

Eragon zavrčal, keď pristál na chrbte a vyrazilo mu dych. Otváral ústa k nebu a snažil sa nadýchnuť, ale brucho mal kŕčovite tvrdé ako kameň a nemohol nasať vzduch do pľúc. Pred očami sa mu objavili červené hviezdičky a na pár nepríjemných sekúnd sa obával, že stratí vedomie. Potom sa jeho svaly uvoľnili a s hlasným zasipením začal znovu dýchať.

Keď sa mu prečistila hlava, pomaly vstal, podopierajúc sa Brisingrom. Oprel sa o meč, zhrbil sa ako stavec a čakal, až bolesť v bruchu odznie.

„Podvádzala si,“ precedil cez zaťaté zuby.

„Nie, využila som slabinu svojho protivníka. To je rozdiel.“

„Myslíš... že to je slabina?“

„Keď bojujeme, tak áno. Chceš pokračovať?“

Odpovedal tým, že vytrhol Brisingr z trávy, presunul sa na miesto, kde začínali, a zodvihol meč.

„Dobre,“ povedala Arya. Zaujala rovnaký postoj ako on.

Tentoraz bol Eragon omnoho obozretnejší, keď sa Arya pohla z miesta. Opatrne sa k nemu blížila a nespúšťala z neho oči.

90

Mykla sa a Eragon uhol.

Uvedomil si, že tají dych, a prinútil sa uvoľniť.

Urobil ďalší krok vpred a potom sa z celej sily čo najrýchlejšie ohnal mečom.

Arya zablokovala jeho úder mierený na rebrá a odpovedala bodnutím k jeho odkrytej podpažnej jamke. Keď Eragon odstrčil čepeľ, tupé ostrie Aryinho meča skĺzlo cez chrbát jeho voľnej ruky a zaškrabalo o pletivo prišité na rukavici. V tej chvíli zostala Arya nechránená, ale boli priveľmi blízko seba, aby ju mohol účinne seknúť alebo bodnúť.

Namiesto toho Eragon urobil výpad vpred, zamieril hlavicou meča na jej hrudnú kosť a plánoval ju zraziť na zem tak ako predtým ona jeho.

Lenže Arya sa mu vyšmykla, hlavica prešla vzduchom v mieste, kde predtým stála, a Eragon sa potkol.

Nevedel ani, ako sa to stalo, ale zrazu sa nemohol pohnúť, okolo krku mal omotanú jednu z Aryiných rúk a pod čeľusťou pritisnutú chladnú klzkú čepeľ jej očarovaného meča.

Arya mu zašepkala do pravého ucha: „Mohla som ti odseknúť hlavu rovnako ľahko, ako by som odtrhla jablko zo stromu.“

Potom povolila zovretie a odstrčila ho. Rozzúrene sa otočil a zistil, že Arya už naňho čaká s mečom v pohotovosti a odhodlaným výrazom.

Eragon dal priechod svojmu hnevu a vyrazil k nej.

Vymenili si štyri údery, jeden desivejší než druhý. Arya udrela prvá, ohnala sa mu po nohách. Ranu odrazil a mávol mečom naprieč po jej páse, ale ona uskočila z dosahu trblietavej čepele Brisingra osvietenej slnkom. Eragon bez toho, aby jej dal príležitosť na odvetný úder, plynule nadviazal na predošlý oblúkovitým seknutím, ktoré Arya so zdanlivou ľahkosťou odrazila. Potom urobila krok dopredu a pohybom ľahkým ako mávnutie kolibričieho krídla mu prešla mečom cez brucho.

Arya znehybnela v postoji, v ktorom mu zasadila úder, s tvárou len pár palcov od jeho hlavy. Čelo sa jej lesklo a líca horeli.

S prehnanou opatrnosťou od seba odstúpili.

Eragon si narovnal tuniku a potom si čupol vedľa Arye. Jeho bojová zúriivosť už vyhasla a bol zase sústredený, hoci nie celkom pokojný.

„Nechápem to,“ priznal ticho.

„Priveľmi si si privýkol bojovať s Galbatorixovými vojakmi. Nemyslím si, že sa ti vyrovnajú, takže podstupuješ riziko, ktoré by sa ti raz mohlo stať osudným. Tvoje útoky sú veľmi čitateľné – nemal by si sa spoliehať na hrubú silu. A poľavil si aj v obrane.“

„Pomôžeš mi?“ opýtal sa. „Budeš so mnou trénovať, ak sa bude dať?“

Prikývla. „Iste. No keby som nemohla, uč sa s Blödhgarmom. S mečom vie narábať rovnako zručne ako ja. Tréning je jediný liek, ktorý potrebuješ, a musíš trénovať s náležitými protivníkmi.“

Eragon sa jej práve chystal poďakovať, keď vtom zacítil prítomnosť cudzieho vedomia, ktoré sa tíslo k jeho mysli, obrovské, desivé a naplnené hlbokou melanchóliou. Ten smútok bol taký veľký, že sa Eragonovi zovrela hrdlo a farby okolitého sveta akoby stratili svoj lesk. Zlatý drak Glaedr pomalým hlbokým hlasom, akoby hovorenie bolo preňho námahou takmer neznesiteľných rozmerov, povedal:

Musíš sa učiť... aby si videl, na čo sa dívaš.

Potom sa jeho prítomnosť vytratila a zanechala po sebe čiernu prázdnotu.

Eragon sa pozrel na Aryu, ktorá vyzerala rovnako zaskočená ako on. Aj ona počula Glaedrove slová. Za ňou sa pohol Blödhgarm aj ostatní elfovia a niečo si šepkali, kým Zafira na okraji cesty naťahovala krk v snahe nahliadnúť do sedlových brašien, ktoré mala priviazané na chrbte.

Všetci to počuli, uvedomil si Eragon.

Vstali s Aryou zo zeme a utekali k Zafire, ktorá povedala: *Neodpovie mi. Nech už bol kdekoľvek, vrátil sa a nebude vnímať nič iné, len vlastný zármutok. Tu, pozrite...*

Eragon prepojil svoju myseľ s jej a s Aryinou a spolu pátrali smerom ku Glaedrovmu srdcu sŕdc, ktoré ležalo skryté v brašne. To, čo z draka zostalo, teraz vyzeralo silnejšie než predtým, ale jeho myseľ bola stále uzavretá pred okolím, jeho vedomie ľahostajné a apatické tak ako po celý čas od chvíle, keď Galbatorix zabil jeho Jazdca Oromisa.

Eragon, Zafira a Arya sa pokúšali prebudiť draka z jeho apatie. No Glaedr si ich vytrvalo nevšimal. Nevenoval im pozornosť podobne, ako by sa spiaci jaskynný medveď nezaoberal niekoľkými muchami, ktoré by mu bzučali okolo hlavy.

Vzhľadom na to, čo mu Glaedr povedal, bol však Eragon presvedčený, že zlatý drak nebude taký úplne ľahostajný, ako sa zdalo.

Nakoniec všetci traja priznali porážku a stiahli sa späť do vlastných tiel. Keď sa Eragon prebral, Arya povedala: „Možno keby sme sa mohli dotknúť jeho eldunarí...“

Eragon zasunul Brisingr do puzdra, vyskočil na Zafirinu pravú prednú nohu a vyhupol sa do sedla v jej kohútiku. Tam sa otočil a začal rozopínať spony na brašňách.

Práve keď rozopol jednu pracku a siahal po ďalšej, z čela vardenského ťaženia zaznelo trúbenie, ktoré oznamovalo, že kolóna vyráža na cestu. Na toto znamenie sa obrovský konvoj mužov a zvierat vydal vpred. Ich pohyby boli sprvu váhavé, ale s každým ďalším krokom plynulejšie a istejšie.

Eragon nerozhodne pozrel dole na Aryu. Jeho dilemu vyriešila mávnutím ruky a slovami: „Dnes večer. Porozprávame sa večer. Leťte! Leťte s vetrom!“

Rýchle zase zapol brašnu, vkľzol nohami medzi pásiky na oboch stranách sedla a pevne ich zatiahol, aby vo vzduchu zo Zafiry nespadol.

Zafira sa prikrčila a s radostným revom vyskočila ponad cestu. Keď rozťahla obrovské krídla, mávla nimi a vzniesla sa z tvrdej, nevľúdnej zeme do hladkého priestoru nebies, muži pod ňou sa vydesene krčili a kone sa plašili.

Eragon zavrel oči a natočil tvár hore. Bol rád, že Belatonu konečne opúšťajú. Po tom, čo v meste strávili týždeň, počas ktorého nemali čo robiť, len jedli a odpočívali – lebo Nasuada na tom trvala –, nedočkavo túžil pokračovať v ceste do Urû'baenu.

Keď sa Zafira stovky stôp nad vrcholkami a vežičkami mesta vyrovnala tak, aby letela rovnobežne so zemou, opýtal sa jej: *Myslíš, že sa Glaedr zotaví?*

Už nikdy nebude taký ako kedysi.

Nie, ale dúfam, že nájde spôsob, ako prekonať svoj smútok. Potrebujem jeho pomoc, Zafira. Stále je toľko vecí, ktoré neviem. Bez neho sa na ne nemám koho opýtať.

Chvíľu mlčala a bolo počuť len mávanie jej krídel. *Nemôžeme naňho naliehať, povedala. Bol ranený tým najhorším spôsobom, aký môže draka alebo Jazdca postihnúť. Predtým, ako bude môcť pomáhať tebe, mne, alebo komukoľvek inému, musí sa rozhodnúť, že chce ďalej žiť. Kým tak neurobí, naše slová k nemu nedoľahnú.*

ANI POCTA, ANI SLÁVA, LEN PLUZGIERE NA NEPRÍJEMNÝCH MIESTACH

Štekot krvilačnej svorky loveckých psov za nimi zosilnel. Roran pevnejšie zovrel opraty a sklonil sa k šiji cválajúceho koňa. Dupot konských kopýt mu prechádzal telom ako hrmenie.

On a jeho päť mužov – Karn, Mandel, Baldor, Delwin a Hamund – si ukradli oddýchnuté kone zo stajne zámku, od ktorého ich teraz delilo asi pol míle. Mládencom sa krádež veľmi nepáčila, no len čo uvideli meče, prestali namietat. Roran a jeho spoločníci na seba asi upozornili stráže, lebo sa za nimi pustilo desať mužov vedených svorkou loveckých psov.

„Tam!“ zakričal Roran a ukázal na úzky pás briez, ktorý sa ťahal medzi dvoma neďalekými kopcami, nepochybne okolo potoka.

Na jeho povel muži strhli kone z vyjazdenej cesty a zamierili k stromom. Na nerovnom povrchu museli trochu spomaliť, lebo už aj tak im hrozilo, že kone vbehnú do diery a zlomia si nohu alebo vyhodia jazdcov zo sediel. Bolo to nebezpečné, ale dovolíť psom, aby ich dobehli, by bolo ešte nebezpečnejšie.

Roran zaryl ostrohy do bokov svojho koňa a zakričal tak hlasno, ako mu dovolilo hrdlo plné prachu: „Hijó!“ Valach vyrazil dopredu a pomaly doháňal Karna.

Roran vedel, že jeho kôň dlho nevydrží takto zrýchľovať, nech by ho pichal ostrohami akokoľvek alebo hoci aj šľahal koncom oprát. Nerád bol krutý a netúžil uštvat' zviera na smrť, ale ak by to malo privodiť neúspech ich výpravy, nebude koňa šetriť.

Keď Roran dobehol Karna, zakričal: „Nemôžeš skryť naše stopy kúzlom?“

„Neviem ako!“ odpovedal Karn. Vo vetre a v dupote bežiacich koní ho bolo sotva počuť. „Je to veľmi zložitá!“

Roran zakliat' a obzrel sa cez plece. Psy už boli v poslednej zákrute. Ich dlhé útle telá sa predlžovali a zmršťovali v divom tempe, akoby leteli nad

zemou. Dokonca na tú diaľku rozoznal ich červené jazyky a stavil by sa, že videl aj lesk bielych tesákov.

Keď dorazili k stromom, Roran zabočil a vyrazil do kopca. Cválal čo najbližšie pri stromoch, ale zároveň z dosahu nízko rastúcich konárov a popadajúcich kmeňov. Ostatní cválali za ním a poháňali kone, aby cestou do svahu nespomalili.

Vpravo Roran zazrel Mandela, ako sa so vzdorovitým výrazom v tvári krčí na chrbte strakatej kobyly. Vytrvalosť a statočnosť, akú za posledné tri dni tento mladík preukázal, urobili na Rorana dojem. Odvtedy, čo Katrinin otec Sloun zradil dedinčanov z Carvahallu a zabil Mandelovho otca Byrdu, akoby sa Mandel zúfalo snažil ukázať, že sa vyrovná ktorémukoľvek mužovi z dediny. V posledných dvoch vardenských bitkách proti Kráľovstvu si počínal znamenite.

Proti Roranovej hlave sa rútil hrubý konár, a tak sa rýchlo prikrčil. Špičky suchých vetvičiek sa lámali o vrch jeho prilby. Do tváre mu vletel odtrhnutý list a na chvíľu mu zakryl pravé oko, ale vietor ho rýchlo odvial.

Uháňali pozdĺž rokliny, hlbšie medzi kopce a jeho valach čím ďalej, tým viac stonal. Pri letmom pohľade naspäť Roran videl, že svorka je už necelú štvrt' míľu od nich. O pár minút psy kone určite dostihnú.

Dočerta, pomyslel si. Preletel očami po hustom poraste stromov naľavo a po trávnom kopci napravo a hľadal niečo, čo by im pomohlo zbaviť sa prenasledovateľov.

Vyčerpaný nevnímal celkom ostro, a tak to skoro ani nezbadal.

Dvadsať metrov pred ním sa na stráni kľukatil chodníček vychodený zvieratami, krížil im cestu a potom mizol medzi stromami.

„Prfff! Prfff!“ zakričal Roran a zaklonil sa v strmeňoch, priťahujúc opraty. Valach spomalil, nervózne odfrkával a mykal hlavou v snahe dostať zubadlo spomedzi zubov. „Kdeže, huncút,“ zavrčal Roran a pritiahol uzdu ešte pevnejšie.

„Podme!“ zavolať na ostatných, kým vošiel s koňom do húštiny. Pod stromami bol chladný, takmer mrazivý vzduch, čo Roran privítal, lebo bol celý rozpálený. Ten pocit si mohol vychutnávať len chvíľku, lebo valach sa vrhol dopredu a uháňal zo strmého svahu dolu k potoku. Pod okovanými kopytami mu šušťalo suché lístie. Roran musel koňovi takmer ležať na chrbte, aby mu neprepadol cez krk a hlavu. Nohy mal vystreté a kolená napnuté.

Keď dorazili na dno rokliny, prebrodil s valachom kamenistú riečku. Voda mu frkala až na kolená. Zastavil sa na druhom brehu, aby sa presvedčil, či sú tam aj ostatní. Šli tesne za sebou a zostupovali pomedzi stromy k vode.

Na mieste, kde vošli do lesa, nad sebou začul štekot psov.

Budeme sa musieť otočiť a bojovať, uvedomil si Roran a znovu zahrešil.

Pohnal valacha von z riečky, vyšiel na mäkký breh pokrytý machom a pokračoval po sotva rozoznateľnom chodníku.

Neďaleko potoka rástol hustý porast papradia a za ním bola jama. Vtom Roran zbadal spadnutý strom, ktorý by podľa neho mohol poslúžiť ako núdzová zábrana, keby ho trochu posunuli.

Len dúfam, že nemajú luky, pomyslel si.

Zamával na svojich mužov. „Sem!“

Švihnutím oprát zahnal valacha cez papradie do priehlbiny a potom sa vyšmykol zo sedla, ale stále sa ho pevne pridržal. Keď dopadol na zem, podlomili sa mu kolená tak, že bez opory by bol spadol. Uškrnul sa, pritlačil čelo k lopatke koňa a vyčerpane oddychoval. Čakal, kým sa mu nohy prestanú triasť.

Ostatní sa zhlukli okolo neho a naplnili okolie pachom potu a štrngotom postrojov. Kone sa triasli, hrude sa im divo vzdúvali a z kútikov pyskov im odkvapkávala žltá pena.

„Pomôž mi,“ oslovil Roran Baldora a ukázal k padnutému stromu. Zospodu chytili hrubší koniec kladu a zodvihli ju zo zeme. Roran zaťal zuby, keď ho zaboľelo v chrbte a stehnách. Mali za sebou tri dni jazdy cvalom, keď po dvanástich hodinách vždy na slabé tri hodinky zaľahli. Cítil sa hrozne zoslabnutý.

To by som mohol ísť do boja opitý, chorý a dopoly omráčený, prebleslo Roranovi hlavou, keď pustil kladu a narovnal sa. Tá myšlienka ho deptala.

Šesť mužov sa rozostavilo pred kone, čelom k zošliapanej húštine papradia, a vytasilo zbrane. Štekot loveckých psov sa stále približoval a ich zúrivé vrčanie sa ako ozvena nieslo pomedzi stromy a bodalo do uší.

Roran stuhol a zdvihol kladivo vyššie. Potom sa do štekotu psov vmiešala zvláštna spevavá melódia v starodávnom jazyku, ktorá vychádzala od Karna a Roranovi z nej prechádzal mráz po chrbte. Čarodej dychtivo vyslovil niekoľko viet. Hovoril tak rýchlo, že jeho slová pôsobili ako nezreteľné bľabotanie. Keď skončil, mávol na Rorana a ostatných a napäto zašepkal: „K zemi!“

Roran sa bez zbytočných otázok prikrčil. Nebolo to prvý raz, čo preklíňal skutočnosť, že sám nevie čarovať. Nijaká vojenská zručnosť nebola taká užitočná. Keďže neovládal mágiu, zostával vydaný na milosť a nemilosť tým, čo dokázali pretvárať svet len vôľou a slovami.

Papradie pred ním zašušťalo a zachvelo sa; potom sa z lístia vynoril čierny psí ňufák, ktorý nakúkal do priehlbiny a vetril. Delwin sykol a zodvihol meč, akoby chcel psovi zoťiť hlavu, ale Karn sa naňho zamračil a posunkom ruky Darwinovi naznačil, aby zbraň odložil.

Pes zmätene pokrčil ňufák. Znovu zavetrl, potom si oblizol čeluste napuchnutým fialovým jazykom a zmizol.

Keď sa papradie za psom zavrelo, Roran si pomaly vydýchol. Spýtavo sa pozrel na Karna v nádeji, že čarodej mu to vysvetlí, ale Karn len pokrútil hlavou a položil si prst na pery.

O pár sekúnd sa cez podrast predrali ďalšie dva psy, aby preskúmali jamu. A rovnako ako ten prvý oba po krátkej chvíli vycúvali. O chvíľu svorka začala kňučať a piskľavo štekať. Psy márne pátrali medzi stromami a snažili sa prísť na to, kam zmizla ich korisť.

Počas čakania si Roran všimol, že na gamašiach má pozdĺž vnútornej strany stehien niekoľko tmavých škvŕniiek. Keď sa dotkol jedného zo sfarbených miest, zostali mu na prstoch stopy po krvi. Pod každou kvapkou mal na nohách pľuzgier. A neboli to jeho jediné pľuzgiere – cítil ich aj na rukách, kde sa mu opraty otierali o kožu medzi palcami a ukazovákmi, na päťách a ďalších, ešte nepríjemnejších miestach.

Znechutene si utrel prsty o zem. Pozrel sa na svojich prikrčených a kľaciačich mužov a všimol si, že tváre sa im sťahujú od bolesti pri každom pohybe a zbrane držia akosi krčovito. Neboli na tom o nič lepšie než on.

Roran sa rozhodol, že neskôr, keď sa zastavia, aby si trocha pospali, povie Karnovi, aby im vyliečil rany. Ak sa mu bude zdať čarodej veľmi unavený, svoje pľuzgiere si vyliečiť nedá. Radšej bude znášať bolesť, aby sa Karn nevyčerpal, skôr než dorazia do Aroughsu. Bol totiž presvedčený, že Karnove schopnosti sa im počas obiehania mesta môžu veľmi hodiť.

Pri pomyslení na Aroughs a na obliehanie, čo ich má rýchlo doviešť do úspešného konca, si Roran pritlačil voľnú ruku na prsia, aby sa presvedčil, že balíček s rozkazmi, ktoré nedokáže prečítať, a s povýšením, ktoré si len ťažko udrží, má stále bezpečne zastrčené pod tunikou. Boli tam.

Po niekoľkých dlhých, napätých minútach začal jeden zo psov vzrušene štekať medzi stromami ďalej proti prúdu rieky. Zvyšok svorky uháňal za ním a znovu sa penikavo rozšteká v honbe za korisťou.

Keď sa hluk vzdialil, Roran vstal a prešiel pohľadom po okolitých stromoch a kroch. „Vzduch je čistý,“ povedal ticho.

Keď sa postavili aj ostatní, Hamund – vysoký muž so strapatými vlasmi, ktorý mal okolo úst hlboké vrásky, hoci bol len o rok starší ako Roran – sa zamračene otočil ku Karnovi a pustil sa doňho: „Prečo si to neurobil už skôr a nechal si nás bezhlavo hnať sa krajinou tak, že sme si takmer zlámali väzy cestou dolu z tohto zrázu?“ Ukázal naspäť k potoku.

Karn odpovedal rovnako nahnevane ako on: „Lebo vtedy mi to ešte ne-

prišlo na um. Práve som vás ušetril od toho, aby ste mali kožu deravú ako rešeto, takže by som od teba čakal trochu vďačnosti.“

„Naozaj? Potom si myslím, že by si si mal svoje kúzla viac cvičiť, než nás poženieš ktoviekam, a...“

Roran sa obával toho, kam až by hádka mohla prerásť, a tak vkročil medzi nich. „Dost“, povedal. Potom sa opýtal Karna: „Skryje nás tvoje kúzlo pred strážami?“

Karn pokrútil hlavou. „Oklamať ľudí je ťažšie, než napáliť psy.“ Prezieravo sa pozrel na Hamunda. „Aspoň väčšinu z nich. Dokážem nás skryť, ale neviem zamaskovať naše stopy.“ A ukázal na pošliapané, polámané papradie a na odtlačky kopýt vo vlhkej pôde. „Zistia, že sme tu. Keď odídeme, skôr než nás zbadajú, psy ich odvedú inam a my...“

„Nasadať!“ zavelil Roran.

S polohlasnými nadávkami a za chabo skrývaného hundrania muži vysadli na kone. Roran sa naposledy pozrel do priehlbiny, aby sa ubezpečil, že tam nič nezabudli, potom prešiel s koňom na čelo skupiny a popchol ho ostrohami.

Spolu vyrazili z tieňa stromov, preč z rokliny, aby pokračovali v zdanlivo nekonečnej ceste do Aroughsu. Čo však urobí, keď do mesta konečne doria, o tom nemal Roran ani potuchy.

POJEDAČKA MESIACA

Eragon cestou cez vardenský tábor krútil plecami a snažil sa uvoľniť krč na krku, čo v to ráno dostal počas cvičného súboja s Aryou a Blödhgarmom.

Na vrchole kopca, ktorý stál ako osamelý ostrov uprostred mora stanov, si dal ruky v bok a rozhladol sa. Pred ním sa rozprestierala tmavá trblietavá plocha jazera Leona, v ktorého vlnách sa odrážalo oranžové svetlo faklí z tábora. Cesta, po ktorej Vardeni prišli, viedla pomedzi stany a po brehu. Bol to široký pás dlažbočných kociek spojených maltou, vybudovaný dávno predtým, ako Galbatorix zvrhol Jazdcov. Štvrté míle na sever sa k vode tísila rybárska dedinka. Eragon vedel, že jej obyvatelia nie sú práve nadšení, že im pod oknami táborí armáda.

Musíš sa učiť... aby si videl, na čo sa dívaš.

Od odchodu z Belatony celé hodiny premýšľal o Glaedrovej rade. Nebol si úplne istý, čo tým drak myslel, lebo Glaedr po tomto záhadnom výroku odmietol ďalej diskutovať. Eragon sa preto rozhodol vziať si jeho pokyny k srdcu. Snažil sa naozaj vidieť všetko okolo seba, hoci by sa to mohlo zdať nepatrné či bezvýznamné, a pochopiť význam toho, čo pozoruje.

No nech sa akokoľvek snažil, mal pocit, že sa mu to vôbec nedarí. Všade videl množstvo zdrvivých detailov, ale bol presvedčený, že ešte oveľa viac vecí si nevníma, lebo nie je dosť vnímavý. Navyše zriedka porozumel tomu, čo vnímal, napríklad prečo sa ani z jedného z troch komínov v rybárskej dedine nedymí.

Navzdory pocitom márnosti sa jeho úsilie ukázalo ako prospešné aspoň v jednom: Arya ho už neporazila vždy, keď skrížili meče. Sledoval ju oveľa pozornejšie – skúmal ju tak dôkladne, akoby stopoval zver – a vďaka tomu vyhral už niekoľko súbojov. Napriek tomu sa jej stále nevyrovnal, nieto aby ju prekonal. A nevedel, čo sa potrebuje naučiť, aby bol s mečom rovnako zručný ako ona, ani kto by ho to mohol naučiť.

Možno má Arya pravdu a prax je jediný učiteľ, ktorý mi teraz môže pomôcť, pomyslel si Eragon. Prax si však vyžaduje čas a toho mám zo všetkého najmenej. Onedlho budeme v Dras-Leone a potom v Urú'baene. Zostáva maximálne pár mesiacov a budeme sa musieť postaviť proti Galbatorixovi so Šruikanom.

Vzdychol si, pretrel si tvár a snažil sa sústrediť na inú, menej znepokojujúcu tému. Vždy sa vrátil k rovnakým pochybnostiam a zahryzol sa do nich ako pes do morčacej kosti, lenže výsledkom bola len trvalá a narastajúca úzkosť.

Stratený v myšlienkach kráčal dolu kopcom. Prechádzal sa pomedzi temné stany, mieril k tomu svojmu, ale veľmi nesledoval, kadiaľ presne ide. Ako zvyčajne mu chôdza pomohla upokojiť sa. Muži, čo boli vonku, mu ustupovali z cesty, búchali si pri tom pästou do hrude a väčšinou pridali tichý pozdrav: „Tieňobijca.“ Eragon im odpovedal zdvorilým kývnutím.

Prechádzal sa asi štvrt hodiny, striedavo sa zastavoval a kráčal nezávisle od svojich myšlienok, keď jeho rozjímanie prerušil vysoký ženský hlas, ktorý čosi veľmi nadšene vykladal. Eragon sa za ním zvedavo vydal, až prišiel k stanu stojacemu bokom od ostatných, blízko pokrútenej vrby, jediného stromu pri jazere, ktorý vojsko nevyťažalo na kúrenie.

100 Tam sa mu pod klenbou vetiev naskytl ten najčudnejší pohľad v živote.

Okolo nízkeho blikajúceho ohňa sedelo v polkruhu dvanásť urgaldov vrátane ich vodcu Nar Garzhvoga. Na tvárach im poskakovali hrôzostrašné tiene, ktoré zvyrazňovali ich svojské čelá, široké lícne kosti a mohutné čeluste a aj ryhy na rohoch, čo im trčali z čiel, stáčali sa dozadu a okolo uší naspäť dopredu. Urgalovia neboli ozbrojení a mali holú hrud', až na kožené pásiky na zápästiach a tkané popruhy, ktoré nosili prehodené cez plece k pásu. Okrem Garzhvoga tam boli aj ďalší traja Kullovia, z ktorých ani jeden nemeral menej ako šesť stôp. Ostatní urgalovia vedľa nich vyzerali ako deti.

Medzi urgalmi – medzi nimi a na nich – bolo niekoľko desiatok mačkolakov vo svojej zvieracej podobe. Mnoho mačiek sedelo vzpriamene a úplne nehybne pri ohni, nepohli ani špičkou chvosta a strapaté uši ostrážito našahovali dopredu. Ostatné mačkolaky ležali rozvalené na zemi, v lonách urgaldov, alebo v ich náručiach. Jedna útla biela mačkolačica dokonca odpočívala stočená na širokej hlave Kulla: pravú prednú nohu mala prehodenú cez okraj jeho lebky a labku majetnícky pritlačenú uprostred jeho čela. Hoci mačkolaky boli v porovnaní s urgalmi drobné, vyzerali rovnako zúrivo a Eragon mal jasno v tom, komu z nich by čelil v bitke radšej. Urgalom rozumel, kým mačkolaky boli... nevyspytateľné.

Na druhej strane ohňa, pred stanom, sedela bylinkárka Angela s nohami

skrúženými na zloženej prikrývke a priadla kopu česanej vlny do jediného tenkého vlákna na vreteno, ktoré držala pred sebou. Akoby chcela prizerajúceho sa očariť. Mačkolaky aj urgalovia na ňu upreto hľadeli a hltali každé jej slovo:

„... ale bol priveľmi pomalý. Zúrivy králik s červenými očami rozpáral Hordovi hrdlo a ten okamžite padol mŕtvy. Potom králik utiekol do lesa a viac už o ňom nikto nepočul. Napriek tomu,“ tu sa Angela predklonila a stíšila hlas, „ak cestujete po tých končinách tak ako ja... dodnes môžete niekedy naraziť na čerstvo zabitého jeleňa alebo feldúnosta, ktorý vyzerá, akoby ho niekto obhrýzal ani kvaku. A všade okolo nájdete stopy nezvyčajne veľkého králika. Občas sa stratí nejaký bojovník z Kvôth a neskôr ho nájdú mŕtveho s rozpáraným hrdlom... vždy s rozpáraným hrdlom.“

Angela sa vrátila do svojej predchádzajúcej polohy. „Terrin bol, pochopiteľne, strašne rozrušený stratou priateľa a chcel králika prenasledovať, ale trpaslíci stále potrebovali jeho pomoc. A tak sa vrátil do pevnosti a ďalšie tri dni a tri noci ochraňovali hradby. Začali im dochádzať zásoby a všetci bojovníci boli samý škrabanec.

„Nakoniec, ráno na štvrtý deň, keď už všetko vyzeralo beznádejne, mraky sa rozostúpili a Terrin s úžasom v diaľke zbadal, ako Mimring letí smerom k pevnosti na čele obrovského mraku drakov. Pohľad na draky útočníkov tak vydesil, že odhodili zbrane a utiekli do divočiny.“ Angele šklblo kútikom úst. „Ako si dokážete isto predstaviť, trpaslíkov z Kvôth to veľmi potešilo a nasledovala obrovská zábava.

A keď Mimring pristál, Terrin si všimol, že jeho šupiny zmenili farbu a zostali číre ako diamant. Stalo sa to vraj preto, lebo Mimring letel veľmi blízko slnka – aby priviedol ostatné draky včas, musel letieť ponad vrcholky Beorských hôr, vyššie, než letel ktorýkoľvek drak pred ním alebo po ňom. Odvtedy bol Terrin známy ako hrdina obliehania Kvôth a jeho drakovi sa hovorilo Mimring Brilliant, pre tie šupiny. A potom žili šťastne až do smrti. Hoci, ak mám byť úprimná, Terrin sa po zvyšok života tak trochu bál králikov. A takto sa to v Kvôth naozaj stalo.“

Keď stíchla, mačkolaky začali priasť a urgalovia niekoľkokrát súhlasne zamrmlali.

„Uluthrek, rozprávaš pekný príbeh,“ povedal Garzhvog, ktorého hlas zadunel ako padajúci kameň.

„Ďakujem ti.“

„No nie tak, ako som ho počul ja,“ poznamenal Eragon a vyšiel z tmy.

Angelin výraz sa rozžiariť. „No, ťažko môžeš čakať, že trpaslíci priznajú, že

boli vydaní na milosť a nemilosť králikovi. To si sa po celý čas schovával v tieni?“

„Len chvíľku,“ priznal.

„Tak si prišiel o najzaujímavejšiu časť príbehu a mne sa to už nechce dnes večer opakovať. Priveľmi mi vyschlo v krku na nejaké dlhé rozprávanie.“

Kullovia a ďalší urgalovia začali vstávať tak prudko, až sa Eragonovi zachvela pôda pod nohami. Mačkolaky, ktoré doteraz odpočívali na urgaloch, padali na zem a nesúhlasne mňaukali.

Keď Eragon sledoval zmes škaredých rohatých tvárí zhromaždenú okolo ohňa, musel potlačiť nutkanie chytiť rukoväť svojho meča. Hoci bojoval, cestoval a lovil po boku urgalov, a dokonca preskúmal myšlienky niekoľkých z nich, stále sa v ich prítomnosti cítil nesvoj. Rozumovo vedel, že sú to spojenci, ale jeho kosti a svaly nemohli zabudnúť na vnútornú hrôzu, ktorá sa ho zmocnila pri rôznych príležitostiach, keď sa proti ich rase musel postaviť v boji.

Garzhvog vytiahol niečo z koženého vrečka, ktoré nosil zavesené na opasku. Natiahol tučnú ruku ponad oheň a podal to Angele. Tá odložila priadzu a vzala predmet do dlaní. Bola to drsná guľa z azúrového krištáľu, čo sa trblietala ako tvrdý sneh. Bylinkárka si ju zastrčila do rukáva a potom znovu zodvihla vreteno.

Garzhvog povedal: „Uluthrek, musíš niekedy prísť do nášho tábora, aby sme ti mohli porozprávať naše príbehy. Máme so sebou pesničkára. Je dobrý. Keď ho počúvaš recitovať príbeh o víťazstve Nar Tulkhqu v Stavarosku, rozpáli sa ti krv, chce sa ti revať na mesiac a skrížiť rohy s najmocnejšími nepriateľmi.“

„To závisí od toho, či máš nejaké rohy, ktoré by si skrížil,“ poznamenala Angela. „Bude mi ctou posedieť s vami. Možno zajtra večer?“

Obrovský Kull súhlasil. Potom sa Eragon opýtal: „Kde je Stavarosk? Nikdy som o ňom nepočul.“

Urgalovia sa nepokojne pohli, Garzhvog sklonil hlavu a zafučal ako býk. „Ohnivý meč, čo je toto za úskok?“ dožadoval sa. „Chceš ma vyzvať na súboj, že nás tak urážaš?“ Výhražne otvoril a zavrel päsťe.

Eragon opatrne povedal: „Nar Garzhvog, nemienil som sa ťa nijako dotknúť – bola to úprimná otázka. O Stavarosku som nikdy nepočul.“

Medzi urgalmi nastal prevrpený šum. „Ako je to možné?“ zvolal Garzhvog. „Väčšina ľudí poznajú Stavarosk? Nespieva sa o ňom v každej sieni od severnej pustatiny po Beorské hory ako o našom najväčšom víťazstve? Ak aj nikto iný, Vardeni o ňom určite hovoria.“

Angela si vzdychla a bez toho, aby zdvihla zrak od svojho pradenia, povedala: „Radšej by si im o tom mal porozprávať.“

Eragon kdesi vnútri cítil, že Zafira ich rozhovor pozorne sleduje, a vedel, že je prichystaná vyletieť od ich stanu a postaviť sa vedľa neho, ak by bol súboj nevyhnutný.

Eragon starostlivo volil slová. „Nikto sa mi o tom nezmenil, ale napokon nie som s Vardenmi veľmi dlho a...“

„Drajl!“ zaklial Garzhvog. „Ten bezrohý zradca nemá ani odvahu priznať vlastnú porážku. Je to zbabelec a klamár!“

„Kto? Galbatorix?“ opatrne sa opýtal Eragon.

Niekoľko mačkolakov pri zmienke o kráľovi zasyčalo.

Garzhvog prikývol: „Áno. Keď sa dostal k moci, snažil sa našu rasu raz a navždy zničiť. Poslal do Dračích hôr obrovskú armádu. Jeho vojaci rozprášili naše dediny, spálili naše kosti a zanechali po sebe čiernu horúcu zem. Bojovali sme – najprv s nadšením, potom zo zúfalstva, ale napriek tomu sme bojovali. Nič iné sme ani nemohli robiť. Nemali sme kam utiecť, kam sa schovať. Kto by chránil urgralgra, keď dokonca aj Jazdci boli zničení?“

„Mali sme však šťastie. Mali sme Nar Tulkhqu, veľkého vojvodu, ktorý nás viedol. Raz ho ľudia zajali. Mnoho rokov s nimi bojoval, takže vedel, ako premýšľajú. Vďaka tomu dokázal zjednotiť mnoho našich kmeňov pod svoju vlajku. Potom nalákal Galbatorixovo vojsko do úzkeho priesmyku hlboko v horách a naše barany sa doňho pustili z oboch strán. Bola to masakra, Ohnivý meč. Zem bola presiaknutá krvou a kopy tiel boli vyššie než ja. Keď prídeš do Stavarosku, ešte dnes zacítiš, ako ti pod nohami praskajú kosti, a pod každým kúskom machu nájdeš mince, meče a kusy brnenia.“

„Takže to ste boli vy!“ zvolal Eragon. „Celý život som počúval, že Galbatorix raz prišiel o polovičku svojich mužov v Dračích horách, ale nikto mi nedokázal povedať ako alebo prečo.“

„O viac než polovičku mužov, Ohnivý meč.“ Garzhvog sa nahrbil a kdesi vzadu v jeho hrdle sa ozval chrochtavý zvuk. „Pochopil som, že o tom musíme rozprávať, ak sa má niekto niečo dozvedieť o našom víťazstve. Nájdeme vašich pesničkárov, vašich bardov, naučíme ich piesne o Nar Tulkhgoví a postaráme sa, aby ich spievali často a nahlas.“ Odhodlane prikývol – vzhľadom na veľkosť jeho hlavy to bolo pôsobivé gesto – a povedal: „Zbohom, Ohnivý meč. Zbohom, Uluthrek.“ Potom sa spolu so svojimi druhmi vytratil v tme.

Angela sa zachechtala, čo Eragona vyľakalo.

„Čo je?“ opýtal sa a otočil sa k nej.

Usmiala sa: „Predstavujem si výraz úbohého lutnistu, keď o niekoľko minút vyzrie zo svojho stanu a uvidí dvanásť urgálov, medzi nimi štyroch Kullo, ako stoja vonku a snažia sa mu dať lekcii z urgalskej kultúry. Veľmi by ma prekvapilo, keby sme nepočuli jeho výkrik.“ Znovu sa zachechtala.

Aj Eragona tá predstava pobavila. Sadol si na zem a koncom konára prehrabol žeravé uhlíky. V lone ucítil teplo a ľarchu, a keď sa pozrel dole, uvidel bielu mačkolačicu, ktorá sa mu uvelebila na nohách. Zodvihol ruku, aby ju pohladkal, ale potom sa zarazil a opýtal sa jej: „Môžem?“

Mačkolačica si oblizovala chvost a nevšímala si ho.

Eragon dúfal, že neurobí chybu, a začal ju váhavo škrabkať na krku. O chvíľu začala hlasno a pravidelne priasť.

„Páčiš sa jej,“ poznamenala Angela.

Z nejakého dôvodu to Eragona mimoriadne potešilo. „Kto je to? Chcem povedať, kto si? Ako sa voláš?“ Rýchlo sa pozrel na mačkolačicu v obave, že ju urazil.

Angela sa ticho zasmiala. „Volá sa Lovkyňa tieňov. Tak by sa aspoň dalo preložiť jej meno z jazyka mačkolakov. Je to...“ bylinkárka si so zavrčaním, z ktorého sa Eragonovi zježili chlpy na krku, čudne odkašľala. „Lovkyňa tieňov je družka Grimra Pollabku, takže by sa dalo povedať, že je kráľovnou mačkolakov.“

Pradenie zosilnelo.

„Aha.“ Eragon sa rozhladol po ostatných mačkolakoch. „Kde je Solembum?“

„Naháňa jednu mačku s dlhými fúzmi, ktorá je o polovicu mladšia než on. Správa sa ako hlúpe mača... ale čo, každý má právo sa raz za čas trochu vyblázniť.“ Chytila vreteno ľavou rukou, zastavila ho a omotala novo vytvorené vlákno okolo spodnej časti dreveného kotúča. Potom znovu vreteno roztočila a začala ťahať niť z chuchvalca vlny, ktorú držala v druhej ruke. „Tieňobjca, vyzeráš ako vrece plné otázok.“

„Kedykoľvek ťa stretnem, vždy sa nakoniec cítim ešte zmätenejší.“

„Vždy? Myslím, že zveličuješ. Dobre, pokúsim sa byť vecná. Pýtaj sa.“

Hoci bol Eragon skeptický k jej zdanlivej otvorenosti, zauvažoval, čo by chcel vedieť. Nakoniec sa opýtal: „Mrak drakov? Čo si tým...“

„To je správne označenie čriedy drakov. Ak si niekedy počul nejakého letieť veľkou rýchlosťou, pochopíš. Keď ti nad hlavou preletí desať, dvanásť alebo viac drakov, samotný vzduch okolo teba bubnuje, akoby si sedel vnútri veľkého bubna. Navyše ako inak by si nazval skupinu drakov? Máš krdeľ lastovičiek, húf netopierov, stádo kráv, roj včiel, svorku vlkov a tak ďalej, ale

čo draky? Črieda drakov? To neznie úplne správne. Ani hovoriť o nich ako o ohni alebo o údese, hoci mne sa údes celkom páči, keď sa to tak vezme: údes drakov... Nie, čriede drakov sa hovorí mrak. Čo by si vedel, keby tvoje vzdelanie zahŕňalo viac než len mávanie mečom a spájanie slov v starodávnom jazyku.“

„Určite máš pravdu,“ priznal. Počas svojho spojenia so Zafirou cítil jej súhlas s pomenovaním ‚mrak drakov‘, ktoré sa páčilo aj jemu. Bol to výstižný názov.

Ešte chvíľu premýšľal a potom sa opýtal: „A prečo ti Garzhvog hovoril Uluthrek?“

„To je oslovenie, ktoré mi urgalovia dali už veľmi, veľmi dávno, keď som s nimi cestovala.“

„Čo to znamená?“

„Pojedačka mesiaca.“

„Pojedačka mesiaca? To je čudné meno. Ako si sa k nemu dostala?“

„Zjedla som mesiac, samozrejme, ako inak?“

Eragon sa zamračil a na chvíľu sa sústredil na hladkanie mačkolačice. Potom sa znovu ozval: „Prečo ti Garzhvog dal ten kameň?“

„Lebo som mu povedala príbeh. To bolo, myslím, zjavné.“

„A čo je to?“

„Kus skaly, nevšimol si si?“ Nesúhlasne zamľaskala. „Naozaj by si mal venovať viac pozornosti tomu, čo sa deje okolo teba. Inak niekto dostane chuť pichnúť ti nôž pod rebrá, keď sa nepozeraš. A komu by som potom adresovala svoje záhadné prejavy?“ Pohodila hlavou. „Pokračuj, pýtaj sa ďalej. Táto hra ma celkom baví.“

Nadvihol obočie, a hoci to považoval za zbytočné, opýtal sa: „Píp píp?“

Bylinkárka sa zajakávala od smiechu a niektoré mačkolaky vykrivili papule do akéhosi zubatého úsmevu. Lovkyňu tieňov to však zrejme nepobavilo, lebo zaryla pazúry do Eragonových nôh, až sa mykol.

„Dobre,“ povedala Angela, stále sa zadúšajúc od smiechu, „keď musíš dostať odpoveď, toto je fakt dobrý príbeh, lepší ako ktorýkoľvek iný. Uvidíme... Keď som pred niekoľkými rokmi putovala po okraji Du Weldenvardenu, ďaleko na západe, na míle od ktoréhokoľvek mesta či dediny, narazila som na Grimrra. V tom čase bol len vodcom malej skupiny mačkolakov a ešte mal obe labky zdravé. Našla som ho vtedy, ako sa hrá s malým drozdom, čo vypadol z hniezda na neďalekom strome. Neprekážalo by mi, keby to vtáča jednoducho zabil a zožral – to predsa mačky robievajú –, ale on to úbožiatko trápil: ťahal ho za krídelká, hrýzol ho do chvosta, nechal ho poskočiť a po-

tom ho zrazil na zem.“ Angela znechutene pokrčila nos. „Hovorila som mu, aby s tým prestal, ale on len zavrčal a nevšimal si ma.“ Uprela na Eragona prísny pohľad. „Nepáči sa mi, keď ma niekto ignoruje. A tak som mu toho vtáčika vzala, ostrihala som mu pazúry a vyslovila som zaklínadlo, aby celý ďalší týždeň švitoril ako spevavý vták, kedykoľvek otvoril ústa.“

„Švitoril?“

Angela prikývla a žiarila potlačovaným smiechom. „Nikdy v živote som sa tak nenasmiala. Celý týždeň sa k nemu nijaký iný mačkolak ani nepriblížil.“

„Nečudo, že ťa nenávidí.“

„A čo má byť? Keď si občas nenarobíš pár nepriateľov, si zbabelec – alebo ešte niečo horšie. Navyše mi to stálo za to, vidieť jeho reakciu. Ach, ten zúril!“

Lovkyňa tieňov potichu varovne zavrčala a znovu zaťala pazúry.

Eragon skrivil tvár od bolesti. „Možno by bolo najlepšie, keby sme sa bavili o niečom inom.“

„Hm.“

Kým navrhol novú tému, odniekiaľ zo stredu tábora sa ozval hlasný výkrik. Kým celkom stíchol, nad radmi stanov trikrát zaznela jeho ozvena.

Eragon sa pozrel na Angelu, ona naňho a obaja vyprskli do smiechu.

KLEBETY A LISTY

Je neskoro, povedala Zafira, keď sa Eragon pritackal k svojmu stanu, vedľa ktorého stočená ležala. V matnom svetle fakiel sa trblietala ako kopa azúrových uhlíkov. Jedným okom spod ťažkého viečka sa naňho pozerala.

Čupol si k jej hlave, na chvíľu k nej pritlačil čelo a objal jej ostrú čeľusť. *To je, povedal nakoniec. A ty si potrebuješ oddýchnuť po celom dni lietania vo vetre. Spi, uvidíme sa ráno.*

Mrkla na súhlas.

Vnútri stanu Eragon rozsvietil sviečku. Potom si stiahol čizmy a s nohami zloženými pod sebou si sadol na poľné lôžko. Začal zvolna dýchať a dovolil svojej myšli, aby sa otvorila, rozťahla a dotkla sa všetkých živých vecí okolo nej, od červov a hmyzu v zemi po Zafiru a vardenských bojovníkov, a dokonca aj tých pár zostávajúcich rastlín v okolí, ktorých energia bola v porovnaní so žiarivým jasom aj tých najmenších zvierat slabá a sotva postrehnuteľná.

Sedel tak dlho a s vyprázdnenou myšliou si uvedomoval tisíce pocitov, prenikavých aj slabulinkých, a sústredil sa len na pravidelné nádychy a výdychy.

Kdesi v diaľke počul hovoriť mužov stojacich okolo strážneho ohňa. Nočný vzduch niesol ich hlasy ďalej, než mali v úmysle – tak ďaleko, aby Eragonove citlivé uši rozoznali ich slová. Cítil aj ich myseľ a mohol by si prečítať aj ich myšlienky, keby chcel, ale rozhodol sa rešpektovať ich najvnútornejšie súkromie, a tak len načúval.

Chlapík s hlbokým hlasom práve hovoril: „... a to, ako sa na teba dívajú zvrchu, akoby si bol ten najnižší z najnižších. Často s tebou ani neprehovoria, keď sa ich na niečo priateľsky opýtaš. Jednoducho sa otočia a odídu.“

„Áno,“ povedal ďalší. „A ich ženy – krásne ako sochy a presne také chladné.“

„To preto, že si naozaj odporný bastard, Svern.“

„Nemôžem za to, že môj otec zvädzal dievčiny od kráv. Navyše ty máš čo hovoriť. S tým svojím ksichtom by si mohol chodiť v noci strašiť deti.“

Bojovník s hlbokým hlasom zavrčal. Potom niekto zakašľal, odpľul si a Eragon počul zasyčanie pľuvanca po dopade na horiace drevo.

Do rozhovoru sa zapojil tretí hlas: „Nemám elfov rád o nič menej než vy, ale potrebujeme ich, aby sme vyhrali túto vojnu.“

„Čo ak sa potom postavia proti nám?“ opýtal sa hlboký hlas.

„Tak, tak,“ pridala sa Svern. „Pozrite, čo sa stalo v Ceunone a Gil'eade. Aj keď tam mal Galbatorix veľa vojakov a je taký mocný, nedokázal elfom zabrániť, aby prelomili hradby.“

„Možno sa o to ani nesnažil,“ nadhodil ten tretí.

Nadlho sa odmlčali.

Potom muž s hlbokým hlasom povedal: „No, to je mimoriadne nepríjemná predstava... Či sa snažil, alebo nie, nechápem, ako by sme elfov odrazili, keby sa rozhodli vziať si naspäť svoje bývalé územie. Sú rýchlejší a silnejší než my a na rozdiel od nás medzi nimi nie je nikto, kto by nevedel čarovať.“

„Lenže my máme Eragona,“ nadhodil Svern. „Keby chcel, dokázal by ich úplne sám zahnať do lesa.“

108 „Ten? Pche! Vyzerá skôr ako elf než ako jeho vlastná krv. Nespoliehal by som sa na jeho oddanosť viac než na lojalitu urgalo.“

Tretí muž opäť prehovoril: „Všimli ste si, že je vždy čerstvo oholený, aj keď vyrážame skoro ráno?“

„Namiesto britvy zrejme používa kúzlo.“

„To ide proti prirodzenosti, tak je to. Toto aj všetky tie kúzla, čo sa tu dnes dejú. Človek má chuť schovať sa niekde v jaskyni a nechať čarodejov, nech sa bez nášho pričinenia pozabývajú navzájom.“

„Nespomínam si, že by si sa sťažoval, keď liečitelia použili kúzlo namiesto kliešťov, aby ti vytiahli šíp z pleca.“

„Možno, ale ten šíp by nikdy nebol skončil v mojom pleci, nebyť Galbatorixa. To on a jeho kúzla nás dostali do tejto šlamastiky.“

Niekto si odfrkol: „To je pravda, ale stavil by som posledný grajciar na to, že aj keby nijaký Galbatorix neexistoval, ty by si tak či tak skončil so šípmom v tele. Si priveľký darebák na to, aby si robil niečo iné, než bojoval.“

„Eragon mi vo Feinsteri zachránil život, vieš?“ povedal Svern.

„Áno, a ak nás tou historkou budeš znova nudiť, nechám ťa týždeň drhnúť hrnce.“

„Dobre, ale je to tak...“

Nasledovalo ďalšie ticho, ktoré prerušilo len vzdychnutie bojovníka s hl-

bokým hlasom. „Potrebujeme nájsť spôsob, ako sa chrániť. To je ten problém. Sme vydaní na milosť a nemilosť elfom, čarodejom – našim aj ich – a všetkým čudným tvorom, čo sa túlajú po kraji. Toto všetko je pre ľudí, ako je Eragon, ale my nemáme také šťastie. To, čo potrebujeme, je...“

„Potrebujeme Jazdcov,“ prerušil ho Svern. „Tí by na svete nastolili poriadok.“

„Pf! A kde chceš vziať draky? Nemôžeš mať Jazdcov bez drakov. Navyše by sme sa aj tak nedokázali ubrániť a to ma trápi. Nie som dieťa, aby som sa schovával mame pod sukňu, ale ak sa z noci vynorí Tieň, nedokážeme tej mizernej potvore nijako zabrániť, aby nám odtrhla hlavy.“

„To mi niečo pripomína, počuli ste o lordovi Barstovi?“ opýtal sa tretí muž.

Svern súhlasne zamrmlal: „Počul som, že potom zjedol jeho srdce.“

„Čo sú to zas za hlúposti?“ opýtal sa bojovník s hlbokým hlasom.

„Barst...“

„Barst?“

„Veď vieš, ten gróf, čo má panstvo pri Gil'eade...“

„Nie je to ten, čo naschvál nahnal svoje kone do rieky...“

„Áno, to je on. Vraj prišiel do jednej dediny a prikázal všetkým mužom, aby sa pridali ku Galbatorixovej armáde. Tak to chodilo všade. Lenže tí muži odmietli a zaútočili na Barsta a jeho vojakov.“

„Odvážne,“ uznanlivo povedal muž s hlbokým hlasom. „Hlúpe, ale odvážne.“

„Barst bol však veľmi prefíkaný. Prv než vošiel do dediny, rozostaval okolo nej lukostrelcov. Vojaci zabili polovičku mužov a ten zvyšok za chvíľku premošli. Nijaké prekvapenie. Potom vzal Barst ich vodcu – toho chlapa, čo rozpútal boj – chytil ho pod krk a holými rukami mu odtrhol hlavu!“

„Nie.“

„Ako kurčatu. A navyše prikázal upáliť jeho rodinu.“

„Ten Barst musí byť silný ako urgál, keď dokáže človeku odtrhnúť hlavu,“ poznamenal Svern.

„Možno je v tom nejaký trik.“

„Mohlo by to byť kúzlo?“ opýtal sa muž s hlbokým hlasom.

„Podľa všetkého bol vždy silný – silný a prefíkaný. Ako mladík vraj zabil raneného vola jedinou ranou pästou.“

„Aj tak mi to pripadá ako kúzlo.“

„To preto, že v každom kúte vidíš číhať zlých čarodejov.“

Muž s hlbokým hlasom zabručal, ale neprehovoril.

Potom sa muži rozišli na obchôdzku a Eragon ich už nepočul. Inokedy by ho ich rozhovor znepokojil, ale vďaka svojej meditácii zostal po celý čas ľadovo pokojný, aj keď sa snažil zapamätať si, čo hovorili, aby o tom mohol neskôr pouvažovať.

Keď mal Eragon myšlienky usporiadané a cítil sa uvoľnený, zavrel myseľ, otvoril oči a pomaly vystrel nohy, aby si rozcvičil stuhnuté svaly.

Zaujal ho pohyb plameňa sviečky a chvíľu naň hľadel, fascinovaný krivkami ohňa.

Potom prešiel k miestu, kde predtým odložil Zafirinu sedlovú brašnu, a vytiahol brko, štetec, fľaštičku s atramentom, listy pergamenu, ktoré si pred niekoľkými dňami vyprosil od Jeoda, a výtlačok *Domia abr Wyrda*, čo mu starý učenec kedysi dal.

Eragon sa vrátil k lôžku a položil ťažkú knihu o kúsok ďalej, aby ju nepoľtkal atramentom. Dal si štít cez kolená ako podložku a rozprestrel hárkny pergamenu po zakrivenej ploche. Odzátkoval fľaštičku, z ktorej vyšiel prenikavý trieslový pach, a namočil brko do dubového atramentu.

Hrotom pera sa dotkol okraja fľaštičky, aby sa zbavil nadbytočnej tekutiny, a potom opatrne urobil prvý ťah. Za tichého škrabotu brka vypisoval jednotlivé runy svojho rodného jazyka. Keď skončil, porovnal ich s výsledkom z predchádzajúcej noci a s písmenami v *Domia abr Wyrda*, ktoré používal ako predlohu, aby zistil, či sa jeho rukopis zlepšil. Videl len maličký pokrok.

Ešte trikrát napísal abecedu, venujúc osobitnú pozornosť tvarom, ktoré mu robili najväčšie problémy. Potom si začal zapisovať myšlienky a postrehy z uplynulého dňa. Nielenže si pri tom precvičil písanie, ale pomáhalo mu to pochopiť všetko, čo v priebehu dňa videl a robil.

Hoci písanie bolo prácne, bavilo ho, lebo toto úsilie považoval za podnetné. A Eragonovi pripomínalo aj to, ako ho starý rozprávač Brom učil význam každej runy, čo mu dodávalo pocit blízkosti so svojím otcom, ktorého si veľmi neužil.

Keď už napísal všetko, čo mal na srdci, umyl brko, vymenil ho za štetec a vybral list pergamenu, ktorý bol už napoly pokrytý množstvom glyfov v starodávnom jazyku.

Napodobiť Liduen Kvaedhí, elfský spôsob písania, bolo však pre spleťité, ladné tvary glyfov omnoho ťažšie, než písať runy jeho vlastnej rasy. On však vytrval z dvoch dôvodov: potreboval si udržiavať znalosť tohto písma, a považoval za múdrejšie v prípade potreby písania v starodávnom jazyku použiť zápis, ktorému väčšina ľudí neporozumie.

Eragon mal dobrú pamäť, no aj tak zistil, že zabudol mnoho kúzel, ktoré ho naučili Brom a Oromis. Rozhodol sa preto zostaviť slovník všetkých slov starodávneho jazyka, ktoré poznal. Hoci to nebol veľmi originálny nápad, len nedávno dokázal oceniť hodnotu takého súpisu.

Pracoval na slovníku niekoľko ďalších hodín, potom upratal písacie potreby naspäť do sedlovej brašny a vytiahol truhlicu s Glaedrovým srdcom srdc. Pokúsil sa prebudiť starého draka z jeho mrákot, ako už mnohokrát predtým, a ako vždy neuspel. Eragon sa však odmietal vzdať. Sedel vedľa otvorenej truhlice a predčítal Glaedrovi z *Domia abr Wyrda* o mnohých trpasličích obradoch a rituáloch, z ktorých väčšinu nepoznal, kým nenastala najchladnejšia a najtemnejšia časť noci.

Potom odložil knihu, sfúkol sviecu a ľahol si na lôžko, aby si odpočinul. Krátko sa túlal fantastickými predstavami svojich bdelych snov. Keď sa na východe objavil prvý náznak svetla, opäť vstal a celý kolobeh sa začal odznova.

AROUGHS

Doobeda Roran a jeho muži dorazili k skupine stanov pri ceste. Cez závoj vyčerpania Roranovi pripadal tábor šedivý a rozmazaný. Míľu na juh ležalo mesto Aroughs, ale rozoznal len jeho hrubé obrysy: ľadovobiele hradby, tmavé vchody so zamrežovanými bránami a mnoho nahusto vystavaných štvorcových kamenných veží.

Pridfžali sa sediel a cválali do tábora. Ich kone boli na pokraji zrútenia. Pribehol k nemu strapatý mladík, chytil jeho kobyľu za uzdu a ťahal za ňu, kým sa zviera nevzdalo.

112 Roran hľadel dole na chlapca a nebol si istý, čo sa práve stalo, a po dlhej chvíli zachrapčal: „Prived’ mi Brigmana.“

Chlapec bez slova vyrazil pomedzi stany, až holými nohami rozvíril prach.

Roranovi pripadalo, že sedí a čaká vari aj hodinu. Divoké odfukovanie kobyly akoby súviselo s návalmi krvi do jeho uší. Keď sa pozrel na zem, mal pocit, že sa pod ním stále hýbe a mizne ako tunel smerom k nekonečne vzdialenému bodu. Kdesi zacinkali ostrohy. Neďaleko sa zhromaždila asi desiatka bojovníkov. Opierali sa o kopije a štíty a z tváří im sršala zvedavosť.

Cez tábor k Roranovi krivkal robustný muž v modrej tunike, ktorý používal zlomenú kopiju ako palicu. Mal dlhú hustú bradu, ale nad ňou oholenú a spotenú hornú peru mal – či sa potil od bolesti, alebo od tepla, to Roran nerozoznal.

„Ty si Kladio?“ opýtal sa muž.

Roran súhlasne zamrmlal. Uvoľnil kľčovitý stisk, ktorým sa držal sedla, siahol pod svoju tuniku a podal Brigmanovi ošúpaný obdĺžnik pergamentu s rozkazmi od Nasuady.

Brigman nechťom na palci zlomil pečať. Prečítal si pergamen, potom ho spustil a uprel na Rorana prázdny pohľad.

„Čakali sme na teba,“ povedal. „Jeden z Nasuadiných osobných čarodejov

sa so mnou pred štyrmi dňami spojil a hovoril, že si vyrazil, ale nemyslel som, že dorazíš tak skoro.“

„Nebolo to ľahké,“ pripustil Roran.

Brigmanova holá horná pera sa skrivila. „Nie, to iste nebolo... pane.“ Vrátil mu pergamen. „Kladivo, muži sú teraz pod tvojím velením. Práve sme chceli zaútočiť na západnú bránu. Nechcel by si stáť na ich čele?“ Tá otázka bola ostrá ako dýka.

Svet okolo Rorana akoby sa zatočil a on musel pevnejšie zovrieť sedlo. Veľmi dobre vedel, že je priveľmi unavený na to, aby si s kýmkoľvek vymieňal uštipačné poznámky a vyvyšoval sa.

„Prikáž im, nech sa dnes stiahnu,“ povedal.

„Vari si rozum potratil? Ako inak môžeme podľa teba obsadiť mesto? Pripravovali sme ten útok celé ráno a ja tu nechcem sedieť so založenými rukami, kým ty budeš dospávať. Nasuada očakáva, že o pár dní dokončíme obliehanie, a ja na to, pri Angvardovi, dozriem!“

Roran takým tichým hlasom, aby ho počul len Brigman, zavrčal: „Povieš mužom, aby zostali v tábore, inak ťa budem musieť dať zavesiť za členky a mučiť za neposlúchnutie rozkazu. Neschválím nijaký útok, kým si neodpočinem a nevyhodnotím situáciu.“

„Si pekný hlupák. To by...“

„Ak nedokážeš držať jazyk za zubami a plniť si svoje povinnosti, zmlátim ťa sám – tu a teraz.“

Brigmanovi sa rozšírili nosné dierky. „V tomto stave? Nemal by si šancu.“

„Mýliš sa,“ povedal Roran. A myslel to vážne. V tej chvíli netušil, ako by mohol Brigmana poraziť, ale v hĺbke duše cítil, že by to dokázal.

Chvíľu to vyzeralo, že Brigman bojuje sám so sebou. „Dobre,“ odsekol. „Myslím, že by na mužov nevplývalo dobre, keby nás videli váľať sa v hline. Ak chceš, zostaneme, kde sme, ale nechcem zodpovedať za plytvanie časom. Padne to na tvoju hlavu, nie na moju.“

„Tak to chodí,“ odvetil Roran a zoskočil z kobyly na zem. Hrdlo sa mu zovrelo od bolesti. „Tak ako ty zodpovedáš za fiasko, na ktoré sa toto obliehanie premenilo.“

Brigman sa zamračil a Roran pochopil, že Brigmanov odpor k nemu sa premenil na nenávisť. Lutoval, že nezvolil diplomatickejšiu odpoveď.

„Do svojho stanu sa dostaneš tadeto.“

Roran sa prebral ešte doobeda.

Do stanu prenikalo mäkké svetlo, čo mu zdvihlo náladu. Mal pocit, že

zaspal len na pár minút. Potom si uvedomil, že na to sa cíti priveľmi bystrý a čulý.

V duchu zakliat, nahnevaný sám na seba, že dovoľil, aby mu pomedzi prsty prekľzol celý jeden deň.

Cez seba mal prehodenú tenkú deku, ktorú v miernom južnom podnebí veľmi nepotreboval, zvlášť keď bol stále obutý a oblečený. Stiahol prikrývku a pokúsil sa posadiť.

Pridusene zastonal. Akoby sa mu celé telo naplo a prasklo. Spadol na chrbát, chvíľu ležal a lapal po dychu. Počiatočný šok však o chvíľu doznel, ale zanechal po sebe mnoho menších aj väčších pulzujúcich bolestí.

Pozbierať sily mu trvalo niekoľko minút. S nesmiernym úsilím sa prevalil na bok a prehodil nohy cez okraj ležadla. Chvíľu počkal, aby nabral dych, kým sa pokúsi o zdanlivo nemožné – vstať.

Keď konečne stál na nohách, kyslo sa usmial. *Toto bude zaujímavý deň.*

Pred stanom už naňho čakali ostatní. Vyzerali vyčerpane a strhane, pohybovali sa rovnako stuhnuto ako on. Keď sa pozdravili, Roran ukázal na obväz na Delwinovom predlaktí, kde ho majiteľ jedného hostinca porezal nožom na krájanie. „Už to bolí menej?“

Delwin pokrčil plecami. „Nie je to také zlé. Môžem bojovať, ak bude treba.“

„Dobre.“

„Čo chceš urobiť ako prvé?“ opýtal sa Karn.

Roran sa pozrel na stúpajúce slnko a prepočítaval, koľko času zostáva do obeda. „Prejsť sa,“ povedal.

Vyrazil zo stredu tábora a vodil svojich spoločníkov pomedzi stany, aby preveril stav oddielov a ich vybavenia. Občas zastal, aby sa niekoho na niečo opýtal. Väčšina mužov bola unavená a bez nálady, hoci to vyzeralo, akoby sa im zlepšila, keď ho zbadali.

Roran ukončil prehliadku pri južnom okraji tábora, ako mal v pláne. Tam zastavil, aby sa pozrel na pôsobivú stavbu, akou Aroughs nepochybne bol.

Mesto bolo vystavané v dvoch úrovniach. Prvá bola nízka, rozťahnutá a zahŕňala väčšinu budov, zatiaľ čo druhú, menšiu úroveň tvoril vrchol dlhého mierneho svahu, ktorého najvyšší bod ležal na míle ďaleko. Obe úrovne mesta obopínali hradby. Na vonkajšej hradbe bolo vidieť päť brán: dve z nich sa otvárali k cestám, čo viedli do mesta – jedna zo severu a druhá z východu –, a ďalšie tri sa otvárali nad kanálmi, ktoré tiekli na juh do mesta. Na druhej strane Aroughsu sa rozprestieralo nepokojné more, kam kanály pravdepodobne ústili.

Aspoň nemajú vodnú priekopu, pomyslel si.

Severná brána bola doškriabaná a zničená od baranidla a rozrytá zem pred ňou svedčila o zvyškoch bitky. Pred hradbami stáli zoradené tri katalpuly, štyri balisty, aké Roran videl na *Dračom krídle*, a dve polorozpadnuté obliehacie veže. Vedľa vojnových strojov čupelo niekoľko mužov, ktorí fajčili fajky a hrali sa s kockami na kúskoch kože. V porovnaní s jednoliatym mestom vyzerali stroje zúfalo nedostatočne.

Rovinatá krajina obklopujúca Aroughs sa zvažovala k moru. Zelená planina bola posiatá stovkami statkov, každý mal drevený plot a aspoň jednu drevenú strechu. Občas bolo vidieť prepychové sídla: rozľahlé kamenné domy chránené vlastnými vysokými stenami a, ako Roran usúdil, aj vlastnými strážami. Nepochybne patrili šľachticom z Aroughsu a možno aj niektorým zámožným kupcom.

„Čo si o tom myslíš?“ opýtal sa Karna.

Čarodej sa zachmúril viac než zvyčajne a potriasol hlavou: „Podobne by sme mohli dobývať horu.“

„Je to tak,“ poznamenal Brigman, ktorý sa k nim práve približoval.

Roran si nechal svoje vlastné postrehy pre seba. Nechcel, aby ostatní vedeli, aký bezradný sa cíti. *Nasuada sa zbláznila, keď si myslí, že dokážeme dobyť Aroughs s ôsmimi stovkami mužov. Keby som ich mal osemtisíc a ešte aj Eragona so Zafrou, potom by som si tým mohol byť istý. No takto...*

Napriek tomu vedel, že to musí nejako zvládnuť, ak pre nič iné, už len kvôli Katrine.

Bez toho, aby sa Roran pozrel na Brigmana, povedal: „Povedz mi niečo o Aroughse.“

Brigman niekoľkokrát pokrútil svojou kopijou a zabodol násadu do zeme. „Galbatorix bol prezieravý. Dbal o to, aby sa mesto dostatočne zásobilo jedlom, kým odrežeme tunajšie cesty od zvyšku Kráľovstva. Vody majú dostatok, ako vidíš. Aj keby sme kanály odviedli inam, stále budú mať vnútri hradieb niekoľko prameňov a studní. Pravdepodobne by vydržali až do zimy, ak nie dlhšie, aj keď by som sa stavil, že vtedy by už mali kvaky po krk. Galbatorix do Aroughsu poslal početné oddiely s vojakmi – viac než dvojnásobok našich mužov. Okrem toho má mesto svoju bežnú posádku.“

„Odkiaľ to všetko vieš?“

„Informátor. Nemal však nijaké skúsenosti s vojenskou stratégiou a slabiny Aroughsu vyhodnotil praveľmi optimisticky.“

„Aha.“

„Okrem toho nám sľúbil, že pod rúškom noci dokáže do mesta vpustiť pár mužov.“

„A?“

„Čakali sme, ale neobjavil sa. Nasledujúce ráno sme jeho hlavu videli nasadenú na cimburí. Ešte tam je, pri východnej bráne.“

„Aha. Sú tu ešte nejaké brány okrem týchto piatich?“

„Áno, ďalšie tri. Pri dokoch je vodná brána dosť široká pre všetky tri kanály, ktoré tu vytekajú, a vedľa nej je suchozemská brána pre ľudí a kone. Ďalšia suchá brána je na tantom konci,“ ukázal na západnú stranu mesta, „rovnaká ako tie ostatné.“

„Dá sa niektorá z nich preraziť?“

„Nie dosť rýchlo. Pri pobreží nemáme dosť priestoru na to, aby sme manévrovali alebo sa stiahli z dosahu nepriateľských kameňov a šípov. Takže zostávajú tieto brány a ešte západná. Krajina je okrem pobrežia všade okolo mesta úplne rovnaká, a tak som sa rozhodol zamerať útok na najbližšiu bránu.“

„Z čoho sú brány vyrobené?“

„Z dubového dreva a zo železa. Ak ich nezburáme, budú tu stáť ešte stovky rokov.“

„Sú chránené čarami?“

„To neviem, lebo Nasuada nepovažovala za nevyhnutné poslať s nami čarodejov. Halstead má...“

„Halstead?“

„Lord Halstead, vládca Aroughsu. Už si o ňom musel počuť.“

„Nie.“

Nasledovala krátka pauza, počas ktorej Roran cítil, ako Brigmanovo opovrhovanie ním rastie. Potom muž pokračoval: „Halstead má svojho vlastného čarodeja, podlú bytosť so žltkastou kožou. Videli sme ho na vrchole hradieb, ako si niečo mrmle popod fúzy a snaží sa nás zničiť svojimi čarami. Zdá sa, že je mimoriadne neschopný, lebo veľa toho nedosiahol, akurát sa mu podarilo zapáliť dvoch mužov, čo som mal pri baranidle.“

Roran si vymenil pohľad s Karnom – čarodej vyzeral ešte ustaranejšie než predtým –, ale rozhodol sa, že bude lepšie s ním tú vec prebrať osamote.

„Bolo by ľahšie prekonať brány cez kanály?“ opýtal sa.

„Na čom by si stál? Pozri sa, ako sú zapustené do hradieb, okolo je sotva stopa miesta. V strope vstupného tunela sú navyše otvory a poklapy, takže môžu na každého, kto je dosť hlúpy, aby sa tam odvážil, vylievať vriaci olej, hádzať balvany alebo strieľať z kuše.“

„Brány nemôžu byť pevné až po dno, inak by zastavili vodu.“

„V tom máš pravdu. Pod hladinou je mreža z dreva a kovu s takými veľkými dierami, aby veľmi nebránili prietoku.“

„Sú brány väčšinou spustené vo vode, aj keď nikto Aroughs neoblieha?“

„V noci určite, ale myslím, že počas dňa ich nechávali otvorené.“

„Hm. A čo hradby?“

Brigman preniesol hmotnosť na druhú nohu. „Žula, dohľadka leštená a napasovaná tak natesno, že medzi bloky kameňov neprestrčíš ani čepeľ noža. Trpasličia práca, povedal by som, z čias pred pádom Jazdcov. Predpokladám, že sú naplnené natlačenou sutinou, ale s určitosťou to nemôžem povedať, lebo sme ešte neprerazili vonkajšiu vrstvu. Vedú najmenej dvanásť stôp pod zem a pravdepodobne ešte hlbšie, čo znamená, že sa pod ne nemôžeme podhrabať ani ich podryť a oslabiť.“

Brigman urobil krok dopredu a ukázal na panské sídla na severe a západe. „Väčšina šľachticov sa stiahla do Aroughsu, ale nechali doma svojich mužov, aby chránili majetok. Mali sme s nimi problémy, lebo napadli našich vyzvedáčov, kradli nám kone a podobne. Hneď na začiatku sme obsadili dve panstvá,“ ukázal na dve spáleniská pár míľ odtiaľ, „ale ich udržiavanie prinieslo viac starostí než úžitku, tak sme ich vyplienili a podpálili. Bohužiaľ, nemáme dosť mužov, aby sme zatkli tých ostatných.“

Potom prehovoril Baldor. „Prečo kanály vedú do mesta? Nevyzerať to, že by ich využívali na závlahy.“

„Tu netreba nič zalievať, chlapče, rovnako ako na severe počas zimy nepotrebuješ povozy do snehu. Zostať suchý je väčší problém než zavlažovanie.“

„Tak na čo ich potom používajú?“ vypytoval sa Roran. „A odkiaľ pritekajú? Nečakáš vari, že uverím, že sa sem voda privádza až z rieky Jiet.“

„To ťažko,“ posmieval sa Brigman. „Medzi močiarinami na sever od nás sú jazerá s poloslanou, nezdravou vodou, ale tunajší ľudia si na ňu zvykli. Na miesto asi tri míle odtiaľto ju z močiarov privádza jediný kanál. Tam sa rozdeľuje na tri menšie, ktoré vidíte tu, a tie pokračujú cez mnoho splavov poháňajúcich mlyny, kde sa melie múka pre mesto. Počas žatvy roľníci zväzajú do mlynov obilie a potom sa vrecia s múkou nakladajú na nákladné člny a odvážajú sa po kanáloch do Aroughsu. Je to šikovný spôsob, ako prepravovať iný tovar, než sú drevo a víno, z panských domov do mesta.“

Roran si počúchal svaly za krkom a ďalej si pri tom prezeral Aroughs. To, čo mu Brigman práve povedal, ho zaujalo, ale nebol si istý, ako by mu to mohlo pomôcť. „Je v okolitej krajine ešte niečo významné?“ opýtal sa.

„Len bridlicový lom smerom na juh pri pobreží.“

Roran zamyslene zabručal. „Chcel by som sa pozrieť na tie mlyny,“ povedal. „Najskôr však chcem počuť dôkladnú správu o vašom pobyte tu a dozvedieť sa, aké máme zásoby všetkého potrebného od šípov po sušienky.“

„Keby si šiel so mnou... Kladivo.“

Ďalšiu hodinu Roran strávil kontrolou zostávajúcich zásob a rokovaním s Brigmanom a dvoma jeho poručíkmi. Počúval a pýtal sa, kým mu vykresľovali jednotlivé útoky, čo podnikli na hradby.

Aspoňže máme dosť zbraní, pomyslel si Roran, keď spočítal mŕtvych. Aj keby Nasuada nebola stanovila časový limit na jeho úlohu, muži a kone by nemali dosť jedla, aby pri Aroughse táborili dlhšie ako týždeň.

Mnohé z faktov a čísel, ktoré Brigman a jeho pobočníci uvádzali, pochádzali zo súpisov na pergamenových zvitkoch. Roran trval na tom, že muži mu budú všetko čítať, aby zakryl skutočnosť, že nedokáže rozlúštiť čierne hranaté značky, ale uvedomoval si, že je vydaný na milosť druhým. *Nasuada mala pravdu*, uvedomil si. *Musím sa naučiť čítať, inak neexistím, či mi niekto neklame, keď tvrdí, že na pergamene stojí to a to... Možno by ma mohol učiť Karn, keď sa vrátíme k Vardenom.*

118 Čím viac sa Roran dozvedel o Aroughse, tým viac začínal súcítiť s Brigmanom v jeho neutešenej situácii. Dobyť mesto bola neľahká úloha bez jasného riešenia. Napriek tomu, že Roran cítil voči kapitánovi averziu, dospel k názoru, že Brigman robil za daných okolností maximum. Rozhodne to nebol neschopný veliteľ. Podľa Rorana neuspel preto, lebo mu chýbali dve vlastnosti, ktoré jemu samotnému opakovane prinášali víťazstvo: smelosť a predstavivosť.

Keď skontrolovali zásoby, Roran a jeho piati spoločníci šli s Brigmanom preskúmať hradby a brány Aroughsu z menšej, stále však bezpečnej vzdialenosti. Sedieť znovu v sedle bolo pre Rorana neuveriteľne bolestivé, ale znášal to bez reptania.

Keď kone vyrazili cvalom od tábora smerom k mestu po ceste dláždenej kameňmi, Roran si všimol, že ich kopytá pri dopade na zem občas vydávajú nezvyčajný zvuk. Spomenul si, že podobný ho obťažoval počas posledného dňa cesty sem.

Pozrel sa dole a pripadalo mu to, akoby ploché kamene tvoriace povrch cesty boli zasadené do matného striebra, ktorého žilky medzi nimi vytvárali nepravidelné pavučinové vzory.

Roran zavolať na Brigmana a opýtal sa ho na to. Kapitán mu zakričal naspäť: „Z tunajšej hliny je mizerná malta, a tak tu namiesto nej používajú olovo, aby udržali kamene na mieste!“

Roran tomu nechcel veriť, ale Brigman to očividne myslel vážne. Rorana udivovalo, že nejaký kov je taký bežný, že ním ľudia plytvajú na stavbu cesty.

A tak cválali po ceste z kameňa a olova smerom k svietivému mestu.

Obranu Aroughsu preskúmali veľmi starostlivo. Hoci sa dostali o dosť bližšie, nezistili nič nové. Roranov dojem, že mesto je takmer nedobytné, sa len upevnil.

Zaviedol koňa ku Karnovi. Čarodej hľadel na Aroughs so strnulým výrazom v tvári a pery sa mu nečujne pohybovali, akoby trpel samovravou. Roran počkal, kým skončí, a potom sa ticho opýtal: „Chránia brány nejaké kúzla?“

„Myslím, že áno,“ odpovedal Karn rovnako tlmene, „ale nie som si istý, koľko ich je ani aký je ich účel. Budem potrebovať viac času, aby som to zistil.“

„Prečo je to také ťažké?“

„Vlastne to nie je ťažké. Väčšina kúzel sa dá ľahko odhaliť, ak si niekto nedal tú prácu, aby ich skryl, lebo aj kúzlo zvyčajne zanecháva isté stopy, a ak ich poznáš, potom vieš, po čom pátrať. Mám však obavy, že jedno alebo viac tých kúzel môžu byť nastražené pasce, aby ľuďom zabránili strkať nos do ochrany brán. Ak je to tak a ja sa k nim priblížim, určite ich spustím a potom ktovie, čo sa stane. Mohol by som sa pred tvojimi očami rozpustiť na kaluž, ale tomu by som sa radšej vyhol, ak si môžem vybrať.“

„Chceš, aby sme ťa tu nechali a pokračovali ďalej bez teba?“

Karn pokrútil hlavou. „Nemyslím, že by bolo múdre nechať vás bez ochrany, keď nie sme v tábore. Vrátim sa sem po západe slnka a uvidím, čo sa dá robiť. Navyše by pomohlo, keby som sa mohol k bránam priblížiť viac, ale teraz sa neodvážim, keď som strážam na očiach.“

„Ako si želáš.“

Keď Roran nadobudol presvedčenie, že prehliadkou okolo mesta už zistili všetko, čo sa dalo, poprosil Brigmana, aby ho zaviedol k najbližšej skupine mlynov.

Presne zodpovedali Brigmanovmu opisu. Voda v kanáloch postupne prúdila cez tri šesťmetrové splavy. Pod každým splavom sa nachádzalo vodné koleso lemované vedrami. Voda padala do vedier a udržiavala mechanizmus v chode. Každé koleso bolo pripojené k mlynu hrubým hriadeľom. Na stupňovitom brehu stáli jedna vedľa druhej tri rovnaké budovy s obrovskými mlynskými kameňmi, pomocou ktorých sa vyrábala múka pre obyvateľov Aroughsu. Hoci kolesá sa hýbali, Roran zbadal, že sú odpojené od zložitých súkolesí a prevodov skrytých vnútri budov, lebo nepočul rachot mlynských kameňov.

Zosadol pri najnižšie položenom mlyne a prešiel po chodníku medzi budovami. Prezrel si stavidlá nad splavmi a potom skontroloval množstvo vody, ktoré sa do nich uvoľňuje. Stavidlá boli otvorené, ale napriek tomu bola pod každým z troch pomaly sa otáčajúcich kolies hlboká nádrž s vodou.

Roran sa zastavil na polceste do kopca a postavil sa na okraj mäkkého trávnatého brehu. Prekrížil si ruky, zaboril bradu do prs a uvažoval, ako by mohol dobyť Aroughs. Bol si istý, že musí existovať nejaký trik alebo stratégia, ktorá by mu dovolila preraziť hradby mesta ako zrelú tekvicu, ale riešenie mu stále unikalo.

Premýšľal, kým ho to nezačalo unavovať, a potom sa započúval do škripotu točiacich sa hriadeľov a šplechotu padajúcej vody.

Aj keď tie zvuky pôsobili upokojujúco, stále ho prenasledoval nepokoj, lebo toto miesto mu pripomínalo Demptonov mlyn v Therinsforde, kam odišiel pracovať, keď ra'zakovia spálili jeho domov a mučili a smrteľne zranili jeho otca.

Roran sa snažil tú spomienku zahnať, ale držala sa ho ako kliešť a zvieral sa mu z nej žalúdok.

Keby som bol svoj odchod odložil len o pár hodín, mohol som ho zachrániť. Potom praktickejšia časť jeho ja odvetila: *Áno a ra'zakovia by ma boli zabili, skôr než by som zodvihol ruku. Bez Eragonovej ochrany by som bol bezbranný ako nemluvíka.*

Vtom k nemu na okraj kanála nečujne podišiel Baldor. „Ostatných by zaujímal, či už máš nejaký plán,“ spýtal sa.

„Mám nápady, ale nie plán. Čo vy?“

Aj Baldor si prekrížil ruky cez prsia: „Mohli by sme čakať, kým nám Nasuada pošle na pomoc Eragona so Zafirou.“

„Pche.“

Chvíľu sledovali nekonečný pohyb vody pod sebou. Potom Baldor povedal: „Čo keby si ich jednoducho vyzval, nech sa vzdajú? Keď začujú tvoje meno, možno ich to tak vyľáká, že rozrazia brány, padnú ti k nohám a budú prosiť o milosť.“

Roran sa krátko zachechtal. „Pochybujem, že sa zvesti o mne doniesli až sem do Aroughsu. Napriek tomu...“ Prešiel si prstami po brade. „Mohlo by to stať za pokus... trochu ich vyvieť z rovnováhy, keď už nič iné.“

„Ak aj získame prístup do mesta, udržíme ho, keď máme tak málo mužov?“

„Možno áno, možno nie.“

Rozhostilo sa medzi nimi ticho. Potom Baldor povedal: „Kam až sme zašli.“

„Hm.“

Znovu bolo počuť len vodu a otáčanie kolies. Nakoniec Baldor poznamenal: „Vody z topiaceho sa snehu tu asi nebude toľko ako u nás doma. Inak by kolesá boli na jar dopoly pod vodou.“

Roran pokrútil hlavou. „Je jedno, koľko snehu alebo dažďa príde. Pomocou stavidiel sa dá obmedziť prietok vody cez kolesá tak, aby sa netočili prí rýchlo.“

„A čo ak voda presiahne okraj stavidla?“

„Zrejme sa v ten deň prestane mlieť, ale v každom prípade odpojíš prevody, zodvihneš stavidlá a...“ Roran sa odmlčal, lebo mu hlavou prebleslo mnoho obrazov a celé jeho telo sa rozpáľilo, akoby vypil kýbeľ medoviny na jeden dúšok.

Dokázal by som to? premýšľal v tom rozohnutí. Naozaj by to fungovalo, alebo... To je jedno, musíme to vyskúšať. Čo iné nám zostáva?

Prešiel na hrádzu, ktorá zadržiavala prostrednú nádrž, a chytil lúče kolesa vytŕčajúce z vysokého dreveného závitú používaného na zdvíhanie a spúšťanie stavidla. Skrutka bola stuhnutá a otáčalo sa ňou ťažko, aj keď sa do nej zaprel plecom a zatlačil z celej sily.

„Pomôž mi,“ povedal Baldorovi, ktorý zostal na brehu a sledoval ho s rozpačitým záujmom.

Baldor opatrne prešiel k Roranovi. Spolu sa im podarilo stavidlo zavrieť. Roran odmietal odpovedať na akékoľvek otázky a trval na tom, aby urobili to isté aj s dolným stavidlom.

Keď boli všetky tri pevne zavreté, Roran prešiel naspäť ku Karnovi, Brigmanovi a ostatným a mávol na nich, aby zosadli z koní a zhromaždili sa okolo neho. Počas čakania netrpezlivo poklepkával na hlavicu svojho kladiva.

„Takže?“ dožadoval sa Brigman, keď boli všetci na mieste.

Roran sa každému z nich pozrel do očí, aby sa ubezpečil, že mu venujú dosť pozornosti, a potom spustil: „Dobre, takže urobíme toto...“ A začal rýchlo a naruživo rozprávať. Celú polhodinu vysvetľoval všetko, čo mu prišlo na um v tom jedinom objavnom okamihu. Kým hovoril, Mandel sa začal usmievať, a hoci Baldor, Delwin a Hamund sa tvárili vážnejšie než on, trúfalosť plánu, ktorý im Roran predostrel, ich takisto vzrušila.

Ich reakcia Rorana potešila. Urobil mnoho, aby si získal ich dôveru, a tešilo ho vedomie, že stále môže počítať s ich podporou. Báľ sa len toho, že by ich mohol sklamať; zo všetkých vecí, ktoré si dokázal predstaviť, mu pripadala horšia už iba strata Katriny.

Karn naopak vyzeral trochu pochybovačne. To Roran čakal, ale čarodejovo váhanie bolo nepatrné v porovnaní s Brigmanovou nedôverčivosťou.

„Si blázon!“ zvolal, keď Roran skončil. „To sa nikdy nemôže podariť.“

„Odvolaj to!“ zvolal Mandel a vyskočil naňho so zaťatými päsťami. „Roran už vyhral viac bitiek, než v koľkých si ty sám bojoval, a dokázal to bez všetkých tých mužov, ktorých si mal na povel!“

Brigman zavrčal a jeho holá horná pera sa skrútila ako had. „Ty nedochôdča! Ja ti dám takú lekciu, že na ňu nikdy nezabudneš.“

Roran zatlačil Mandela naspäť, prv než mladík stačil na Brigmana zaútočiť. „Hej!“ zavrčal. „Ovládaj sa.“ Mandel prestal vzdorovať, ale ďalej zlostne zazeral na Brigmana a ten sa mu odplácal pohľadným úškrnkom.

„Je to v každom prípade výstredný plán,“ povedal Delwin, „ale tvoje výstredné plány nám v minulosti poslúžili dobre.“ Ostatní muži z Carvahallu súhlasne zahundrali.

Karn prikývol a povedal: „Možno to bude fungovať a možno nie. Neviem. V každom prípade to našich nepriateľov zastihne nepripravených a musím priznať, že som celkom zvedavý, čo sa stane. O niečo také sa ešte nikdy nikto nepokúsil.“

Roran sa pousmial. Smerom k Brigmanovi povedal: „Pokračovať tak ako doteraz by bolo bláznivé. Máme len dva a pol dňa, aby sme dobyli Aroughs. Starými metódami to nedokážeme, a tak musíme vyskúšať niečo nezvyčajné.“

„Možno,“ zamrmal Brigman, „ale toto je absurdný nápad, ktorý zabije mnoho dobrých mužov len preto, aby si mohol predvádzať svoj údajný dôvtip.“

Roran sa zoširoka usmial a podišiel k Brigmanovi, takže stáli len pár centimetrov od seba. „Brigman, nemusíš so mnou súhlasiť. Musíš len robiť to, čo sa ti povie. Takže poslúchneš moje rozkazy, alebo nie?“

Vzduch medzi nimi sa ohrial ich dychom a teplom sálajúcim z kože. Brigman zaťal zuby a pokrútil svojou kopijou ešte usilovnejšie než predtým, ale potom jeho pohľad zakolísal a on ustúpil. „Choď dočerta,“ povedal. „Chvíľu budem poskakovať, ako pískaš, Kladivo, ale onedlho príde zúčtovanie, veď uvidíš. Potom sa budeš musieť zodpovedať zo svojich činov.“

Ak dobjeme Aroughs, pomyslel si Roran, *bude mi to jedno*. „Nasadať!“ zakričal. „Máme veľa práce a málo času! Rýchlo, rýchlo, rýchlo!“

DRAS-LEONA

Slnko stúpalo na oblohu ako Zafira, keď Eragon z jej chrbta na okraji severného obzoru zbadal Helgrind. Pri pohľade na vzdialený vrchol skaly, ktorá vystupovala nad okolitú krajinu ako rozoklaný zub, zacítil vlnu odporu. Toľko nepríjemných spomienok sa spájalo s Helgrindom, že si ho želal zničiť a sledovať, ako jeho holé sivé vežičky padajú a triešťa sa o zem. Zafira bola k temnej kamennej veži ľahostajnejšia než on, ale vedel, že ani ona sa v jej blízkosti necíti dobre.

Kým nastal večer, Helgrind už mali za chrbtom, zatiaľ čo Dras-Leona ležala pred nimi, vedľa jazera Leona, na ktorom sa pohojdávali desiatky zakotvených lodí a člnov. Nízke rozľahlé mesto bolo tak husto zastavané a nehostinné, ako si Eragon pamätal. Križovali ho úzke kľukaté uličky a pri žltej stene potretej blatom, ktorá obklopovala stred mesta, stáli jedna vedľa druhej špinavé chatrče. Za stenou sa týčila imponantná silueta obrovskej dras-leonskej katedrály, čiernej a špicatej stavby, kde kňazi Helgrindu vykonávali svoje hrozné rituály.

Po ceste smerujúcej na sever sa ťahal prúd ľudí utekajúcich z mesta, ktoré budú onedlho obliehať. Smerovali do Teirmu alebo Urû'baenu, kde by mohli nájsť aspoň dočasné útočisko pred neúprosným postupom Vardenov.

Dras-Leona pripadala Eragonovi rovnako odporná a zlá, ako keď ju navštívil prvý raz, a to v ňom prebudilo takú silnú túžbu ničiť, akú necítil ani vo Feinsteri, ani v Belatone. Tu chcel mesto spustošiť ohňom aj mečom. Mlátiť okolo seba všetkou strašnou nadprirodzenou energiou, vychutnať si každý zúrivy útok a zanechať za sebou len jamu plnú tlejúceho popola, nasiaknutého krvou. S chudákmi, mrzákmi a otrokmi, ktorí žili v Dras-Leone, mal istý súcit. Bol však presvedčený o skazenosti mesta a veril, že najlepšie by bolo vyhladiť ho a vystavať znovu – nepoškvrnené zvrátenosťou, ktorou ho zamorilo náboženstvo Helgrindu.

Zatiaľ čo si predstavoval, ako so Zafirinou pomocou zrúti katedrálu, napadlo mu zauvažovať, či náboženstvo kňazov, ktorí vyznávajú sebamrzačenie, má nejaký názov. Štúdium starodávneho jazyka ho naučilo ceniť si význam mien – mená predstavujú moc, mená znamenajú porozumenie – a kým sa nedozvie názov tohto kultu, nedokáže plne pochopiť jeho naozajstnú povahu.

V slabnúcom svetle sa Vardeni usadili na obrobených políčkach juhovýchodne od Dras-Leony, kde krajina stúpala k miernej náhornej plošine, čo by im poskytla istú ochranu, keby nepriateľ zaútočil na ich tábor. Muži boli vyčerpaní z pochodu, ale Nasuada im prikázala pracovať na opevnení tábora a montovaní mohutných vojnových strojov, ktoré si priviezli so sebou zo Surdy.

Eragon sa s vervou pustil do práce. Najprv sa pridil ku skupine mužov, ktorí pomocou dosiek a dlhých lán uhládali pole pšenice a jačmeňa. Bolo by rýchlejšie obilie pokosiť, či už oceľou alebo kúzlom, ale strnisko, ktoré by po ňom zostalo, by bolo nebezpečné a nepríjemné na chôdzu a ešte viac na spanie. Udupané steblá vytvorili pružný povrch, mäkký ako matrace a omnoho lepší než holá zem, na ktorú boli zvyknutí.

124

Eragon pracoval spolu s ďalšími mužmi takmer hodinu, kým vyčistili dostatočný priestor na vardenské stany.

Potom pomáhal so stavbou obliehacej veže. Jeho abnormálna sila mu dovolila dvíhať trámy, ktorými by inak pohlo len niekoľko mužov, a tak dokázal celý proces urýchliť. Na vztýčenie veže dozeralo niekoľko trpaslíkov, ktorí ešte zostali s Vardenmi, lebo prístroje pochádzali z ich dielne.

Zafira sa zapojila tiež. Zubami a pazúrmí vydlabala hlboké výkopy v zemi a nakopila vyhrabanú hlinu na násypy okolo tábora, čím za pár minút vykonala rovnaké množstvo práce, aké by stovke mužov zabralo celý deň. Ohňom zo svojej papule a mocnými švihmi chvostom zrovnala so zemou stromy, ohrady, steny, domy aj všetko ostatné okolo Vardenov, čo by mohlo ich nepriateľom poskytnúť úkryt. Celkovo tak predviedla ukážku hrôzostrašného ničenia, ktorá by vyvolala úzkosť aj u toho najsmelšieho bojovníka.

Až neskoro v noci Vardeni ukončili všetky prípravy a Nasuada prikázala mužom, trpaslíkom aj urgalom, aby šli spať.

Eragon sa ako obvykle uchýlil do svojho stanu a meditoval, kým nemal čistú hlavu. Namiesto toho, aby si potom precvičoval rukopis, strávil ďalších pár hodín opakovaním kúzel, čo by mohol na nasledujúci deň potrebovať, a vymýšľaním nových zaklínadiel proti jedinečným nástrahám, ktoré v Dras-Leone môžu číhať.

Keď sa cítil pripravený na novú bitku, oddal sa svojim bdelym snom, ktoré boli rozmanitejšie a živšie než zvyčajne, lebo napriek meditácii mu vyhládka na blížiaci sa boj rozprúdila krv a nedovolila mu uvoľniť sa. Ako vždy zo všetkého najhoršie znášal čakanie a neistotu a želal si byť už uprostred boja, kde nebude mať čas strachovať sa o to, čo by sa mohlo stať.

Aj Zafira bola nepokojná. Zachytával útržky jej snov, plných hryzenia a trhaní, a vedel, že aj ona sa teší na zúrivú radosť z bitky. Jej rozpoloženie ho do istej miery ovplyvnilo, ale nie tak, aby celkom zabudol na svoje obavy.

Ráno prišlo prirýchlo a Vardeni sa zhromaždili pred nechráneným predmestím Dras-Leony. Vojsko vyzeralo pôsobivo, ale Eragonovmu zraku neunikli zúbkované meče, pretlačené prilby, otlčené štíty ani chabo opravené diery vo vypchatých tunikách a drôtených košeliach. Ak sa im podarí dobyť Dras-Leonu, Vardeni si budú môcť vymeniť časť svojho výstroja, rovnako ako to urobili v Belatone a predtým vo Feinsteri. Nemali však náhradu za bojovníkov, ktorí výstroj nosili.

Čím ďalej sa to potáha, povedal Eragon Zafire, tým ľahšie nás Galbatorix porazí, keď dorazíme do Urû'baenu.

Tak nesmieme otáľať, odvetila.

Eragon sedel na Zafirinom chrbte a vedľa neho na neskrutnom čiernom žrebčovi Bojovníkovi čakala Nasuada v plnej zbroji. Okolo nich bolo zoradených dvanásť elfských strážcov a rovnaký počet Nasuadiných Temných jastrabov, ktorí šli do boja v dvojnásobnom počte. Zatiaľ čo elfovia sa chystali do bitky pešo, lebo odmietali jazdiť na akejkolvek pariipe, ktorú sami nevychovali a nevyvíčili, všetci Temní jastrabi vrátane urgálov prišli na koňoch. Desať metrov napravo od nich stál kráľ Orrin a jeho starostlivo vybratá družina bojovníkov s pestrofarebnými chocholcami na prilbách. Veliteľ trpaslíkov Narheim a vodca urgálov Garzhvog čakali pri svojich vlastných oddieloch.

Nasuada s kráľom Orrinom na seba mávli, pohnali kone dopredu a odcválali od hlavného útvaru Vardenov smerom k mestu. Eragon zovrel ľavou rukou krčný trň pred sebou a Zafira vyrazila za nimi.

Nasuada s kráľom Orrinom sa zastavili pred polorozpadnutými budovami. Na ich znamenie sa dvaja poslovia – jeden nesúci vlajku Vardenov a druhý vlajku Surdy – vybrali úzkou ulicou cez bludisko chatrčí k dras-leonskej južnej bráne.

Eragon zamračene sledoval, ako sa blížia k hradbám. Mesto vyzeralo neprirodzene prázdne a tiché. V celej Dras-Leone nebolo vidieť ani vtáčika, ani letáčika, dokonca ani na cimburí robustných žltých hradieb, kde by mali byť rozostavené stovky Galbatorixových vojakov.

Niečo tu nesedí, poznamenala Zafira a tichučko zavrčala, čo pritiahlo Nasuadinu pozornosť.

Pri hradbách vardenský posol zvolal: „Sláva! V mene pani Nasuady, vodkyne Vardenov, a kráľa Orrina zo Surdy, ako aj v mene všetkého slobodného ľudu Alagaëzie vás vyzývame, aby ste otvorili bránu, nech môžeme doručiť dôležitú správu vášmu pánovi a vládcovi Marcusovi Taborovi. Ak nás prijme, prinesie to obrovský úžitok jemu aj všetkým mužom, ženám a deťom v Dras-Leone.“

Spoza steny odpovedal muž, ktorého nebolo vidieť: „Táto brána sa neotvorí. Povedzte nám svoj odkaz.“

„Hovoriš v mene lorda Tabora?“

„Áno.“

„Potom by si mu mal pripomenúť, že debaty o štátnických záležitostiach sa lepšie vedú v súkromných komnatách než na verejnom priestranstve, kde ich môže ktokoľvek počuť.“

„Ty mi nebudeš rozkazovať, sluha! Odovzdaj svoj odkaz – a to rýchlo – lebo stratím trpezlivosť a prešpikujem ťa šípami.“

126 Na Eragona urobilo dojem, že na poslovi nebolo vôbec vidieť, či ho vyhrážka znepokojila, alebo zastrešila, a bez zaváhania pokračoval: „Ako si želáš. Naši panovníci ponúkajú lordovi Taborovi a celému ľudu Dras-Leony mier a priateľstvo. Nechceme bojovať s vami, len s Galbatorixom, a nebojovali by sme s vami, ak by sme mali na výber. Nemáme vari spoločný cieľ? Mnohí sme kedysi žili v Kráľovstve a odišli sme len preto, lebo Galbatorixova krutá vláda nás vyhnala z našich domovov. Sme vaši pokrvní aj duchovní príbuzní. Spojte svoje sily s nami a môžeme sa oslobodiť od votrelcov, čo teraz sedia v Urú'baene.“

Ak prijmete náš návrh, naši panovníci zaručia bezpečie pre lorda Tabora a jeho rodinu, rovnako ako pre kohokoľvek ďalšieho, kto teraz slúži Kráľovstvu. Tým, ktorých prísahy sa nedajú zrušiť, nedovolíme ponechať si svoje postavenie. A ak vám prísahy znemožňujú pomáhať nám, potom nám aspoň nebráňte. Otvorte brány a zložte meče. Sľubujeme, že sa vám nič nestane. Ak sa však pokúsite zatarasiť nám cestu, zametieme vás ako plevy, lebo síle našej armády a sile Eragona Tieňobijcu a dračice Zafiry neodolá nikto.“

Pri vyslovení svojho mena Zafira zodvihla hlavu a desivo zarevala.

Eragon zbadal nad bránami vysokú postavu v plášti, čo vyšla na cimburie, zastala medzi jeho dvoma zubmi a zadívala sa cez poslov smerom k Zafire. Eragon zažmurkal, ale nedoviedel mužovi do tváre. K neznámemu sa pridali ďalší štyria ľudia v čiernych háboch a Eragon podľa ich zmračených postáv

usúdil, že ide o kňazov Helgrindu: jeden nemal predlaktia, dvaja z nich nohu a tomu poslednému, ktorého jeho spoločníci niesli na malých mäkkých nosidlách, chýbali ruky aj obe nohy.

Muž v plášti pohodil hlavou dozadu a vypustil buráčajúcu salvu hromového smiechu. Kuriéri pod hradbami sa pokúšali ovládnuť svoje kone, ktoré sa vzpínali a snažili sa utiecť.

Eragonovi sa stiahol žalúdok. Zovrel rukoväť Brisingra, pripravený okamžite ho vytasiť.

„Nikto neodolá vašej sile?“ opýtal sa muž a ozvena jeho hlasu sa rozľahla medzi budovami. „Povedal by som, že máte o sebe prehnane vysokú mienku.“ Vtom sa ozval obrovský rev a z ulice pod ním sa vyhuplo Tříňovo trblietavé červené telo. Drak dosadol na strechu neďalekého domu a pazúrmí pri tom prepichol drevené šindle. Roztiahol obrovské krídla zakončené ostňami, otvoril červenú papuľu a zalial nebo stenou vlniaceho sa plameňa.

Murtagh – lebo ten muž bol Murtagh, ako si Eragon uvedomil – posmešne vyhlásil: „Vrhnite sa proti hradbám, ak si trúfate, ale Dras-Leonu nikdy nedobijete, kým ju budem brániť ja s Tříňom. Pošlite proti nám svojich najlepších bojovníkov a čarodejov a všetci do jedného zomrú. To vám sľubujem. Niet medzi vami muža, ktorý by nás prebil. Dokonca ani ty nie... *Braček*. Zalezte naspäť do úkrytu, kým nie je neskoro, a modlite sa, aby sa Galbatorix nerozhodol vyrovnáť sa s vami osobne. Inak vás čaká len smrť a strati.“

HÁDZANIE KOSTIČKAMI

„**P**ane, pane, brána sa otvára!“
Roran zodvihol oči od mapy, ktorú študoval, keď jeden zo strážcov tábora vtrhol celý červený a zadychčaný do jeho stanu. „Aká brána?“ opýtal sa Roran a zmocnil sa ho nepokoj. „Buď presný.“ Odložil nabok tyčku, ktorú používal na meranie vzdialeností.

„Tá najbližšie k nám, pane... na ceste, nie na kanáli.“

128 Roran vytiahol kladivo spoza opaska, vyšiel zo stanu a rozbehol sa cez tábor k jeho južnému okraju. Odtiaľ sa pozrel na Aroughs. S hrôzou sledoval, ako z mesta prúdi niekoľko stoviek jazdcov. Zhromažďovali sa pred čiernou otvorenou bránou vedúcou do neznáma a ich farebné vlajky plieskali vo vetre.

Rozsekajú nás na franforce, zúfalo si pomyslel Roran. V tábore zostalo asi len stopäťdesiat mužov, mnohí z nich navyše zranení a neschopní bojovať. Všetci ostatní boli pri mlynoch, čo navštívil predchádzajúci deň, v bridlicovej bani na pobreží alebo pozdĺž brehov najzápadnejšieho kanálu, kde hľadali člny na uskutočnenie svojho plánu. Nikoho z nich Roran nedokáže včas zavolať naspäť, aby vedeli odraziť útok jazdcov.

Keď Roran posielal mužov vykonať jednotlivé úlohy, uvedomoval si, že tábor zostane nedostatočne chránený. Dúfal, že ľudia v meste budú z nedávnych útokov na svoje hradby príliš vystrašení na takú trúfalosť a že bojovníci, ktorých si ponechal v tábore, vyvolajú v prípadných vzdialených pozorovateľoch dojem, že hlavná časť vojska sa stále nachádza medzi stanmi.

Ako sa zdalo, prvý z jeho predpokladov sa ukázal ako mylný. Roran si nebol celkom istý, či obrancovia Aroughsu prekukli jeho leš, ale vzhľadom na obmedzený počet jazdcov, čo sa zhromažďovali pri meste, to považoval za pravdepodobné. Očakával, že keby vojaci alebo ich velitelia predpokladali, že budú musieť čeliť plnej sile Roranovho vojska, postavia do boja dvojnásor-

bok bojovníkov. No nech už to bolo tak či onak, stále musel nájsť spôsob, ako odvrátiť ich útok a zachrániť svojich mužov pred masakrou.

Baldor, Karn a Brigman k nemu pribehli so zbraňami v rukách. Zatiaľ čo Karn si rýchlo obliekal drôtenú košeľu, Baldor sa opýtal: „Čo urobíme?“

„Nedá sa robiť vôbec nič,“ zahrmel Brigman. „Kladivo, svojou hlúpostou si odsúdil celú túto výpravu na zánik. Musíme ujsť – hneď –, kým sem nedorazia tí prekliati jazdci.“

Roran si odpľul na zem. „Ústup? Nebudeme ustupovať. Muži pešo ďaleko neutečú, a aj keby mohli, neopustím našich ranených.“

„Vari to nechápeš? Tu sme prehrali. Ak tu zostaneme, zabijú nás – alebo ešte horšie, zajmú nás!“

„Prestaň, Brigman! Nechcem stiahnuť chvost a zbabelo ujsť!“

„Prečo nie? Aby si nemusel priznať vlastný neúspech? Alebo dúfaš, že zachrániš zvyšky svojej cti v poslednej, márnej bitke? Je to tak? Vari nevidíš, že Vardenom tým spôsobíš ešte väčšiu škodu?“

Jazdci pri bráne mesta zodvihli meče a kopije nad hlavy a za zborového kriku, ktorý bol počuť aj na tú diaľku, zabodli ostrohy do koní a vyrazili cvalom cez zvažujúcu sa pláň k vardenskému tábora.

Brigman nahnevane pokračoval: „Nedovolím ti márniť životy len preto, aby si uspokojil svoju hrdosť. Zostaň, ak musíš, ale...“

„Mlč!“ zareval Roran. „Zavri hubu, alebo ti ju zavriem sám! Baldor, stráž ho. Ak urobí čokoľvek, čo sa ti nebude páčiť, daj mu ochutnať špičku meča.“ Brigman kypel od zlosti, ale zmlkol, keď Baldor zodvihol meč a namieril mu ho na prsia.

Roran odhadoval, že na to, aby rozhodol, ako postupovať, mu zostáva asi päť minút. Päť minút, počas ktorých bolo toľko v stávke.

Snažil sa vymyslieť, ako by mohli zabiť alebo zmrzačiť dosť jazdcov, aby ich zahnali, ale túto možnosť takmer okamžite zavrhol. Jazdcov nebolo možné nasmerovať nikam, kde by sa jeho muži ocitli vo výhode. Krajina bola veľmi rovinná a pustá na akýkoľvek podobný manéver.

Nemôžeme zvíťaziť v boji, takže – čo takto zastrašiť ich? No ako? Ohňom? Oheň by nakoniec mohol zničiť tak nepriateľov, ako aj našich ľudí. Navyše vlhká tráva by len tlela. Dym? Nie, to by bolo nanič.

Pozrel sa na Karna. „Dokázal by si vyvolať obraz Zafíry a nechať ju zarevať a chrlieť oheň, akoby tu naozaj bola?“

Čarodejove pochudnuté líca zbledli. S vyplašeným výrazom v tvári potriasol hlavou: „Možno. Neviem. Ešte nikdy som to neskúšal. Vytváral by som jej obraz zo spomienok. Možno by to ani nevyzeralo ako živá bytosť.“

Kývol smerom k mnohým uháňajúcim jazdcom. „Spoznali by, že tu niečo nesedí.“

Roran zaryl nechty do dlane. Zostávali mu už len štyri minúty.

„Stálo by to za pokus,“ zamrmľal. „Potrebujeme ich zneistiť, zmiast!..“ Pozrel sa na nebo v nádeji, že uvidí oponu dažďa ženúceho sa k tábora, ale, bohužiaľ, zbadal len dvojicu úzkych mrakov voľne plávajúcich vysoko nad nimi. *Zmätok, neistota, pochybnosti... Čoho sa ľudia boja? Neznáma... vecí, ktorým nerozumejú... toho sa boja.*

Vtom Roranovi napadlo niekoľko spôsobov, ako podkopať sebaistotu nepriateľov, ale jeden bizarnejší než druhý. Potom však dostal nápad, ktorý bol taký jednoduchý a taký smelý, že vyzeral dokonale. Navyše sa mu páčil aj preto, lebo na rozdiel od ostatných plánov vyžadoval zapojenie len jedinej ďalšej osoby: Karna.

„Rozkáž mužom, nech sa schovajú v stanoch!“ vykrikol už za behu. „A povedzte im, nech sú ticho. Nechcem počuť ani pípnutie, kým na nás nezaútočia!“

Roran podišiel k najbližšiemu prázdnomu stanu, zastrčil si kladivo naspäť za opasok a z hromady lôžkovín na zemi zobral špinavú vlnenú prikrývku. Potom sa ponáhlal k ohňu, kde si vzal veľký hrubý klát, čo muži používali ako stoličku.

S klátom pod pazuchou a prikrývkou prehodenou cez plece utekal von z tábora k miernej vyvýšenine asi sto stôp pred stanmi. „Doneste mi veštec-ké kostičky a roh medoviny!“ zavolať. „A aj stôl, kde mám mapy. Hneď, dokelu, hneď!“

Za sebou začul zmätené kroky a šuchot vecí, ako sa muži utekali schovať do stanov. O pár sekúnd sa v tábore rozhostilo tajuplné ticho, narušované len mužmi zháňajúcimi veci, ktoré si vyžiadal.

Roran nestrácal čas obzeraním. Na hrebene vyvýšeniny postavil klát na širší koniec a niekoľkokrát ním zakrútil sem a tam, aby sa ubezpečil, že sa pod ním nebude hojdať. Keď bol presvedčený, že stojí pevne na zemi, sadol si naň a pozrel sa cez stráň smerom k blížiacim sa jazdcom.

Do ich príchodu zostávali maximálne tri minúty. Cez klát pod sebou cítil dupot konských kopýt, ktorý každú sekundu silnel.

„Kde sú tie kostičky a medovina?!“ zakričal bez toho, aby spustil oči z jazdcov.

Rýchlym pohybom ruky si uhladil bradu a pritiahol okraj tuniky. Zo strachu zatúžil mať na sebe krúžkové brnenie, ale chladnejšia, prefíkanejšia časť jeho mysle usúdila, že jeho nepriateľov viac zneistí, keď ho tu uvidia sedieť bez brnenia, akoby o nič nešlo. Z rovnakých dôvodov sa rozhodol nechať si

kladivo zastrčené za opaskom, aby to vyzeralo, že v prítomnosti vojakov sa cíti bezpečne.

„Prepáč,“ ospravedlňoval sa Karn zadychčane, keď pribehol spolu s mužom, ktorý niesol malý skladací stôl pod mapy. Postavili stôl pred Rorana, prehodili cezeň prikrývku a Karn podal Roranovi roh dopoly naplnený medovinou a kožený pohárik s piatimi hracími kostičkami.

„Teraz choďte, zmiznite odtiaľto,“ pohnal ich. Karn sa otočil na odchod, ale Roran ho ešte chytil za rameno. „Dokážeš vyčariť, aby sa vzduch okolo mňa chvel ako vzduch nad ohňom, keď je chladno?“

Karnove oči sa zúžili. „Možno, ale načo...“

„Jednoducho to urob, ak to vieš. Teraz sa bež schovaj!“

Kým čarodej uháňal naspäť k táboru, Roran zatriasol kostičkami v poháriku, potom ich vysypal na stôl a začal hrať sám so sebou. Hádzal kostičky do vzduchu – najprv jednu, potom dve, potom tri a tak ďalej – a chytil ich spakruky. Jeho otec Gero sa takto často zabával, keď fajčil fajku a sedával za dlhých letných večerov vo vŕzgajúcom starom kresle na verande ich domu v údolí Palancar. Niekedy hral Roran s ním, a vtedy zvyčajne prehral, ale Gero väčšinou hral radšej sám so sebou.

Hoci Roranovi divoko búchalo srdce a potili sa mu dlane, usilovne sa snažil vyzerat pokojne. Ak má mať jeho manéver aspoň malú šancu na úspech, musí vystupovať s neotrasiteľnou sebaistotou bez ohľadu na svoje skutočné pocity.

Nespúšťal zrak z kostičiek a odmietal zodvihnúť hlavu, hoci jazdci sa čoraz väčšími približovali. Dupot bežiacich koní narastal, až mal pocit, že ho rozdrvia kopytami.

Čudný spôsob, ako zomrieť, pomyslel si a usmial sa. Potom si spomenul na Katrinu a ich nenarodené dieťa a utešoval sa vedomím, že ak tu zomrie, jeho rod bude pokračovať. Nebola to taká nesmrteľnosť, akú mal Eragon, ale lepšia nejaká než nijaká. Musel si s tým vystačiť.

Keď jazdcov delilo od jeho stola už len pár metrov, na poslednú chvíľu niekto vykrikol: „Přř! Přř! Zadržte kone. Hovorím, zastavte kone!“ Za rinčania postrojov a vŕgania kože dupúce zvieratá neochotne zastali.

A Roran stále upieral oči na stôl.

Usrkol si prenikavo voňajúcej medoviny, potom znovu hodil kostičky a dve z nich chytil opakom ruky, kde zostali ležať a pohojďávali sa mu na vystúpeňných šľachách.

Zacítil vôňu čerstvo zrytej zeminy, teplú a upokojujúcu, spolu s o dosť menej príjemným pachom spotených koní.

„Hej, ty tam, priateľu!“ zvolal muž, ktorý vojakom rozkázal zastaviť. „Hej, ty tam, teba sa pýtam! Kto si, že tu sedíš v takéto nádherné ráno, popíjaš a užívaš si veselú hru náhody, akoby si nemal vôbec nijaké starosti? Vari si nezaslúžime, aby ste nás privítali s vytasenými mečmi? Kto si, pýtam sa?“

Roran pomaly zodvihol zrak od stola, akoby si vojakov práve všimol a nepovažoval ich za nič dôležité, a pozrel sa na bradatého muža v prilbe honosne zdobenej perím, ktorý pred ním sedel na obrovskom čiernom žrebcovi fučiacom ako mechy.

„Nie som ničí priateľ a určite nie tvoj,“ odvetil Roran a nijako sa nesnažil skrývať nechúť z takéhoto dôverného oslovenia. „Kto si ty, ak sa môžem opýtať, že tak drzo rušíš moju hru?“

Dlhé páskované perá na mužovej prilbe sa rozhodali a zatrepotali, keď si Rorana prezeral od hlavy po päty ako neznáme zviera, na ktoré narazil pri poľovačke. „Som Taros Rýchly, kapitán stráže. Aj keď si neokrôchaný, musím povedať, že by mi bolo nesmierne ľúto zabiť takého smelého muža, ako si ty, bez toho, aby som poznal jeho meno.“ Taros ako keby na zdôraznenie svojich slov spustil kopiju, ktorú držal v ruke, aby nemierila priamo na Rorana.

132 Tesne za Tarosom stáli tri rady jazdcov. Medzi nimi si Roran všimol vychudnutého muža s orlím nosom, vpadnutými lícami a rukami – holými až po plecia –, aké vídal u vardenských čarodejov. Dúfal, že Karnovi sa podarilo rozochvieť vzduch okolo neho. Napriek tomu sa neodvažoval pootočiť hlavou, aby sa o tom presvedčil.

„Volám sa Kladivo,“ povedal Roran. Jediným šikovným pohybom pozbiebral kostičky, vyhodil ich k nebu a tri spakruky zachytil. „Roran Kladivo. A Eragon Tieňobjca je môj bratranec. Ak ste nepočuli o mne, možno aspoň o ňom.“

Medzi jazdcami to nepokojne zašumelo a Roranovi sa zazdalo, že Taros na chvíľu vyvalil oči. „To je odvážne tvrdenie, ale ako si môžeme byť istí jeho pravdivosťou? Každý by sa takto mohol vydávať za niekoho iného, keby sa mu to hodilo.“

Roran vytiahol kladivo a buchol ním do stola. Nevšimol si vojakov a znovu sa pustil do hry. Otrávene zavrčal, keď mu z chrbta ruky spadli dve kostičky a stáli ho tak celé kolo.

„Ech,“ povedal Taros a odkašľal si. „Máš vynikajúcu povest', Kladivo, hoci niektorí tvrdia, že je prehnane zveličená. Je napríklad pravda, že si sám porazil takmer tri stovky mužov v dedine Deldarad v Surde?“

„Netuším, ako sa to miesto volalo, ale ak to bol Deldarad, potom áno,

zabil som tam mnoho vojakov. No bolo ich len stodeväťdesiattri, a kým som bojoval, moji muži ma dobre strážili.“

„Len stodeväťdesiattri?“ udivene zopakoval Taros. „Si veľmi skromný, Kladivo. Taký skutok by mal mužovi vyslúžiť miesto v mnohých piesňach a príbehoch.“

Roran pokrčil plecami, priložil si k ústam roh s medovinou a predstieral, že popíja, lebo si nemohol dovoliť, aby mu silný trpasličí nápoj zastrel myseľ. „Bojujem, aby som zvíťazil, nie na to, aby som prehral... Dovoľ mi, aby som ti ponúkol dúšok ako vojak vojakovi,“ povedal a natiahol ruku s rohom k Tarosovi.

Malý bojovník zaváhal a na sekundu preletel očami k čarodejovi za sebou. Potom si oblizol pery a prehodil: „Prečo nie?“ Zosadol z koňa, podal kopiju jednému z vojakov, stiahol si rukavice a podišiel k stolu, kde od Rorana obozretne prijal roh.

Taros pričuchol k medovine a potom si výdatne uchlípol. Uškrnul sa, až sa perie na jeho prilbe zachvelo.

„Nechutí ti?“ pobavene sa opýtal Roran.

„Priznávam, že tieto horské nápoje sú pre môj jazyk veľmi drsné,“ vyhlásil Taros a vrátil roh Roranovi. „Uprednostňujem vína z našich polí. Sú hrejivé a jemné a človeku tak nezatemnia zmysly.“

„Táto medovina je pre mňa lahodná ako materské mlieko,“ zaklamal Roran. „Pijem ju ráno, na obed aj večer.“

Taros si opäť natiahol rukavice, prešiel k svojmu koňovi, vytiahol sa do sedla a vzal si naspäť kopiju od vojaka, ktorý mu ju držal. Opäť sa letmo pozrel na čarodeja s orlím nosom, ktorého pleť, ako si Roran všimol, za tú krátku chvíľku, čo veliteľ armády stál na zemi, nadobudla mŕtvolný odtieň. Aj Taros si musel všimnúť čarodejovu premenu, lebo aj jeho tvár sa napla.

„Ďakujem ti za pohostinnosť, Roran Kladivo,“ povedal a zvýšil hlas tak, aby ho počul celý oddiel. „Možno onedlho budem mať tú česť pohostiť ťa za hradbami Aroughsu. Ak to tak bude, sľubujem ti, že ti predložím najlepšie vína z majetku svojej rodiny a možno si vďaka nim odvykneš piť takéto barbarské mlieko. Možno zistíš, že naše víno má mnohé prednosti. Nechávame ho zrieť v dubových sudoch celé mesiace a niekedy aj roky. Bola by škoda, keby všetka tá práca vyšla navnicoč a keby sudy boli prerazené, víno by vyteklo a ulice sa zafarbili dočervena krvou nášho hrozna.“

„To by naozaj bola škoda,“ odvetil Roran, „ale niekedy sa nevyhneš tomu, aby si rozliat trochu vína, keď upratuješ stôl.“ Natiahol ruku, obrátil roh hore dnom a zvyšok medoviny vylial na trávu.

Taros na chvíľu stuhol – aj perie na jeho prilbe znehybnelo – a potom so zlostným zavrčaním prudko otočil kone a zakričal na svojich mužov: „Ideme! Ideme, hovorím... Hijó!“ zakričal naposledy a pohnal kone preč od Rorana. Ostatní vojaci ho nasledovali a uháňali rovnakou cestou naspäť do Aroughsu.

Kým vojaci neboli dostatočne ďaleko, Roran aj naďalej predstieral namyslenosť a ľahostajnosť. Potom pomaly vypustil zatajený dych a oprel sa lakťami o kolená. Ruky sa mu trochu triasli.

Zabralo to, užasnuto si pomyslel.

Počul, ako k nemu bežia muži z tábora. Keď sa obzrel, uvidel Baldora a Karna v sprievode najmenej päťdesiatich mužov, ktorí sa doteraz skrývali v stanoch.

„Ty si to dokázal!“ zvolal Baldor, hneď ako sa priblížili. „Ty si to dokázal! Nemôžem tomu uveriť!“ Smial sa a plesol Rorana po chrbte tak silno, že ho takmer zrazil na stôl.

Ostatní muži sa zhlukli okolo neho, tiež sa smiali a prehnane ho chválili. Chvastali sa, že pod jeho velením porazia Aroughs bez jediného raneného, a spochybňovali odvahu a schopnosti obyvateľov mesta. Nieкто mu strčil do ruky teplý poloprázdny vak s vínom, na ktorý chvíľu hľadel s nečakaným odporom, než ho poslal ďalej mužovi stojacemu naľavo od neho.

„Použil si nejaké kúzla?“ opýtal sa Karna, ale cez oslavný krik sotva počul jeho odpoveď.

„Čože?“ Karn sa naklonil bližšie a Roran mu zopakoval otázku. Čarodej sa usmial a rázne prikývol. „Áno. Podarilo sa mi prinútiť vzduch, aby sa chvel tak, ako si chcel.“

„A zaútočil si na ich čarodeja? Pred odjazdom vyzeral, akoby mal každú chvíľu omdlieť.“

Karnov úsmev sa ešte viac rozšíril. „Za to si mohol sám. Myslel si, že som vytvoril nejakú ilúziu, a stále sa ju snažil rozbiť. Pokúšal sa preniknúť závojom rozochveného vzduchu, aby videl, čo sa nachádza za ním – ale nebolo čo rozbíjať ani čím prenikať, a tak spotreboval všetky svoje sily nadarmo.“

Roran sa zachechtal a jeho chechot sa premenil na dlhý hlasný smiech, ktorý prehlušil vzrušený krik a niesol sa cez pole smerom k Aroughsu.

Niekoľko minút si užíval obdiv svojich mužov, kým nezačul hlasný varovný výkrik jednej z hliadok na okraji tábora.

„Uhnite nabok, nech mám výhľad!“ zvolal Roran a vyskočil na nohy. Bojovníci sa rozostúpili. V diaľke na západe zbadal osamoteného jazdca, ako

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.